

Suriye'de gelişmeler ışığında; ANTAKYA'DA NELER OLUYOR?

Birçok medeniyete ev sahipliği yapmış, dünyanın en eski yerleşim yerlerinden biri olan Antakya bugünlerde diken üstünde. Antakya aslında örneğine coğrafyamızın her karış toprağında karşılaştığımız asi-

milasyon ve Türkleştirme uygulamalarının en yoğun şekilde yürürlüğe sokulduğu yerlerden. Aynı zamanda Arap Alevilerinin inanç merkezi ziyaretlerinin, kilise, havra ve camilerle yan yana durabildiği ender

yerlerden. Ancak diğer taraftan Antakya, Suriye'de yaşanan gelişmeleri en yakın hisseden kentlerden.

✓ Sayfa 17

TC'nin dış politikası: (SAYFA 32)

KÜRT DÜŞMANLIĞI VE MEZHEPÇİLİK

Özgür gelecek

Paşeroja Azad

Sayı: 40 Yaygın süresi

29 Ağustos-11 Eylül 2012

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

www.ozgurgelecek.net

Mamak'ta yıkım!

Ankara Mamak'ta "Eski Çöplük" olarak bilinen bölgede 15 ev yıkıldı. Halk tedirgin... Yıkımların ardından bölgeye giderek mahalle sakinleriyle görüştük.

✓ Sayfa 29

"Kampanyamızı değerlendirek adımlarımızı büyütüyoruz!"

✓ Sayfa 28

İşçi-emekçilerin öfkesi büyüyor

Güvencesiz çalıştırma, işten çıkarma gibi yoğunlaşan baskılara karşı işçiler direnişte! BEDAŞ, Süreyyapaşa, Hey Tekstil, Roseteks, Texim, Fontana, DHL, Tekboy, TEDAŞ vd.'de işçiler direnişlerini sürdürürken Antep'te direnişe çıkan yüzlerce işçi haklarını alarak işbaşı yaptı.

✓ Sayfa 4-5-6

Özgür Gelecek'ten

✓ Sayfa 2

Emekçinin Gündemi

✓ Sayfa 5

Göğün Yarısı

✓ Sayfa 12

Evrensel Bakış

✓ Sayfa 22

Pusulâ

✓ Sayfa 26

Linç saldırılarına ve savaş çığırtkanlığına

KARŞI

DUR!

KARŞI

ÇIK!

Hemen her kentinde şiddetli çatışmaların yaşandığı Suriye, neredeyse harabeye dönmüş durumda. Uzun bir sınırı olmasından başka TC devleti, ABD emperyalizminin; Esad'sız, taşların yeniden dizildiği bir Ortadoğu hedefinde söz sahibi olmak için canla başla çalışıyor. Ancak işinin oldukça zor olduğu açık. Zira, devlet sözcüsü AKP, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında ciddi bir tıkanıklıkla karşı karşıya.

Suriye Kürtlerinin Demokratik Özerklik ilanını hedef tahtasına koyan TC devleti, Colemerg'te askeri alanda ağır bir yenilgiye uğradı. Şemzînan, egemenlerin Kürt politikalarında aczinin resmi oldu. Geriye yapabilecekleri tek bir

şey kaldı. O da yasal, demokratik alanda mücadele yürüten BDP'yi hedef tahtasına koymak. BDP'lilerin, PKK gerillaları tarafından durdurulması ile ortaya çıkan etkileyici görüntüler bir "fırsata" dönüştürüldü. BDP'ye yönelik kapsamlı bir linç harekâtı başlatıldı. Bunu Antep patlaması sonrası BDP binalarını yakılması izledi.

Katıksız bir şovenizm ve Türk milliyetçiliğine dayanarak, halka dönük düşmanca politikalarını hayata geçiren TC devleti ve sözcüsü AKP hükümeti karşısında durulması gereken yer bellidir. Suriye'ye yönelik emperyalist savaş çığırtkanlığının ve Kürt ulusuna dönük tüm şovenist saldırıların karşısında durmalıyız.

Kampanya finali, güçlü bir başlangıç!

Bilindiği üzere 2012 yılı, komünist önder **İbrahim Kaypakkaya** önderliğinde; her türlü gericiğe, faşizme ve emperyalizme karşı işçi ve emekçi yığınların, ezilenlerin kavga bayrağının göndere çekilişinin **40. yıldönümü**. Kaypakkaya'nın, 50 yıllık suskunluğa, **pasifizme** ve her türlü parlamentarist bakış açısına karşılık geliştirdiği tezler, bugün yolumuzu aydınlatmayı sürdürüyor.

Kemalizm ve ulusal sorun konusundan başka, **devrimin yolu** ve yöntemleri ile ülkemizin **sosyo-ekonomik** yapısını tahlil eden Kaypakkaya, fikirleri kadar yaşamı ile de **ardıllarına değerli bir hazine** bıraktı. Bu yolu takip eden ardıllarının, bin bir emekle, **kan ve can pahasına**; düşmanın azgın saldırıları altında bugüne taşıdığı direniş bayrağı, **proletaryanın zafer nişanesi** olarak dalgalanmayı sürdürüyor.

40 yıllık mücadele tarihi boyunca; sınıf düşmanının ideolojik, politik ve askeri saldırıları karşısında birçok yenilgi alınmış, buna karşılık her defasında **hatalardan öğrenilerek**, yeniden ayağa doğrulmuş, **düşmanı şaşkına uğratacak** pratiklerin altına imza atılmıştır. **Umut**, her şeye karşın ezilen yığınlar için hala capcanlı, içten içe yanan, yol gösteren bir kutup yıldızı olmayı sürdürüyor.

Umudumuzun 40. direniş ve kavga yılı, bir **kampanya çerçevesinde** ele alınmış ve bu çalışma Ocak 2012'de şehitlere atfen gerçekleştirilen bir geceyle başlatılmıştı. Partizan geleneğinin 40. yılında, **daha ileriye** ve daha hızlı adımlarla yürümek, geçmişten bugüne hareketimize gönül vermiş geniş kesimlere ulaşmak ve **örgütlülüklerimizi geliştirmek** kampanyanın hedefleri arasındaydı.

Tarih ve örgüt bilincini geliştirmekten başka kampanya, sınıf mücadelesinde yelkenlerimizi **yeni ve daha güçlü rüzgârlarla** doldurmamıza vesile olacaktı. Kampanya aynı zamanda geçmişten bugüne eksik kaldığımız, yeterince hesaplaşmadığımız **zaaflarımızla yüzleşmemize** de hizmet edecekti. Kadın sorunu konusunda eksik, zaafli duruşumuz etrafında daha geniş yürütülen tartışmalar kampanyanın etkilerinden. Birçok alanda ve bölgede yürütülen kitle faaliyetinin sonucunda **Yeni Demokrat Kadın**, 8 Mart'ta kitleselliği ve coşkusuyla dikkat çekecekti. Güncel görevlerimiz etrafından bir süredir yürüttüğümüz; yerel- genel seçimler ve halk savaşı bağlamında birçok adımın atıldığı **Kürt ulusal sorunu** gündemi de kampanyanın kapsamındaydı. Bu eksende, **HDK** üzerinden yürütülen tartışmalar sosyal şovenizmle hesaplaşmanın adımları oldu.

Buna paralel birçok ilde yasaklanan ve **Kürt ulusu ile devletin iradesine dönüşen** Newroz'da, ortaya konulan militan tutum da kampanyanın motivasyonu olumlu anlamda etkiledi.

Bu coşkunun ve kampanya çalışmalarının **en görünür** olduğu alanlardan biri ise kuşkusuz **2012 1 Mayıs**'ıydı. 1 Mayıs öncesinde kolektif bir şekilde örgütlenen ve hemen hemen tüm il ve bölgelerde geçen yıla oranla daha geniş bir kitle çalışmasının, etkili bir ajitasyon ve propagandanın yürütüldüğü 2012 1 Mayıs'ı, önemli bir coşkuya ev sahipliği yaptı.

"**Kentsel Dönüşüm**"e karşı yürütülen ve devam eden kampanya, Dersim Festivali, yoldaşlarımızın birçok ilde örgütlediği direnişteki işçilerle dayanışma eylemleri ve **işçi direnişleri** de kampanya coşkusunun, güncel-politik görevlerle kurduğumuz bağ anlamında önemli örnekler oldu.

Gelinen aşamada kampanyamız son virajına girmiş bulunuyor. **11 Kasım 2012'de Bakırköy Sinan Erdem Spor Salonu**'nda düzenlenecek gece, yaklaşık bir yıllık çalışmanın, emeğin finali niteliğinde olacak. Bugüne kadar önemli bir birikim yaratan kampanyanın, **final etkinliği umudun sesinin en gür haykırılacağı** bir alana dönüşmeli.

Belli bir mesafe kat edilen gece çalışması, **merkezi bir içeriğe** sahiptir. Faaliyetimizin bulunduğu tüm bölgeleri kapsayan bu çalışma, moral ve motivasyonumuzu zirveye taşıdığımız, geçmişten bugüne geleneğimizi takip eden kesimlere ve devrimci, demokrat kamuoyuna da mücadele çağrısı yaptığımız bir final olmalı.

Bunun için kalan süreyi **en iyi şekilde değerlendirmeli**, güncel gündemlerle kitle faaliyetine yoğunlaşmalı, **ajitasyon ve propagandaya** ağırlık vermeliyiz. Çalışmalarımız; sınırlarını zorlamalı, yeni alanları ve ilerici, demokrat tüm kesimleri hedeflemelidir. Faaliyeti değerlendirmek ve **yeni hedefler** belirlemek için dar ve geniş **kitle toplantıları örgütlemek**, ajitasyon ve propaganda araçlarında yaratıcı ve girişken olmak oldukça önemli.

Gece, birçok ilerici, demokrat sanatçı ve aydınla, aynı zamanda devrimci dostlarımızla ilişkilerimizi geliştirmemize de hizmet etmelidir.

Kampanyamızın finali, coşkunumuza katlayacağımız; sınıf mücadelesinin güncel görevlerine daha sıkı sarılacağımız, geniş işçi ve emekçi yığınlarını örgütleyeceğimiz bir içerik kazanmalıdır. **Final, yeni ilişkiler, gelişmiş örgütlüklerle daha güçlü bir başlangıç olmalı! Bu, elbette elimizde ve biliyoruz ki bunu başarmalıyız, başarabiliriz, başaracağız!**

Yılmaz Güney'i Ölümün 28. Yılında ANIYORUZ!

Program:
Pinar Aydınlar
Grup Şiar
Sinevizyon
Konuşmacılar

22 Eylül 2012 Saat: 16.00
Universitt Saal
1700 Fribourg

PARTİZAN

Ölümünün 28. yılında devrimci sanatçı **Yılmaz Güney** ve tüm devrimci ve ilerici sanatçıları bir kez daha anıyoruz.

Yılmaz Güney, Nazım Hikmet ve **Ahmet Kaya** sürgünde hayata gözlerini yummuştur. 12 Eylül'ün en karanlık günlerinde tedavisi faşist cuntacılar tarafından engellenen

"Ben sanatsal mücadelemi siyasal mücadeleden, anti-faşist, anti-emperyalist mücadeleden ayrı görmüyorum."

Yılmaz Güney

Ruhi Su gibi değerli sanatçılarımız ise ölüme terk edildi. **Enver Gökçe**, Hasan Hüseyin Korkmazgil, **Ahmet Arif**, Kemal Tahirler ömürlerinin çoğunu zindanda geçirdiler.

Türkiye'de sanatçı olmak, her türlü baskıya maruz kalmak, Sivas'ta olduğu gibi yakılmak demektir. Ülkemizde ikinci bir baskıya maruz kalan Kürt sanatçı ve araştırmacılarına ise hiçbir hayat hakkı tanınmamaktadır. Değerli Kürt araştırmacı **Musa Anter** bizzat faşizm tarafından katledilirken, Ermeni olduğu için öldürülen gazeteci **Hrant Dinkler** varken, Türkiye'de sanat ve bilimsel bir araştırmacıktan söz edilmesi mümkün değildir.

Faşizmin istediği sanatçı ve araştırmacı tipi devletin yanında olan ve halkı uyutan kişiler olmasıdır. İşte Yılmaz Güney devletin "sanat" yaklaşımlarını ret ederek safını ezilen-

lerden yana koymuş büyük bir devrimci sanatçıydı.

Faşist TC devleti Yılmaz Güney'i devrimci sanatçı olmasından dolayı hedef tahtasına oturtmuş ve her fırsatta zindana atmıştır. Yılmaz Güney içeride de devrimci bir sanatçıya yakışan bir tutum ve yaşamla örnek olmuş ve zindan yıllarında da hep üretici olmayı başarmıştır.

Bugün de Türkiye'de devlet, halkın yanında olan, sanat ve bilim insanlarına düşmandır. Birçok sanatçı, bilim insanı, gazeteci ve şair sadece düşüncelerini açıkladıkları için zindanlara atılıyor.

Bu anlamda Yılmaz Güney şahsında ülkemizin tüm devrimci, ilerici aydın ve sanatçılarıyla birlikte, enternasyonal bilinç ve ruhla Gorkiler, Brechtler ve Nerudalar gibi tüm devrimci sanatçıları saygıyla anıyoruz.

Yeni Demokrat Kadınlar'ın basımını üstlendiği "Ulrike Meinhof'un Ölümü" isimli kitap yayınevimizden çıktı. Ölümsüz yoldaşımız Suzan Zengin'in çevirisini yaptığı kitabımıza tüm Umud Yayımcılık bürolarımızdan ulaşabilirsiniz.

Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30
Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok,
No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02 **Ankara:** Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 51 Çankaya
İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 445 16 15 **Malatya:** Dabakhane Mh. Turgut
Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 95 **Erzincan:** Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18 **Bursa:** Selçuk
Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsaray Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98 **Mersin:** Çankaya Mh. 4716 Sk.
Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz **Dersim:** Moğultay Mh. Sanat Sk. Arkanlar İşhanı Kat: 3 No: 203 Tel: (0428) 212
27 50 **Avrupa Büro:** Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 85 01 Faks: 0049 203 40 69 16

Hemen her kentinde şiddetli çatışmaların yaşandığı Suriye, neredeyse harabeye dönmüş durumda. Uzun bir sınırı olmasından başka TC'nin bu ülkeye dönük ilgisi, şüphesiz, efendilerinin bölgedeki hedeflerinden kaynaklanıyor.

TC'ye, SURİYE'YEDE YENİ GÖREVLER

Siyasal gündemin hızlı bir tempoda ilerlemesine zaten alışık olduğumuz çoğ-rafyamız, son günlerde daha da hareketli günler yaşıyor. Süreci hareketlendiren, hızın ivmesini yükselten temel etkenlerin başında, bir yılı aşkın bir süredir devam eden Esad karşıtı muhalefet ekseninde Suriye ve Ortadoğu'daki gelişmelerin olduğunu söylemek mümkün.

Hemen her kentinde şiddetli çatışmaların yaşandığı, yalnızca Esad'ın değil, muhaliflerin de önemli katliamlara imza attığı Suriye, neredeyse harabeye dönmüş durumda. **Uzun bir sınırı olmasından başka TC'nin bu ülkeye dönük ilgisi, şüphesiz, efendilerinin bölgedeki hedeflerinden kaynaklanıyor.** Esad rejiminin devrilmesi için and içmiş Türk hâkim sınıflarının bu yolda oldukça mesafe aldığı, zengin bir birikim yarattığı açık. TC devleti, ABD emperyalizminin; Esad'sız, taşların yeniden dizildiği, denklemin yeniden kurulduğu bir Ortadoğu hedefinde söz sahibi olmak için canla başla çalışıyor. Ancak işinin oldukça zor olduğu açık. Zira, Türk hakim sınıfları, bugün sosyal kurtuluş düzleminde olmasa da ulusal kurtuluş mücadelesi anlamında ciddi bir tikanıklıkla karşı karşıya.

Şemzînan'da Devlet Çaresiz!

AKP hükümetiyle Kürt halkı nezdinde ciddi bir "umut iklimi" yaratmayı hatta bu konuda Ulusal hareketi bile etkilemeyi başaran Türk hâkim sınıflarının, manevra alanı ciddi biçimde daralmış durumda.

Yerel ve genel seçimlerde tüm uğraşlarına, ekonomik, siyasi ve askeri kuşatmaya karşı demokratik siyasette ve gerilla alanında ulusal harekete geri adım attıramadı. Aksine Kürt Ulusal Hareketi, BDP yerel ve genel seçimlerde etki alanını genişletti, milletvekili sayısını artırdı, önemli bir başarı gösterdi. Açılım balonunun patlaması da eklenince, AKP'nin payına artık "tek"lemek dışında bir seçenek kalmadı. AKP, popülist kaygılarla

dahi olsa, "barış", "kardeşlik" söylemlerini bir kenara iterek açıkça Kürt düşmanlığına soyundu, "KCK operasyonları" adı altında süreklilik avı başlattı ve Suriye Kürtlerinin Demokratik Özerklik ilanını hedef tahtasına koydu. Ulusal Hareketin Colemerg'te (Hakkâri) yürüttüğü "vur-kal" taktiğiyle birlikte askeri alanda ağır bir yenilgiye uğrayan TC'nin "Hakkâri'de operasyon sona erdi" sözleri kötü bir şaka olarak hafızalara kazındı. TC ordusu gidemediği, giremediği, hâkimiyeti zaten kaybettiği bir alandan yenilgiyi kabul ederek geri çekilmiş oldu. Hala devam eden bu süreç, hem gerilla savaşı bakımından hem de Kürt halkı üzerinde yaratacağı etki açısından önemli sonuçlar yaratacaktır. Şemzînan pratiği, AKP eliyle kurulan özel savaş birliklerinin, yüksek teknolojiye dayalı savaş konseptinin ve "kale karakollar"ın gerilla karşısındaki çaresizliğini de tüm dünyaya ilan etmiş oldu.

Şemzînan, egemenlerin Kürt politikalarında aczinin resmi oldu. Geriye yapabilecekleri tek bir şey kaldı. O da yasal, demokratik alanda mücadele yürüten BDP'yi hedef tahtasına koymak. BDP'lilerin, PKK gerillaları tarafından durdurulması ile ortaya çıkan etkileyici görüntüler bir "fırsata" dönüştürüldü. BDP'ye yönelik kapsamlı bir linç harekâtı başlatıldı. Bunu Antep patlaması sonrası BDP binalarını yakılması izledi. Olayın üzerinden daha birkaç saat geçmeden AKP'li Şamil Tayyar'ın Şam'da yaşanan patlamalarla bağlantı kurarak yaptığı yorumlar, katliamda devletin rolü konusunda kafalarda soru işareti yarattı.

PKK'nin "ben yapmadım" açıklamasına karşı egemen sınıf basının, "PKK yaptı" propagandası Kürt hareketine yönelik yeni bir saldırı dalgası için koşulların hazırlanması olarak okunabilir. Eylemin faili olarak kamuoyuna açıklanan isimlerle ilgili yalan ve çarpıtmalar devletin daha önce benzer katliamlar konusundaki kanlı sicili, patlamanın altındaki adresin devlet olabileceğini de akıl-

lara getiriyor.

Şemzînan'ın; egemenlerin geleneksel imha, inkar ve asimilasyon politikasının Kürt ulusunun direnişi ile kırıldığı gerçeği içinde yeni bir deneyim olarak not düşülmesi gerektiği açık!

İşgalin İlk Adımı Tampon Bölge

Türk hâkim sınıflarının, Kürt sorunu dışında elbette ki birçok sorunu buluyor. Suriye'de gelişen sürecin, devlet açısından bugün öncelikli gündemlerden biri olduğunu söylemek mümkün. 11 Ağustos'ta Türkiye'ye gelen ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton'un TC için yeni ev ödevleri ve görevler getirdiği kamuoyuna yansdı.

Ortadoğu'daki son gelişmeler çerçevesinde Suriye ve bu topraklarda ortaya çıkan Kürt yönetimi toplantısının en çok tartışılan konularıydı. Esad'ın devrilmesi için TC'nin izlemesi gereken yol haritası ve buna bağlı olarak kurulacak "yeni mekanizma" Clinton'un üzerinde durduğu başlıklardandı. Her iki ülkenin siyasi, askeri ve güvenlik örgütlerinin üst düzey yöneticilerinin katıldığı geçtiğimiz günlerde gerçekleşen bu toplantıda Suriye'ye yönelik işgalin ilk adımı olarak "tampon bölge"nin oluşturulması hedefi tartışıldı.

Bilindiği üzere "Tampo bölge" uzun bir süredir TC'nin gündemindeydi. TC'nin mültecilere kucak açması da bundandı. TC Dışişleri Bakanı A. Davudoğlu'nun "mülteci sayısı 100 bini bulursa güvenli tampon bölge kurmak zorunda kalacağız" (20 Ağustos/Der Spiegel dergisi) sözleri de bunun itirafı niteliği taşıyor.

TC'nin, BM'ye Suriye'ye yönelik müdahale çağrısı da planın bir parçasını oluşturuyor. Bu kapsamda Suriye topraklarında uçuşa yasak bölgenin oluşturulması, "insani yardım" adı altında (13 Ağustos'tan bu yana Kızılay kamyonları, Kilis Öncüpınar'da sınırın Suriye tarafına geçerek yardım dağıtıyor) askeri gücün bulundurulması ve Esad'a yönelik askeri müdahale seçenekleri hazırlanıyor. TC, BM'nin 51. Maddesini kullanabileceğini düşünüyor. 51. Madde, üye ülkelere sınırında bir tehlike olması halinde, BM Güvenlik Konseyi kararı olmaksızın, komşu ülkeye müdahale hakkı tanıyor.

Mevcut durumda mülteci sayısı 70 bine ulaşmış durumda. Ancak Suriye'nin büyük kentlerinde devam eden ve önümüzdeki günlerde şiddetleneceği anlaşılan çatışmalarla bu sayı artacak.

Suriye'de muhaliflerin gelişen durumu da TC'nin, tampon bölge projesinin daha rahat uygulamaya sokulmasına zemin sunuyor. Zira, "tampon bölge" kurulması hedeflenen alanlarda Özgür Suriye Ordusu, İslamcı gruplar ve Selefi militanlar güçlü. TC de, askeri, lojistik ve ekonomik olmak üzere her alanda bu örgütlerin gelişmesi için yoğun çaba harcıyor.

"Tampon bölge" Suriye'nin TC eliyle doğrudan işgali için ilk adımın atılması anlamına da geliyor. Zaten Suriye topraklarındaki TC askeri varlığı da çatışmaya davetiye çıkarmak anlamına geliyor.

Emperyalist Saldıranlığa Dur Diyelim!

Emperyalistler ve onların güdümündeki bölge devletleri Suriye'nin işgal edilmesi için her türlü yolu deniyor. İnsani kaygıların öne çıkarıldığı bu propaganda, gerçekte büyük bir sahtekârlık. Çünkü bunu dillendirenler, ülkelerinde terör estiren, halkların en temel haklarına azgınca saldıran diktatörler, tiranlar ve efendileri emperyalistlerdir. Bu zebaniler Suriye halkının dostu değil düşmanlardır. Suriye'ye yönelik bu emperyalist müdahale ve işgal planlarına karşı ülkemiz devrimci, demokrat ve ilerici kamuoyunun sesini daha fazla çıkarması elzemdir.

Geçmişte Irak'ın işgal edilmesi sürecinde, 1 Mart tezkeresinde ortaya konulan işgal ve emperyalist müdahale karşıtı duruşunun bugün Suriye gündeminde güncellenmeye ihtiyacı var. Esad rejimini "emperyalizme karşı direniyor" sayıyla destekleme hatasına düşmeden, muhaliflerin emperyalistlerle kurduğu bağımlılık ilişkilerini de eleştirerek; TC'nin Suriye'ye dönük saldırganlığına tepki göstermeliyiz.

Suriye halkıyla dayanışmayı büyütme, bugün TC'nin bu ülkeye dönük planlarını bozmaktan geçiyor. Bunun için, çeşitli milliyet ve inançlardan halkımızın, Suriye halkının geleceği üzerinden oynanan oyunlara dur demesi acil bir ihtiyaç!

İncirlik Üssü'nde grev kararı

H. Merkezi: İncirlik Üssü'nde çalışan 1200 işçiye toplu sözleşme de kararlaştırılan yüzde 1,5 oranındaki zammın ekonomik kriz gerekçe gösterilerek verilmemesi üzerine işyerinde örgütlü olan **Harb-İş Sendikası** grev kararı aldı. Konuya ilişkin yazılı açıklama yapan Türk Harb-İş Sendikası Genel Başkanı **Bayram Bozal** "Sendikamızın örgütlü olduğu ABD askeri işyerlerinde sürdürülen 23. Dönem Toplu Sözleşme görüşmelerinde gelinen arabulucu aşamasında da anlaşma sağlanamadı. İlk etapta enflasyon artışı öneren işveren, görüşmelerin sonunda geldiği noktadan da geri giderek enflasyonun altında bir artış önerdi.

İşverenin, işçinin emeğini hiçe sayan ve çalışanlarımızı enflasyona ezdiren tavrı karşısında tepkisiz kalmamız mümkün değildi. Arabulucunun uyuşmazlık raporunu Çalışma Bakanlığı'na sunmasının ardından grev kararı içinde yasal sürecimiz başlayacak. Bu süre zarfında ise direnişimiz sürecektir. Gerekirse İncirlik Üssü'nü kapatırız" dedi.

Elazığ Maden'de grev var!

H. Merkezi: Elazığ'ın Maden ilçesinde çalışma koşullarının düzeltilmesi ve 2 aydan fazladır alamadıkları maaşları alabilmek için 283 işçi grev çıktı.

Eti Gümüş A.Ş. Maden Bakır fabrikasında çalışan işçiler, emeklerinin karşılığını almak ve insan gibi yaşamak istedikleri için 15 Ağustos'ta grev kararı aldı.

Çalışma koşullarının zor olduğunu, daha önce de pek çok kez iş bıraktıklarını dile getiren işçiler, "İşverenler her zaman bu yönteme başvurduklar. Maaşlarımızı vermediler, biz de şalteri indirdik. Şalteri indirdiğimizde gördük ki biz işçiler daha güçlüyüz. Her şalter indirdiğimizde maaşlarımız tıkr tıkr ödendi" diyerek sorunlarının çözüm yolunu gösterdi. İşçiler, sendikası ve güvencesiz çalıştırıldıklarını belirterek, fabrikada sık sık "iş kazası" yaşandığını ve haklarını alana kadar greve devam edeceklerini de vurguladılar.

BEDAŞ'TA DİRENİŞE COŞKUYLA DEVAM

İstanbul: BEDAŞ işçileri, direnişlerinin 96. gününde Galatasaray Lisesi önünde "BEDAŞ'tan atılan işçiler geri alınsın" yazılı pankartın arkasında bir araya geldi. Lise önünden sloganlar eşliğinde Taksim Tramvay Durağına doğru yürüyüşe geçen işçilerin coşkusu dikkat çekiciydi.

Açılan pankartın en önünde direnişte olan işçilerin çocukları, ellerinde Enerji-Sen'e ait bayraklar ile anne ve babalarının haykırdığı sloganlara tüm şen halleriyle katıldılar. Pankartın hemen arkasında BEDAŞ'ın kadın direnişçilerinin "Zafer direnen emekçinin olacak", "Susma haykır taşeronu başkaldır", "BEDAŞ şaşırma sabrımızı taşırma" vb. sloganları, alkışları ile coşkuları İstiklal Caddesinde yankılandı.

Kiğili mağazası önüne gelen BEDAŞ işçileri, burada "Kiğili işçisi yalnız değildir", "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganları ile Kiğili'dan atılan işçilere destek olduklarını haykırdı.

Taksim Meydanı'na doğru yürüyüşe geçen işçileri Grup Emeğe Ezgi "BEDAŞ işçisi yalnız değildir" pankartıyla karşıladı. Çavbella marşını Emeğe Ezgi ile hep birlikte söyledikten sonra yürüyüşlerine devam eden işçiler, Türk Hava Yolları binasının önünden geçerken de "Havada karada direniş var", "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganlarıyla direnişteki işçilerin mücadelelerinin bir olduğunun altını çizildi. Burada kısa bir konuşma yapan Enerji-Sen Başkanı **Mustafa Turna**, "THY direnişçilerine bin selam, mücadeleniz mücademizdir" dedi.

Yürüyüş, BEDAŞ işçilerinin direniş

çadırında noktalandı. İşçileri burada da sanatçı **Pınar Aydınlar** karşıladı. Önce Enerji-Sen Genel Başkanı **Kamil Kartal** söz aldı ve ülkede süren savaşa değindi. "Her gün onlarca genç insan süren kirliliğe toprağa verilmektedir. Bunun için artık bir şeyler yapılmalıdır" diyen Kartal, amaçlarının sadece maaşlarını üç-beş kuruş artırmak olmadığını, uygulanan baskı ve zulmün ortadan kaldırılması için mücadele ettiklerinin altını çizdi.

Kamil Kartal, aynı zamanda tüm diğer iş kollarındaki direnişlerin ortak bir mücadele hattı çizdiği takdirde başarı-

la sonuçlanabileceğini vurguladı. Daha sonra bir işçi tarafından basın metni okundu.

"Gücümüz örgütlülüğümüzden geliyor!"

AKP ve patronların sınıf düşmanlıklarını daha rahat uygulamak için kendilerini örgütsüzleştirmeye çalıştığını, ancak ENERJİ-SEN üyesi işçilerin buna izin vermeyeceklerini vurgulayan BEDAŞ işçisi, "bizler biliyoruz ki var olan her direnişteki işçi kendi talepleri için mücadele etmiyor, aynı zamanda işçi sınıfının mücadelesini de yükseltiyor. BEDAŞ yönetimi, taşeron şirketi ve AKP hükümeti bilmeli ki karşılarında örgütlü enerji işçileri var. Bizler işimizi alana dek çadır kurmaya, slogan atmaya, halaylar çekmeye devam edeceğiz!" diyerek sözlerini bitirdi.

Basın açıklamasının sona ermesinin ardından Pınar Aydınlar kısa bir konuşma yaptıktan sonra Emeğe Ezgi ile birlikte Çavbella marşını söyledi.

Ardından işçiler ve eyleme, direniş destek veren Partizan, Mücadele Birliği, Yeni Demokrat Kadın, Liseli Genç Umut ve diğer pek çok devrimci-demokratik kitle örgütü söylenen türkülerle halaylar çekti. Etkinlik atılan sloganlar eşliğinde sona erdi.

Süreyyapaşa'da direniş sürüyor

H. Merkezi: Süreyyapaşa Devlet Hastanesi'nde işten atılan Dev Sağlık-İş üyesi taşeron sağlık işçilerinin direnişi kararlılıkla devam ediyor. Atılan işçilerin işe geri iadeleri talebiyle yürüttükleri direniş 20. gününe yaklaşıyor. Süreyyapaşa Hastanesi önünde sabah 7.00'den gece yarısına kadar direniş çadırında bekleyen işçilere hastane içerisinden gelen destek de gün geçtikçe artıyor. İşçilere SES üyesi emekçiler ve TTB üyesi doktorlar da desteklerini sürdürüyorlar. Ayrıca demokratik kitle örgütleri de işçileri yalnız bırakmıyorlar.

İşçiler direnişte birleşti!

İstanbul: 25 Ağustos günü Taksim'de direnişçi Cansel Malatyalı'nın çağrısıyla biraraya gelen **HEY Tekstil**, **Roseteks** ve **BEDAŞ** işçilerinin de içinde bulunduğu işçiler sınıf dayanışmasının güzel bir örneğini bir eylemle ortaya koydu. Sloganlar eşliğinde Galatasaray Lisesine doğru yürüyen işçiler Galatasaray Liseden Taksim'e tutsak KESK üyeleri için yürüyen KESK'lilerle karşılaştı. Burada açıklamayı işçiler adına HEY Tekstil işçisi **Zeki Gördeğir** okudu. Basın açıklamasının ardından Ankara İnşaat Mühendisleri Odası'nda çalışırken performans yetersizliği bahane edilerek işten atılan **Cansel Malatyalı** da bir konuşma yaptı.

Her gün yeni bir iş kazası

Yürü derler, yürü derler açlığa yürü derler/Kara elmas tabut olmuş, gerekirse ölümler/Günü gelir utanmadan, ağlaşana gülün derler/Yalanlara artık sabrım yok!

H. Merkezi: Bu satırlar yerin metrelerece altında kazma sallayan, güvencesiz çalıştırılan maden işçileri için ya-

zılmış. Yıllardır maden ocaklarında yaşamını yitirenlere bu sabah bir işçi daha eklendi. Daha birkaç gün önce bir BEDAŞ işçisi elektrik akımına kapıldığı için yaşamını yitirmişti.

23 Ağustos günü sabah saatlerinde Yozgat'ın Sorgun ilçesindeki Yeni Çeltik kömür ocağında meydana gelen göçük sonucu 45 yaşındaki **Durak Arslan** adlı maden işçisi yaşamını yitiren **Aydın Kol** ve **Ali Yeşil** isimli iki işçi ise yaralandı.

Temmuz ayı bilançosu: 110 işçi yaşamını yitirdi

İş cinayetleri hız kesmezken, devam eden iş "kazalarında" Muğla'nın Dalaman İlçesi'nde bir krom madeninde meydana gelen göçükte 2 işçi yaralanırken, Bingöl'de de YURTKUR'a ait bir yurt inşaatında göçük meydana geldi ve 6 işçi yaralandı. Temmuz ayında ise meydana gelen "kaza"larda 110 işçinin yaşamını yitirdiği açıklandı.

Emekçinin Gerede'den Antep'e büyüyen öfke gündemi

İşçi sınıfına dayatılan kölece çalışma rejimine karşı işçilerin tepkisinin ve öfkesinin biriktiğini tespit ederken öte yandan bu birikimi açığa çıkaran önemli örneklerle tanık olmaktadır. Yılın başında Gerede'de 500'ü aşkın deri işçisinin ve hemen ardından Adana'da ayakkabı/saya işçilerinin kendiliğinden gelen öfke patlamalarının ardından çok daha kapsamlı bir mücadeleye Antep'teki tekstil işçileri imza attı.

7 fabrikadan 3 bini aşkın tekstil işçisinin 10 günü aşan fiili grevi önemli gelişmelere işaret etmektedir. Gerede'de olduğu gibi Antep işçileri, grevin sonunda belirli kazanımlar elde etseler de örgütlü bir güce dönüştüremedikleri için bu kazanımların korunması, ilerisi açısından güçleşecektir. Bir süre içinde mücadeleye öncülük eden işçilerin de işten çıkarılmasıyla kazanımlar tehlikeye girecektir.

Hem Gerede'de hem de Antep'te sendikal örgütlenmeden uzak duran yaklaşım öne çıkmaktadır. Gerede'de sendikayla bağ kurulsa da tanımama ve güven sorunu, süreci askıya alırken Antep'te ise işçilerin sendikalara karşı yaşadıkları ihanetlerden kaynaklı net bir karşı çıkışları ortaya çıkmıştır. Bu tepki sendikal bürokrasiye karşı haklı bir içeriğe sahip olsa da toplum genelindeki örgütsüzlük ve örgüt bilincindeki zayıflık uzun vadede işçilerin aleyhinde sonuçlar doğuracaktır.

Her iki kendiliğinden mücadelede de öncü işçilerin fabrikalar arasında koordinasyon oluşturması ve talepleri netleştirmeleri olumlu olsa da örgütsüz ve deneyimsiz işçilerin bir süre sonra üstlendikleri ağır yükün altından kalkamamaları veya bazılarının satın alınmaları olgusu ortaya çıkmaktadır. Dahası öncü işçilerin genellikle muhatap ve aracı olarak emniyet müdürü gibi kolluk kuvvetleriyle karşı karşıya kalmaları, bir yandan polis ve jandarmanın saldırısına uğramaları öte yandansa "sorunun çözümü" için onlarla görüşmek zorunda bırakılmaları mücadelenin bir süre sonra sönümlenmesine sebep olmaktadır.

Bu gelişmeler yaşanır ve uzun süredir maaşlarını alamadıkları için greve çıkan Elazığ'daki maden işçilerinin mücadelesi sürerken birçok şehirde çok sayıda firmada sendikalar öncülüğünde direnişe çıkan işçilerin mücadelesi de gelişmektedir. Togo, THY, DHL, Billur Tuz, Texim gibi çok sayıda fabrikada işçi direnişleri sürmektedir. Yine birçok sanayi havzasında fabrikalar özgülünde çeşitli tepkiler açığa çıkmaktadır.

Bu anlamda sınıf bilinçli devrimciler açısından oldukça verimli bir ortamda yaşamaktayız. Bu öfkeyi örgütlemenin değerini bilen ve örgütsüz mücadelenin akıbeti konusunda uzun tarihsel deneyimlerimizin öğrettiği derslerle öngörülerde bulunma imkanımız var. Ancak önemli olan pratik de bu mücadeleleri desteklemek, mevcut gelişmeleri doğru okuyarak sınıf içindeki çalışmalara ağırlık vermektir.

Bu mücadelelerin temel talepleri kölece çalışma koşullarına son vermektir, bir nebze de olsa nefes almaktır. 6 aydır Pazar günleri izin alamayan, maaşlarını düzenli alamayan, uzun saatler çalışan, mesai ücretleri oldukça düşük olan işçilere dayatılan 7 gün 24 saat kölece çalışma şartlarına, yoğun sömürüye karşı aileleriyle geçirebilecekleri, dinlenebilecekleri kısa bir zaman istemektedirler. Bunlar, tamamen insani istemlerdir.

Bu durum neredeyse özel sektördeki tüm fabrikalar için geçerlidir. Hükümet yakın dönemde çıkarmak istediği kıdem tazminatının gaspı, bölgesel asgari ücret gibi planlarla fiili çalışma rejimini yasalaştırmak ve tüm işçilere dayatmak istenmektedir. Bu anlamda işçi sınıfı ve gençlik açısından bu saldırılara karşı gelişen öfke ve arayışa adres olabilmek için çalışmalarımızı yoğunlaştırmaktan başka alternatifimiz bulunmamaktadır.

"Bu, artık Texim değil, sınıf mücadelesi olmuştur!"

İstanbul: Texim Tekstil işçileri, 6 Ağustos tarihinde sendikada örgütlendikleri için işten atıldı. Devlete sorsanız "sendikada örgütlenmek yasal mı?" diye, cevap şu olur; "**tabii ki, hem de 2 sendikaya birden üye olabilirsiniz**" Ama gelin görün ki anayasada hak olarak görülen madde hayata geçirilince karşılığı; baskı ve devamında işten atılmalar oluyor. Ama tüm bu yaşananlara inat işçiler, sendikalarına sahip çıkarak direniş örgütüyorlar.

Fabrika önündeki direnişte türkülerin söylenmesinin ve halayların çekilmesinin yanında bir de çocuk sesleri yükseliyor. Eşlerine destek olmak için kadınlar da çocuklarıyla birlikte direniş alanında.

Örgütlü gücün ve direnişin zafere ulaşacağını dile getiren Texim işçileriyle kısa bir söyleyişi gerçekleştirdik.

- Bize işten çıkarılma sürecinizden bahsedebilir misiniz?

Mecnun Uçakçı: Bugün direnişimizin 19. günü. Bundan yaklaşık 2,5 sene önce mesaimizi 12 saatten 8 saate indirmek için direniş yapmış ve kazanmıştık. Tabii bu direnişe geçmeden önce Teksif sendikasına üye olduk. Ve örgütlenmeye devam ettik. Fabrikadan yetki alma aşamasına gelmiştik. İşveren rahatsızlık duydu. Bu sebepten dolayı da bizim iş yükümüzü artırma kararı almışlar; 4 makine sayısını 6'ya çıkarmışlar, biz de bunu kabul etmedik. Ve 1-1,5 ay kadar yazışma oldu bizlerle işveren arasında. İhtar ka-

rarları yazıldı, evlerimize ihtar çekildi. Biz ihtarlara yasal yolla cevap verdik. Bu makine sayısını kabul etmediğimiz için 6 Ağustos'ta çıkış yaptılar. Tamamen sendikal örgütlenmeyi önlemek için çıkarıldık.

- Kaç işçi işten atıldı?

- Biz 3 vardiya çalışıyoruz normalde. Saat 07-15 vardiyasından 12 kişi, 15-23 vardiyasından 11 kişi, 23-07 vardiyasından da 12 kişi olmak üzere toplam 35 işçiyi işten çıkardılar. Aslında bize çıkarılan işçi sayısını 36 olarak veriyorlar ama o 1 kişi raporlu.

- Patronla bir görüşme oldu mu?

- Görüşme oldu ama bir uzlaşma çıkmadı. "36 işçiyi işe almayalım ama fabrikayı sendikaya teslim edelim" teklifine sendikamızın yanıtı; "biz bu yola onlarla başladık, onlar işe girmeden uzlaşmıyoruz" olmuş. Tazminatlarımızı, ihbarlarımızı teklif ettiler, onun haricinde artı para teklif ettiler. Hiçbirini kabul etmedik. Biz kesinlikle işimize geri dönmek istiyoruz.

- Siz bu direniş sürecini nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Süreç olumlu. Direnişimizin 2. gününde Alman Konsolosluğu'na yürüdük. Sendika sıkıntılarımızı dile getirdi. Konsolosluga yürüme sebebi bu firmanın ihracat yaptığı firmaların % 70'inin Alman markalarına çalışıyor olması. Gelişmeler şu an olumlu yönde. İmalat yapılmıyor. Çünkü çalıştıracağı profesyonel insanları yok. Dışarıda merdiven altı çalışanlara imalat yaptırmaya çalışıyorlar.

- Direnişe destek nasıl?

- İlk gün içeride baskı vardı. Camlar kapatılmıştı, dışarı çıkmak yasaklanmıştı. Ama içerideki arkadaşlarımız bu durumu kırdılar. Şim-

di yanımıza geliyorlar. Beraber halaylarımızı çekiyoruz, çaylarımızı içiyoruz. Ve şu anda bizim çalışan iş yerlerimizden destek geliyor. İstanbul dışından da destek geliyor. Ama İstanbul'da çalışan triko işçilerinden destek göremiyoruz. Onlar bize destek verirse bu direnci daha kolay yeneceğimize, daha kolay başaracağımıza inanıyorum. 12 saat kölece çalışmaya devam ediyorlar. Buna artık "dur" deme zamanı geldi. Burada 8 saat çalışma başarıldıysa orada da neden olmasın! Onların da direnmeleri lazım. Burada sadece Texim kazanmayacak. Tüm triko kazancak. O yüzden desteklemeleri gerekiyor. Bizim amacımız sadece burasının sendikal olması değil. Tüm triko sektörünün sendikal olmasıdır. Bu, Texim mücadelesi değil artık sınıf mücadelesi olmuştur.

Texim işçileri sadece 35 kişi direnmiyor!

- Sen bugün neden buradasın?

Candan Yıldırım: Ben de tekstil sektöründe olduğum için ve bu Merter'de triko iş alanında ilk direniş olduğu için biz de çok umutluyuz. Burası sendikayı kazansa diğer firmalar da etkilenir. İşçiler sendikal olmak ister. Biz de istiyoruz çalışmak. 12 saat çok ağır bizim için. Haklarımız olsa, çocuklarımızı kreşlere bırakıp da çalışmak istiyoruz biz de. Ben ileride çalışacağım tekrar. O yüzden eşime destek oluyorum.

Fontana Kalıp işçileri direnişte

İstanbul: Tuzla Kimyacılar Sanayi Sitesinden, "**Direne direne kazanacağız**" sesleri yükseliyor. 15 Ağustos tarihinde Fontana Pietro Kalıp fabrikası önünde 4 işçi direnişe geçti. 4 işçi sendikada örgütlendikleri için sudan sebeplerle işten atıldı. Fontana Kalıp'tan atılan işçiler, 7-8 yıllık işçiler. Bir işçi 25/2'den (yüz kızartıcı suç) çıkarılırken, 3 işçi ise tazminatları verilerek çıkarıldı. Çıkarılma sebepleri ise artık hepimizin bildiği bir bahane: **Kriz**. İşçileri, daralma var gibi sebeplerle işten çıkaran patron, gelin görün ki sendikal örgütlenme yürütüldüğünü duymadan bir hafta önce işçilere zam yapıyor ve iki hafta önce de 15 işçiyi işe alıyor. Ferrari, Ford gibi büyük markalara çalışan Fontana Kalıp, büyük bir pazara alanına sahip ve işleri de gayet iyi. Bu duru-

mun işçilerin haklarını gasp edilerek ortaya çıktığı ise çok açık. Yaklaşık 1 haftadır direnen kalıp işçileri röportaj gerçekleştirdik.

- Sizi sendikada örgütlenmeye iten sebepler neydi?

Kadir Çeçen: Bize söz hakkı vermiyorlar. Devamlı yaptırımlar uyguluyorlar. Bir arkadaşımızın yanına halini hatırlama sormaya bile gidemiyoruz. Diktatörlük yapıyorlar. Burayı Nazi kampına çevirdiler. Köle muamelesi yapıyorlar. 1 sene çalışıyorsun burada ve yaptığın işten memnun. Bizim işlerimizi beğendiklerini söylüyorlar, yaptığımız kalıplar 2 senede yapılacaksa 6-7 ayda teslim ediyor. Biz haddinden fazla bedenimizi yoruyoruz. Bunlara rağmen iki dudaklarının arasında kalıyor bizim geleceğimiz. Adam sana gıcık oluyor, bir kelime tepki gösteriyor, 1 daki-

kada bütün emeğini silip atıyor. Zammını vermiyor, hakkını vermiyor, izinlerde sorun yaşıyorsun. Hakkını istediğin zamanda suçlu oluyorsun.

- Çalışma koşullarınızdan bahsedebilir misiniz?

- Otomotiv, ağır sanayi. Tonlarca ağırlığındaki kalıpların altında çalışıyoruz. Hayati tehlikemiz çok. Aldığımız raporda iş kazasında sen niye rapor aldın deyip de sana zam vermiyorlar, onu bile bahane edebiliyorlar. Biz de sözümüzü dinletebilmek için kendi aramızda örgütlenerek bizim söz hakkımızı kazanmak için ve yukarıya sözümüzü dinletebilmek için sendikada örgütlendik. Bu duruma geldik. Pişman değiliz. Sonuna kadar da direneceğiz. Bu direnişi eninde sonunda kazanacağız. Bizim iş başı yapıp yapmamamız önemli değil ama bu fabrikada bu sendika bu görevi yapacak ve arkadaşlarımızı bu esaretten kurtarmak için buradayız.

Antep'te işçi kazandı!

H. Merkezi: Antep'te farklı fabrikalardan yaklaşık 6 bin iplik işçisini kapsayan grev 11. gününde sona erdi. 18 Ağustos günü patronlarla masaya oturan işçilerin 780 lira civarında olan ücretleri 875 liraya çıkarıldı. Bayramlarda işçilere 10'ar yevmiye üzerinden ikramiye ödenmesi kararlaştırıldı. Grevdeki fabrikalardan biri olan Motif A.Ş.'de ise farklı bir uygulama gerçekleştirildi. Kademe sisteminin kaldırılarak herkesin eşit ücret almasının sağlandığı fabrikada ücretler 905 lira oldu. Anlaşma, 1000 lira net ücret ve yılda 4 ikramiye isteyen işçilerin taleplerini tam olarak karşılamasa da önemli bir kazanım oldu. Öncelikle işçiler, 10 günlük bir mücadeleyle ücretlerinde ciddi bir artış sağlamış oldu. Tekstil işkolunda örgütlü sendikaların ikramiyeleri ortadan kaldıran ve sıfır zam içeren sözleşmeleri ve hükümetin asgari ücrete yaptığı "zam" dikkate alındığında, işçiler, sendikaların sözleşmesini ve hükümetin asgari ücret politikasını da yenmiş oldu.

Çapa direnişi sona erdi

İstanbul: Şubat ayından itibaren direnişte olan İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi işçileri, 15 Ağustos'ta direnişlerini sonlandırdı. 177 gün boyunca hem hastanenin çalışma koşullarına hem de taşeron sisteme karşı direnen işçiler, "**Taşeron devam ettikçe mücadele devam edecek**" diye haykırdı.

Direnişlerinin bitimine dair yazılı açıklama yapan işçiler; "**Yaklaşık altı ayı geride bıraktık. Bu süre içerisinde taşeron sistem nedir, rektörlük, dekanlık, başhekimlik kimdir öğrendik. Fiili mücadeleyi tanıdık. 4 günlük grevimiz mücadelemizin tepe noktası oldu. Cerrahpaşa, Haseki, Çapa işçisinin görkemli Rektörlük yürüyüşü çocuklarımıza anlatacağımız anılarımız oldu. Direniş çadını yeni ve mücadeleciler bir işçi kuşağı ortaya çıkarttı. İşçilerin kaderini değiştirdi. Taşeron sistemi devam ettikçe işçilerin mücadelesi de büyüyecek devam edecektir**" dedi.

"DHL'ye sendika halaylarla girecek!"

İstanbul: İlmek ilmek işçi direnişlerinin örüldüğü ülkemizde sendikalı oldukları için işten çıkartılan ve 69 gündür direnişte olan DHL işçileriyle söyleşi yaptık.

- DHL'den ve işçilerin çalışma koşullarından bahsedebilir misiniz? TÜMTİS İstanbul 1 Nolu Şube

Başkanı Ersin

Türkmen: DHL, Almanya-Bonn merkezli küresel bir lojistik firması. 220 ülkede çalışması var. DHL'nin lojistik ekspres, kargo bölümleri ve depoları var. Ülkemizde de lojistik depoları var. Biz de TÜMTİS olarak bu alanda örgütleniyoruz. İstanbul'da toplam 17, Türkiye genelinde ise 39 deposu var. Ve bu depolarda binin üzerinde kadrolu çalışanın yanı sıra taşeron işçiler de var. Biz her iki alanda da örgütleniyoruz. Tabii taşeron şirket yine kendilerinin şirketi. İşçilerin çalışma koşullarından bahsedebilir olsak; buradaki işçiler 7-8 senedir çalışan işçiler. 10-12 saat mesai olmasına rağmen fazla mesaiye kalıyorlar. Maaşlara yapılan zam yok, asgari ücret arttıkça işçilerin de ücreti artıyor. İşçilerin aldığı maaşlar 700 ile 800 TL arasında. Bir işçi hafta sonu çalışmalı, günlük mesaiye kalmalı ki 1000 TL'nin üzerinde maaş alabilsin.

- Direnişin başlangıç sürecinden ve geldiği son noktadan bahsedebilir misiniz?

- DHL'de çalışan arkadaşlara % 5-6 zam yapılacağı söylenmiş, itiraz edene de kapı önü gösterilmiş. Bu duruma itiraz eden işçiler, sendikamızla irtibata geçerek bizle birlikte hareket etti. Arkadaşlarımız sendikaya üye olduktan sonra ilk olarak 4 kadrolu, daha sonra da 5 taşeron işçisi arkadaşımız performans düşüklüğü gerekçe gösterilerek işten atıldı. 7 arkadaşımızla burada üç arkadaşımızla da Gebze'de direnişe devam ediyoruz. Direnişin geldiği son nokta ise; içeride üye arkadaşlarımız var, direniş sürerken örgütlenme çalışmalarımız da devam ediyor. Direniş alanımıza sü-

rekli destek ziyaretleri oluyor. Önümüzdeki günlerde üst örgütümüz Dünya Taşıma İşçileri Federasyonu (ITF) tarafından uluslararası bir imza kampanyası başlatılacak. Uluslararası sendikalarında burada sürdürdüğümüz mücadeleye destekleri tam. Tabii DHL de boş durmuyor, içerideki üyelerimiz üzerinde sürekli baskı kurmaya çalışıyor.

Ancak kararlılığımız mücadeleye başladığımız ilk günkü gibi devam ediyor. Zafer er ya da geç direnen DHL işçisinin olacak.

- Bize biraz kendinizden bahsedebilir misiniz?

Ali Yılmaz: İki yıldır DHL'de depo elemanı olarak çalışıyordum. Performansımın düşük olduğu gerekçesiyle işten atıldım, oysa performansım düşük değil. İşten çıkarılmadan önce 110 saat fazla mesai yaptım.

- Çalışma koşullarınızdan ve örgütlenme sürecinizden bahsedebilir misiniz?

- Sabah 8 akşam 6 normal mesai saatlerimiz. Cumartesi Pazar da izinliyiz. Ancak her seferinde fazla mesaiye kalıyoruz. Asgari ücretten maaş alıyoruz ancak kimseye yetmiyor, bu yüzden de mesaiye kalıyoruz. Fazla mesaiyi dile getirdiğimiz zaman da kapı gösteriliyor. Biz de "bu durum böyle yürümez"

deyip 3 defa iş bıraktık. Daha sonra sendikadan arkadaşların da yardımıyla TÜMTİS'e üye olduk ve mücadelemize örgütlü devam ediyoruz. Sendikalı olduğumuzu öğrenen yöneticiler de ben ve üç arkadaşımı yanına çağırarak performansımızın düşük olduğunu gerekçe göstererek işimize son verildiğini söyledi. Oysa bir arkadaşımız daha iki ay önce üstün performans ödülü almıştı. Yani gerçek sebep bizim sendikalı olmamız. Daha sonra "sendikadan ayrılın % 25 zam yapacağız" açıklamaları da bunu gösteriyor. Şu an kıdem tazminatımız yatırıldı ancak çıkışımızı imzalamadığımız için banka paramızı ipotekledi. İmza attığımız zaman sosyal hak talep edemediğimiz için imza atmadık.

- Direnişin geldiği son durumdan ve direnişin size kattıklarından bahsedebilir misiniz?

- Direnişe başladığımızdan bu yana çok baskı gördük. Baskılar hala devam ediyor ama biz direnişimize devam edeceğiz. Etmesek zaten kimsenin yüzüne bakamayız. Özellikle içerideki arkadaşlarımıza baskılar çok yoğun bir şekilde devam ediyor. Sabah 7, akşam 7 buradayız. Ziyaretler oluyor, moralimiz, motivasyonumuz yerinde. Direniş bize emek mücadelesini, hakların mücadele ile kazanılacağını öğretti. Beraber çalıştığımız birçok arkadaşımızın dostluğunu öğrendik.

- İçeride çalışma koşullarınızdan bahsedebilir misiniz?

Doğan: Ben yedi yıldır burada çalışıyordum. İşten çıkarılmadan önceki görevim depo şefliğiydi. İlk işe girdiğim zamanlar iyiydi ancak hayat şartları zorlanıp pahalılaştıkça maaşımız yetmez oldu. Çünkü her zaman bir pahalılaştırma var ama gelirimiz hep aynı. İçerideki çalışma koşulları Ali'nin bahsettiği gibi, yöneticilerin yapmak istediği şey ortada; insanları fazla mesaiye zorlamak. Fazla mesaiye kaldığımız zaman ise sosyal faaliyete zaman kalmıyor. Her akşam 11-12'ye kadar çalışıyorduk. Her hafta sonu iş yerindeydik kesin. Böyle olunca ailemizin yüzünü göremiyoruz, çalışmasak da olmuyor, geçinemiyoruz. Her ay bütün arkadaşlarımız 100 saatin üzerinde fazla mesai yapıyor.

Tekboy işçisi direnişte

H. Merkezi: Kırklareli'nin Lüleburgaz ilçesinde bulunan Tekboy Boyahanesi'nde çalışan 40 işçi, bayram öncesi işsiz kaldı. DİSK Tekstil Sendikası'na üye oldukları gerekçesiyle 15 Ağustos'ta işten atılan işçiler, 18 Ağustos günü Lüleburgaz Kongre Meydanı'nda toplanarak basın açıklaması yaptı.

İşçilere, Birleşik Metal-İş, Emekli-Sen, Genel-İş, Petrol-İş ve Belediye-İş üyeleri de destek verdi.

Eylemde işçiler adına açıklama yapan Tekstil İşçileri Sendikası Başkanı Rıdvan Budak, direniş başlatan işçilerin yalnız olmadığını, sendikasız bir işçi dahi kalmayana kadar mücadelenin süreceğini ifade etti.

TEDAŞ işçisi eylemlerini sürdürüyor

H. Merkezi: Adana'da TEDAŞ bünyesinde taşeron işçi olarak çalıştıkları sırada 161 gün önce işten atılan işçiler, 15 Ağustos günü TEDAŞ binasını basarak pankart astı.

Eylem sırasında işçilere saldıran Özel Güvenlik Birimleri, işçileri darp ederek yaraladı. Uzun süren tartışmalar sonucunda işçiler pankartı asılı bırakarak binayı terk etti.

Binadan çıkan işçiler, daha sonra TEDAŞ önündeki yolu trafiğe kapattı. Yola uzanan işçiler, "**Direne Direne kazanacağız**", "**Zafer direnen işçilerin olacak**" "**İş ekmek yoksa barış da yok**" sloganlarını attı.

Yaklaşık 1 saat süren eylemi işçiler alkış ve ıslıklarla sonlandırdı.

Fındık Dalda Tekleme -2-

2012 Yılı Fındık Sezonu

Fındık konum itibarı ile diğer tarımsal ürünlerden önemli ölçüde ayrılmaktadır. Emperyalist saldırılardan fazlasıyla etkilenmekle birlikte, bu ürünün Türkiye dışındaki ülkelerde ve emperyalist ülkelerde üretiminin oldukça yetersiz olması nedeniyle fındık üretimini tamamen ortadan kaldırmak yerine fiyatları düşük tutmayı tercih ediyorlar. Fındık fiyatları ile ilgili üreticiden alım fiyatları bazen maliyetin altında, diğer zamanlarda ise üretim maliyetiyle hemen hemen aynı düzeydedir. Yeni sezon 2012 yılı için de fiyat farkı olmayacaktır. Yine fiyatlar piyasanın efendileri tarafından belirlenip üreticinin canı yacaktır. Bu durumda fiyatlar tek taraflı belirlendiği için arzın az olması dahi fiyatları yeterince yükseltmeye yetmeyecektir. 2011 yılında bunun örneğini gördük. 2011 yılı rekoltesi 400-450 bin ton olarak hesaplanmıştı, yani bu rakam ihracat rakamının altında olmasına rağmen fındık fiyatları fazla oynamamış, yalnızca kısa bir süre 6.5-7 TL olarak işlem görmüştür. Tam da bu sıralarda TMO'nun elinde bulunan 3-4 yıllık eski stok fındıkların piyasaya sürüldüğü söylentisi fiyatları bir anda 3.5-4 TL seviyesine indirmiştir. Daha önce belirttiğimiz gibi ilk kez 7 TL'lik fiyat 2005 yılında verilmişti. Aradan geçen 7 yıllık süre içerisinde fındık fiyatlarının henüz o düzeye ulaşmadığı gibi daha da gerilerde seyretmesi, resmi rakamlarla hesaplanan enflasyon miktarı kadar bile artış göstermemesi sömürü ve talanın ne kadar boyutlu olduğunu göstermektedir.

Fındık fiyatlarının maliyetin altında seyretmesi, fındık üretiminin geleceğini etkileyecek olan en önemli faktördür. Şu ana kadar, son 3 yıldır ödenen "alan bazlı destek" ödemesi olduğu için üretici, fındık ile ilgili geleceği fazla düşünmedi, fakat bu sezon destekleme olmadığı için, gerek bu sezon ve gerekse önümüzdeki dönemlerde bir hayli etkilenecek gibi görülmektedir. 2012 yılı için hesaplanan rekolte, 2011'den biraz fazla tahmin edilmekte, dolayısı ile fiyatların fazla değişmesi söz konusu değildir. Tahmini rakamların 4-6 TL arasında olması muhtemeldir.

Hasat Öncesi Hizmet

Fındık tarımının gerçekleşebilmesi için yıllık süre içerisinde yapılması gereken pek çok hizmet söz konusudur. Bunların başlıcalarını şöyle sıralayabili-

riz. Sonbahardan itibaren, hasattan hemen sonra ilaçlama yapılmak zorundadır. Sonbahar ve kış döneminde fazlalıkların ve yaşlı dalların çıkarılmasına yönelik işleme yapılmaktadır. Bahar aylarında (Mart ve Mayıs) gübreleme, kireçleme, doğal gübre ihtiyaçları karşılanır. Bahar ayının sonlarına doğru yeniden ilaçlama yapılır.

Fındık Hasadı (Toplama)

Fındık üretiminin en önemli problemlerinden birisi hasadın (toplamanın) fındık meyvesinin olgunlaştığı 2-3 haftalık, en fazla 4 haftalık süre içerisinde tamamlanmak zorunda olmasıdır. Başlangıçta bu sorun, yöre nüfusunun yeterli olması nedeniyle imece usulü ile toplanıp çözülmüştü. Zamanla yöre nüfusunun göç etmesi nedeniyle nüfus bir hayli azalmıştır ve dolayısı ile fındık toplamak için gerekli işgücü kalmamıştır. Son 20-25 yıllık süre içerisinde bu konuda gerekli olan işgücü Gürcistan, Azerbaycan ve Adıyaman, Diyarbakır ve Urfa gibi illerden gelen mevsimlik işçiler vasıtası ile sağlanmaktadır. Mevsimlik Kürt işçiler; Türkiye'nin diğer bölgelerinde olduğu gibi, fındık üretiminin yapıldığı bölgelerde son derece ciddi sorunlarla karşı karşıya kalıyor. Yaşadığımız bölgenin Doğu Karadeniz Bölgesi olması nedeniyle, genellikle bu bölgede karşılaştığımız sorunları tek tek aktaracağız.

Mevsimlik Kürt İşçiler ve Karşılaştığı Problemler

Son yıllarda yoğun emek gerektiren ağır işler genellikle yoksul Kürt halkının üzerine yıkılmış durumdadır. Çarşı-pazar dolaşırken, yollarda, inşaatlarda ve tarım alanlarında karşılaşılan işçilerin büyük çoğunluğunun Kürt olduğunu görürsünüz. Fındık üretiminin gerçekleştiği alanlar tamamen Türklerin yaşadığı bölgelerdir.

Fındık üretimi sırasında Türk ve Kürt ayrımcılığı kendini göstermekte ve bu sorun üretim sırasındaki tüm ilişkilere yansımaktadır. Bunun temel nedeni her şeyden önce devletin, bağlı kurumlarının ve devlete hizmet eden basın yayın kuruluşlarının ve öteden beri devlet kasasından beslenen aydın müsveddelerinin yıllardır yapmış oldukları, ideolojik gidasını faşizmden alan, ırkçı, şoven propagandalarıdır.

Elbette ki bu ırkçı, şoven propagandaların etkisi altında kalan Türk halkının yaklaşımlarından kaynaklanan pek çok

olumsuzluk ortaya çıkabilmektedir. Bu son derece tehlikeli durum, tam da egemenlerin "böl, parçala, yönet" şiarına uygun olarak hayat bulmakta, birbirlerine düşmanlaştırılmış halkı kolayca yönetip amaçlarına ulaşabilmektedirler.

T. Kürdistanı'ndan fındık toplamak amacıyla gelen işçilerin en önemli sorunlarından birisi **ücret sorunudur**. Ücretler son derece düşüktür. 2011 yılında uygulanan ücret miktarı günlük 20-25 TL arasındadır.

Bu ücrete yemek dahil değildir, yemeklik malzemeler üretici tarafından alınıp işçilere verilir ve üreticinin gösterdiği mekan içerisinde kendi yemeklerini yapmaları sağlanır. İşçilere verilen ücrete ek olarak, gidiş-geliş yol parasının yarısı verilir. Önümüzdeki 2012 fındık sezonunda ücretlerin fazla değişeceğini pek tahmin etmiyoruz, en iyi ihtimalle günlük ücret 25-30 TL arası olur.

Gelen işçilerin başlarında "**çavuş**" diye nitelendirdikleri bir **taşeron** bulunmaktadır. İşçiler bu taşeron çavuşlar tarafından üreticilere yönlendirilir ve bu çavuşlar her işçinin belirlenmiş olan ücretinden komisyon alır.

Kürdistan bölgesinden gelen fındık işçisinin hiçbir sosyal güvencesi olmadığı gibi, sigortası da yoktur. Ayrıca çocuk işçiler çalıştırılmakta ve yasağa rağmen bu konuda herhangi bir kontrol bulunmamaktadır.

Mevsimlik Kürt işçilerin en önemli sorunlarından birisi de **kalacak yer sorunudur**. Öncelikle, gelen işçiler il merkezlerinin yakın bir alanında kurulan "çadır kentlere" yerleştirilir. Belediyelerce uygulanan bu yöntem insana esir kamplarını anımsatır. Çoğunluklu olarak bu kampların alt yapısı; elektrik, su, banyo, tuvalet gibi yaşamsal ihtiyaçları yoktur.

Çadır kamplara yerleşen işçiler, gelen

yerli üreticiler tarafından seçmece alınıp fındık bahçelerine götürülür, gerekli süre çalıştırılıp, toplama işi bittikten sonra tekrar kamplarına bırakılırlar.

Kürt fındık işçilerinin karşılaştığı en önemli sorunlardan birisi de, fındık toplamak için götürüldükleri yerlerde karşılaştıkları muameledir. İnsanın yaşama şansı olmayan, geçmişte hayvan ahır olarak kullanılan bir yerin Kürt oldukları için gelen işçiye tahsis edilmesi yani bu insanlara birer hayvan muamelesinin layık görülmesini gerektiren düşünce nasıl bir düşünce olabilir? Üstelik bu insanların emekleriyle ürünlerini toplattırıp da bu muameleyi öngörmek ne denli insanlıktan uzaklaşmışlığının bir ifadesidir.

Gözlemediğimiz kadarıyla, yöre halkının önemli bir bölümü, gelen işçilere, mekanların en **kötü** bölümlerini tahsis etmektedirler. Kimileri **merek** denilen, eskiden ot deposu olarak kullanılan mekanlara, kimisi bahçelerinde bulunan derme çatma **barakalara**, kimisi evlerinin bodrum katlarına yerleştirmektedir. Kendi yaşadıkları mekanlarını, gelen işçilerle paylaşabilecek insana çok az rastlanmaktadır.

Kafalarındaki ırkçı, şoven düşünceler nedeniyle insani davranışlarından ve yaklaşımdan uzaklaşıyor. Ve bu insanlara, birer insan olmaktan öte köle gözüyle bakılıyor. Ya da sömürgeci bir zihniyetle bakılıyor. Buradan çıkarılması gereken sonuçlar, uzun yıllardır, Kürt ulusal sorunundan kaynaklanan ve ayrışmaya sebep olan devlet eksenli ırkçı, şoven propagandaların etkisiyle aynı toprakları paylaşıp önemli ölçüde kaynaşmış olduğu, kardeşleştiği Kürt işçilere karşı beyni zehirlenen Türk yöre halkının aklını ve zihnini temizleyip insanca davranışlara ve insanlığa sahip çıkması gerekmektedir.

(Karadeniz'den bir ÖG okuru)
(Bitti)

Aliağa'da köylüler yol kapattı

İzmir: Petkim Aliağa Kompleksi içindeki, 1400 dönüm alanda kurulacak Star rafinerisinin geçen Aralık ayında başlayan saha hazırlama çalışmaları çerçevesinde çıkan hafriyat çalışmalarına itiraz eden **Güzelhisar köylüleri** yol kapatma eylemi yaptı.

17 Ağustos günü Aliağa'yı Manisa'ya bağlayan yolu kesen

köylüler, sürekli geçen araçlardan rahatsız olduklarını, bu nedenle geçişlere izin vermeyeceklerini belirterek yolu bir saat trafiğe kapattılar. Köylüler adına konuşan Güzelhisar köyü muhtarı **Mustafa Erdeniz** 14 ay sürecek hafriyat çalışmalarının bölgenin kimyasını değiştirdiğini söyledi. Sefer yapan

kamyonların sürekli toz kaldırdığını ve bu nedenle de ürünlerinin telef olduğunu söyleyen muhtar; aslında hiç de şaşırtıcı olmayan ve birçok yerde çevre üzerinden egemenler eliyle gerçekleştirilen saldırılarda da rastladığımız örneklerden de bahsetti.

14 ay sürecek hafriyat çalışmalarında, toplamda 10 milyon metreküpten fazla toprak köylülerine ve tarlalarına boşaltılacak. Bu çerçevede

yol genişletme adı altında tarlalarına zorla el konulan köylüler, kış sürecinde yağın yağmurlarla da ürünlerinin yok olacağı iddiasındalar. Zaten şu anda da; günde sefer yapan kamyonlardan kalkan tozun ürünlere zarar verdiğini belirten muhtar, 7 aydır süren çalışmalarda şirket yetkililerine ve PETKİM'e müracaat ettiklerini ama sürekli olarak oyalandıklarını dile getirdi.

“Ayaklanmalar yüzyılının” doğrudan sonucu olarak **SİLAHLANMA!**

Emperyalistler tarafından, ayaklanmalar yüzyılı olarak tespit edilen 21. yüzyıl, devasa boyutlarda silahlanmalara ve dünyanın hemen her bölgesinde yaşanan çatışmalara, savaşlara sahne olmaktadır. Nitekim başta K. Afrika ve Ortadoğu’da yaşanan gelişmeler emperyalist ideologların “ayaklanmalar yüzyılı” tespitini doğrular bir şekilde gelişmiş ve dünya gündemine de oturmuştur.

Sınırların kalktığı, sınıfların bittiği söylenen “Yeni Dünya Düzeni”nde tersine emperyalistler arası dengelerin değişmesi sonucu yeni sınırlar oluşmuş ve sınıf mücadelesi keskinleşmiştir. Özellikle emperyalizm ile yarı-sömürgeler arasındaki çelişmesinin keskinleştiğine tanık oluyoruz ki “ayaklanmalar yüzyılı” tespiti bunun bir ürünüdür. Bu çelişmenin keskinleşmesinin temel nedeni ekonomik sömürünün yoğunlaşmasıdır. Azami kâr hırsıyla yoğunlaşmış emperyalizm, bir yandan teknolojisini geliştirerek veya yeni teknolojiler üreterek kârını artırmaya çalışırken, bir yandan da sahip olduğu pazarları korumak ve genişletmek için devasa boyutlarda silahlanmaktadır. ‘90’larda, teknolojinin, iletişim ve ulaşım araçlarının gelişmesi ile birlikte artan meta üretimi, daha hızlı bir dolaşım süreci geçirmeye başlamıştır. Kısa vadede, emperyalizmin kârını artıran bu durum, tüketimin aynı hızda artması sonucu “küreselleşme” balonunun çabuk sönmeye neden olmuştur.

Ekonomik sömürünün yoğunlaşması, halkları daha da yoksullaştırmış ve pazarların daralmasına neden olmuştur. Böylece, emperyalizm, varlığı olan sömürüyü devam ettirebilmek için daha fazla baskıya, şiddete ve savaşa ihtiyaç duymakta ve silahlanmayı çok boyutlu artırmaktadır. Böylece, hem sahip olduğu pazarları korumaya çalışıyor, hem halkları baskı altına almaya çalışı-

yor hem de kârına kâr katabiliyor.

Ekonomik sömürünün yoğunlaşması, politik gelişmeleri biçimlendirirken, politikanın yoğunlaşması da savaşı, silahlanmayı doğurmakta/büyütmektedir. “*Politikamın şiddet araçlarıyla sürdürülmesi*” olan savaşı, işgaller bir yandan emperyalistler arasındaki pazar, hammadde, enerji kaynaklarına sahip olma/koruma amacı taşırken, diğer yandan da ekonomik sömürünün yoğunlaşması sonucu ayaklanma veya ayaklanma zemini artan halkların mücadelesini bastırmak amacı güdüyor. Emperyalistler arası dalaşın ve halkları bölüp/parçalayıp yönetme politikasının bir sonucu olarak, halklar birbirine kırdırılmakta, birbirleriyle savaştırılmakta, bu da bölgesel çatışmaları, savaşı sürekliştirmektedir. Halkların direnişini kırmak için de yarı-sömürgelerdeki işbirlikçi sınıflar silahlandırılmakta, orduları eğitilmektedir. Her iki durumda da dünyada silahlanmanın devasa boyutlarda artmasına neden olmaktadır.

Günümüzde, emperyalizme karşı mücadelenin yoğun olduğu bölgelerin, emperyalistler arası çelişmelerin, dalaşın da yoğunlaştığı bölgeler olması tesadüf değildir. Ortadoğu bu anlamıyla en açık örnek olarak karşımızda durmaktadır.

Yine zengin petrol yataklarına sahip Nijerya’da, dünyanın en zengin elmas yataklarına sahip Sierra Leone’de, daha çok jeo-stratejik önemi ile öne çıkan Somali ve Sudan’da, dünyanın en zengin petrol rezervlerine sahip Ortadoğu’da, dünyanın en zengin doğalgaz rezervlerine sahip Orta Asya’da vb. çatışmalar sürekliliğini korurken, diğer yandan da emperyalizme karşı ayaklanmaların ve direnişlerin de sürekliliğini koruduğu bölgeler haline gelmişlerdir. Dünyanın en yoksullarının da bu bölgelerde ol-

ması tesadüf değildir. Ekonomik sömürünün yoğunlaşması, emperyalizmle yarı-sömürgeler arasındaki çelişmenin keskinleşmesinin ürünüdür.

Emperyalizm ile sömürge, yarı-sömürgeler arasındaki çelişme ile emperyalistler arasındaki çelişme, bağıntılı bir şekilde birbirlerini keskinleşmektedir. Emperyalizm ile yarı-sömürgeler arasındaki çelişme, ekonomik sömürden kaynaklı direnişleri artırdığından dolayı, emperyalizmin bu bölgedeki hakimiyetini zayıflatmakta, politikalarını tam olarak hayata geçiremediği için de kârı azalmaktadır. Bu durum diğer emperyalistlere karşı zayıflık da yarattığı için bölgedeki hakim emperyalist gücün daha fazla saldırganlaşmasına ve silahlanmasına neden olmaktadır.

Diğer yandan da emperyalistler arası çelişmenin keskinleşmesi her emperyalistin kendi hakimiyeti altındaki bölgelerde ekonomik sömürüyü—dolayısıyla kârını—artırmasını ve bölgeyi diğer emperyalistlere karşı korumak için bölgeyi ve kendisini daha fazla silahlandırmasını beraberinde getirmektedir. Bunun günümüz açısından en çarpıcı iki örneği Orta Asya ve Ortadoğu’dur.

Tüm bu askeri harcamalar, silahlanmalar, buzdağının sadece görünen yüzüdür. Bu araştırmaya göre, insanlık tarihindeki tüm askeri harcamaların tutarı, dünyanın çevresinde (40 bin km), 10 metre yüksekliğinde, 2 metre eninde saf altından bir duvarın tutarına eşittir. Ki bu harcamaların büyük kısmının 20. yüzyılda yapıldığı ve 21. yüzyılda ise geometrik olarak arttığı da hesaplanmaktadır.

Emperyalistlerin, silahlanmaya devasa boyutlarda harcama yapmaları azami kâr yasasına aykırı değil, bilakis bu yasanın ürünüdür. Emperyalizm, silahlanma ile bir yandan pazarını, hammadde, enerji kaynaklarını koruyup sömürüyü yoğunlaştırırken, diğer yandan da silah ticareti ile kârını artırmaktadır. Öyle ki, savaş sanayisi, dünya ekonomisinin motoru haline gelmiştir. Silah pazarı, dünyanın en hızlı büyüyen ve en hacimli pazarı konumundadır. Emperyalistler bu pazarı korumak ve genişletmek için de savaş çıkartıyor, bölgesel çatışmaları körükliyorlar. Böylece bir yandan halkların emperyalizmle olan çelişmelerini arka plana atmasını sağlıyorlar, diğer yandansa hem çatışan/savaşan taraflara hem de çatışma/savaş ortamından kaynaklı

silahlanma ihtiyacı hissettirilen çevre ülkelere de silah satışı yapılarak devasa kâr elde ediyorlar.

Yeni silah pazarları yaratan emperyalizmin, savaş sanayisi ile iktidarının iç içe girmiş olması da şaşırtıcı değildir. ABD ekonomisinin temel direğini oluşturan savaş sanayi için her dönem dünyanın çeşitli bölgelerinde savaşı çıkarılmaktadır. Bugün ABD’nin Irak işgalinin, savaş sanayisini nasıl büyüttüğü herkesin malumudur. Keza, Başkan Eisenhower kabinesinde Savunma Bakanı olan General Motors’un Başkanı “General Motors için iyi olan ABD için de iyidir” demesi bu durumu özetlemektedir. Dünyanın en büyük 500 şirketin ilklerinde 11 savaş sanayi firması bulunması çarpıcıdır. Keza, bu savaş sanayi şirketleri kendi kârını artırırken diğer sanayi dallarına da kâr etmeleri için zemin sunuyor.

Sömürü, yoksulluk, açlık ve savaşların dünya ölçeğinde arttığı 21. yüzyılın emperyalistlerce “ayaklanmalar yüzyılı” olarak tespit edilmesi boşuna değildir. Sınıf mücadelesinin keskinleşmesi emperyalistleri de endişelendirmektedir. Dünyada devasa boyutlarda gerçekleşen silahlanmaların bu ayaklanmalar yüzyılına hazırlık niteliğinde olduğu açıktır. Emperyalistlerin askeri yönelimleri ve silahlanma çabaları, birçok coğrafyada hayata geçirildiği gibi etnik, dini ve mezhepsel çatışmalarla da birlikte yol almaktadır. Emperyalizmin yarattığı bu çatışmaları “medeniyetler çatışması” vb. argümanlarla sınıf mücadelelerinin yerine ikame etmesi devrim ve sosyalizm korkularından bağımsız değildir.

Tüm dünyada başta ABD’ye karşı olmak üzere anti-emperyalist mücadelelerin büyümesi, emperyalistleri daha saldırgan politikalara sürüklemektedir. Emperyalizmin asıl korkusunun silahlı direnişler ve özellikle Halk Savaşları olduğu biliniyor. Yok sayılmaya çalışılsalar ya da “terör” olarak ilan edilseler de halklar cephesinde asıl umut olmaya devam ediyorlar. Emperyalist çıkarlar doğrultusundaki her silahlanma halklara kan ve ölümden başka bir şey getirmeyecektir. Ancak MLM’ler önderliğindeki mücadeleler bu silahları sahibine doğrultacak ve savaşı, silahsız bir dünyanın koşullarını yaratabilecektir. 21. yüzyıl, emperyalist kan emicilerin, halkların kanları pahasına kendi yarattıkları deryada boğulacaklarına tanık olacaktır.

Hüseyin Aygün'ün HPG gerillaları tarafından alıkonulması ilginçtir ki, Şemzînan'daki mevzi savaşından daha çok gündem olabilmıştır. Bunda TC tarihinde ilk defa bir milletvekilinin alıkonulmuş olmasının payı yadsınmaz.

Olayın kamuoyundaki yansıması ciddi düzeye ulaşmasına rağmen Tayyip nezdinde hükümetin tutumunun ne kadar pervasız ve vurdumduymaz olduğu görüldü. Her ne kadar CHP'li olsa da, her ne kadar Kürt kimliğini ötelemiş bir CHP milletvekili olsa da Kürt ve Alevi birinin alıkonulmasına egemenlerin tepkisi ancak sahte olabilirdi.

PKK tarafından yapılan açıklamaya göre Aygün'ün "yoğun şikâyetler üzerine gözaltına alınması" kararlaştırılmıştı. Bunun ne kadar doğru olduğu tartışması bir yana, eylemin Aygün'e ama daha da önemlisi kamuoyuna yönelik propaganda amaçlı olduğu açıktı. Keza başta da belirttiğimiz gibi Şemzînan'la başlayan tartışmayı neredeyse aşan düzeyde pekiştirmiştir. Elbette bu bir güç gösterisiydi ve gerillanın eylem kabiliyetini göstererek devletin güvenlik zafiyetini göstermeyi amaçlamış, devletin güç gösterisinin sahteliği bu vesileyle bir kez daha gün yüzüne çıkarılmıştır.

PKK tarafından yapılan ikinci açıklama; Aygün'ün işlemler tamamlandıktan sonra serbest bırakılacağı yönündeydi. Nitekim de öyle olmuştur. Kırk sekiz saat sonra serbest bırakılan Aygün'ün söyleyecekleri gerçekten

merak konusu olmuştur.

Aygün, kameralar karşısında canlı yayından yaptığı açıklamada iyi-ortalama bir dil tutturmuş, aslında kendisini tanıyanların beklentisini önemli oranda karşılayarak hamasetten uzak durmayı yeğlemiştir. Her ne kadar, kendisini alıkoyan gerillaları, silahın çözümsüzlüğüne kani olmuş, naif tipler olarak çizse ve kendi dar popülizminde küçümse de Aygün'ün gerçekliği çerçevesinde anlaşılır bir tutum olmuştur.

Ne var ki, Aygün, muhtemel ki serbest bırakıldıktan sonra ve daha önemlisi yaptığı açıklamadan sonra devlet ve onun uzantısı olan CHP katındaki yerini anlamış, kendisine anlatılmış olmalı ki, daha pervasız bir dile seğırtmeye başlar görünmüştür. İlk açıklamasında tam olarak anlaşılmasa da kendisini alıkoyan gerillalar hakkında şahsen şikâyetçi olmadığını belirtmesine rağmen daha sonra Radikal gazetesine verdiği röportajda kamu adına yaptığı şikâyetin şahsileştirmesinin emareleri vardır.

Aygün'ün popülizmi bu röportajda da devam etmiş, uyuyan gerillayı kendisinin uyandırdığını belirterek, gerillanın uykuya daldığı imasında bulunmuştur. Ama daha önemlisi gerillayı uyandırmak gibi bir yüce gönüllülük sergilemiştir, göğsü kabararak! Üstelik ona yapılan "zorbalık" da yeni değildir. Daha 23 yaşında "genç bir siyasi" iken de tehdit edildiğini öğrenmiş bulunmaktayız muhteremin.

Dersim dağları, popülizmin sınırlarının biraz daha zorlanmasıdır. Ama sınırların aşılması adına karanlıkta yol görünmez ve anlaşılabilir olmuştur onun için. Dersim dağları öyle herkese açmaz kollarını!

Kendisinden barış için daha çok mücadele etmesi ve bağımsız milletvekili olması "ricasında" bulunan gerillalara verdiği söylediği cevap zorlama olmaktan öte korkakçadır. "Yeni CHP"de bulunmaktan duyulan gurur "silahların gölgesinde tek başına "çaresizliği" ile yumuşatılmaya çalışılsa da canlı yayında Kamer Genç'in surati "yeni" değil "yine" CHP diyen bir afiş gibidir. O nedenle çok uzağa gitmeye gerek yoktur. '38 Dersim'indeki CHP rolünün sürdüğüne Genç'ten daha iyi kanıt var mıdır ki!

Ya da '38 günahından arınmak için en azından onunla yüzleşmek gerekmez miydi? Dersim'e Dersim bile diyemeyen bir Kılıçda-roğlu, ne kadar Dersimli'dir? CHP ne kadar yenidir?

Besbelli kulakları çekilmiştir Aygün'ün. İlk konuşması, onun ulaşabileceği azami düzey olmuştur. Her an yalnız bırakılacağı, alıkonulduğu sırada devlet güçlerinin operasyonlarını durdurulmasına rağmen başbakanı ettiği teşekkür anlaşılmasa olsa da geçmişini açık bir hamasetten uzak tutabilmiştir. Yeni CHP değil, dönemsel CHP'nin bünyesi onu ancak kaldırılabilmektedir. Bunu anladığı kesindir. O yüzden sırtını dayayabileceği tek sağlam güç vardır: Dersim halkı.

Yine de Dersim halkı üzerinden geliştirdiği argümanlar oldukça popülist ve milliyetçilikle bezeli bir kurnazlık içermektedir. Nihayetinde "arkadaşlar"ın yeni sıfatı "zorba" olmuş ve onlar Hüseyin Aygün'e değil Dersim halkının iradesine hakaret etmiştir! Oysa kendisi, Dersim'in yekpare görünse de farklı dinamiklere içkin olduğunu en iyi bilenlerdendir! Şayet bilemiyorsa, andaki gerçeği göremiyorsa, 19 yıl önceki gençliğine döndüğü gibi bir kez daha geçmişine ve Dersim geçmişine bakarsa Dersim halkının iradesinin parlamento seçimine hapsedilemediği görebilecektir.

"Bombacı" denilen çocuğu hastaneler kabul etmedi

DİHA: Elinde ses bombası patlayan ve iki parmağı kopan 3 parmağı da kopma aşamasına gelen 14 yaşındaki D.K.'nin götürüldüğü hastanelerde "bombacıdır" denilerek kabul edilmediği iddia edildi. İHD'ye başvurarak hukuki yardım talebinde bulunan D.K.'nin yakınları, "Çocuk bir an önce tedavi olmazsa 3 parmağı daha kesilecek" diyor.

Adana'nın Hürriyet Mahallesi Güney Kavşağı Bulvarı'nda 20 Ağustos gecesi yapılan 15 Ağustos kutlamaları sırasında D.K. adlı çocuk, önüne düşen ses bombasını atmak isterken, bombanın elinde patlaması sonucu iki parmağı kopmuştu. Eli tarak kısmından da kopma aşamasına gelen D.K., Adana Devlet Hastanesi'ne kaldırılmış ve sağ elindeki parmaklar geri dikilmişti. D.K. polis tarafından alınan ifadesinde, "Halamlardan eve dönerken önüme patlayıcı olduğunu düşündüğüm bir cisim düştü. Patlarsa zarar göreceğimi düşündüğüm için elime alıp kendimden uzaklaştırmak istedim. Ancak cisim elimde patladı" demişti. D.K. çıkarıldığı savcılık tarafından serbest bırakılmasına rağmen ana akım medya söz birliği etmişçesine D.K.'yi "bombacı" ilan etti. İHD'ye başvuran D.K.'nin dedesi Ekrem K. D.K.'nin doktorun istemi ile daha gelişkin bir hastaneye gitmesi gerektiğini, ancak gittikleri Çukurova Üniversitesi Balcalı Tıp Fakültesi Hastanesi, Özel Acibadem ve Ortadoğu Hastaneleri'nin çocuklarını "Bombacıdır, güvenliğini alamayız" diyerek kabul etmediğini söyledi.

Antep'te patlamanın ardından BDP'ye faşist saldırı

H. Merkezi: Antep'te 20 Ağustos günü Şehitkamil ilçesinde bulunan Karşıyaka Polis Merkezi önünde bomba yüklü bir aracın havaya uçurulması sonucunda 9 kişinin yaşamını yitirmesinin ardından bölgede, faşistler BDP binalarına saldırdı.

PKK'nin eylemle bir ilgisinin olmadığını açıklamasına karşın patlamanın hemen ardından olayın PKK tarafından yapıldığını iddia eden egemen sınıf basını, yaptığı haberlerle milliyetçi, şoven duyguları körüklemeyi sürdürüyor. AKP'li Şamil Tayyar'ın patlamadan birkaç saat sonra Şam'da yapılan eylemle bağlantı kurarak patlamayı PKK'nin üzerine yıkma çabası kafalarda soru işareti yaratmışken, faşistler de saldırıyı bahane ederek BDP binalarına saldırıyor.

22 Ağustos günü patlamada yaşamını yitirenler için Antep'te düzenlenen cenaze töreni sonrası kentin değişik noktalarında gruplar halinde ırkçı yürüyüşler başladı.

Olaydan kısa süre sonra bir grup, BDP Şehitkamil ilçe binasını ateşe vermiş, ırkçı

sloganlar atan gruba polis müdahale etmişti. Patlamadan bir gün sonra, Antep'te gün boyu protesto adı altında ırkçı gösteriler düzenlendi. 500 kişilik grup, tekbir eşliğinde BDP Antep il binasına saldırmak istedi. Polisin bina girişine izin vermemesiyle kısa süreli arbede yaşandı. Faşistler, caddede eylem yapmaya devam etti.

21 Ağustos günü de Antep'in Nizip ilçesindeki BDP ilçe binasına gece saatlerinde 100 kişilik bir grup saldırı düzenledi.

Cumhuriyet Mahallesi'ndeki BDP ilçe binasının önüne gelen faşist grup, parti levhasını indirip kepenklere sopalarla vurarak camları kırdı. Binaya molotof kokteyli de atan faşistlere, polis uzun süre müdahale etmedi. Kalabalık daha sonra dağıldı. Konuyla ilgili açıklama yapan BDP Nizip İlçe Başkanı Yusuf Güler, saldırı sonrasında karakola giderek şikâyetçi olduğunu, polisten ise "**8-9 insan öldü, halk tepkisini gösterecektir**" yanıtını aldığını söyledi.

Saldırı sonucunda BDP binasında büyük

hasar oluştu. Araban ilçesinde bulunan BDP ilçe binalarına iki ayrı saldırı düzenlendi. İstanbul Bahçelievler'de de BDP ilçe binasına bir poşet içerisinde molotofkokteyli bırakıldı ve kapıya tehdit notu asıldı. Notta "**Bu ilçede adam gibi yaşayacaksınız, bu bayrağa saygı duyacaksınız. Ansızın geliriz. İstersek sizi ananızın kucağından alıp götürürüz**" yazıldı.

Kocaeli'de ise BDP binası faşistler tarafından ateşe verildi. Faşist grup, BDP Derince ilçe binasını da kundaklama girişiminde bulundu ancak başarılı olamadı.

Roboskililer adalet nöbetinde

“Satılık canımız yok” diyen Roboskili aileler bayram günlerinde de adalet arayışlarına devam etti.

Şırnak'ın Uludere ilçesine bağlı Roboski köyünde TC'nin savaş uçakları tarafından 28 Aralık gecesi katledilen 34 Kürt genci için tutulan adalet nöbetleri bayramda da devam etti.

“Roboski'yi unutmamak, unutmayacağız, unutturmayacağız!” haykırışıyla 27 Haziran'da başlayan ve aylardır devam eden adalet nöbetlerinde aileler, devletin bir açıklama dahi yapmayarak kendi gölgesine saklanmasını teşhir etmek ve sorumluların hesap vermesi için eylemlerini sürdürüyor. Adalet nöbetleri sürerken devletin cephesinde hala bir sessizlik olmasına rağmen Vahit Encü; **“Aylardır üzerimizde uygulanan baskı ve tehditler bizleri adalet talebimizden alıkoymayacak. Herkes bilsin ki satılık canımız yoktur. Onlar sanıyor ki; biz sussak mesele kalmayacak. Hâlbuki biz sussak tarih susmayacak, tarih sussa hakikat susmayacak”** dedi.

Bayramda Roboskili aileleri içlerinde BDP'li vekillerin ve DÖKH bileşenlerinin bulunduğu binlerce kişi ziyaret etti. Katledilen gençlerin aileleri bayramı mezarlıkta kurulan çadırda karşıladı. Binlerce kişi Roboskili gençlerin aileleriyle birlikte mezara bir yürüyüş yaptı ve burada dualar okundu. Roboskili analar gözyaşlarını tutamadı.

Gözyaşlarını tutamadı; çünkü katliamın üzerinden “Ankara'dan emir geldi, biz emre uyduk” gibi pervasız ve açıktan bir kabul edilmiş dışında anaların gözyaşlarını biraz olsun “dindirecek” herhangi bir açıklama yapılmadı.

Gözyaşlarını tutamadı; çünkü bugün emekli olan komutanlar, “devlet istedi biz de vurduk, yapacak bir şey yok” dercesine sorumluların aslında kim olduğunu işaret etmiş oldu.

Gözyaşlarını tutamadılar; çünkü devlet, sorumluların hesap vermesi için, adalet nöbetleri için kurulan çadırlara saldırdı, birçok kez, para ile satın alamayacağını anlamış olacak, aileleri gözaltına aldı.

Gözyaşlarını tutamadılar; çünkü devlet hala yaptığı, kabul ettiği katliamın hesabını vermedi.

Ama Roboskili anaların dediği devletin kirli katliamlarına eklenen bu katliamı ne bu halk ne tarih unutacak. Ve elbette ki hesabı sorulacaktır.

Tanınmayan cenazeler ve Nezir'in anası

Mersin: '90'larda yakılan köylerin ardından T. Kürdistanı çevresine başlayan göç dalgasının en çok etkilediği bölgelerden biridir **Mersin**. Özellikle **Çay, Çilek, Özgürlük** üçlüsü ile **Demirtaş, Siteler** Mahalleleri göçün ardından oluşan ve nüfusunun neredeyse tamamını Kürtlerin oluşturduğu yerlerdir.

Bu mahallelerde öyle evler vardır ki, kapısını çaldığımızda başında çefyesiyle kapıyı açan bir Kürt anası, koynunda nice acıyı ve özlemi barındırır; fark etmezsiniz bile. Sessizdir ama içten içe kaynayan volkanlara benzer ki; gününü bekler. İşte siz günü geldiğinde görün o Kürt anasını... Patlayan volkanları...

“Girersen, sağ çıkamazsın!”

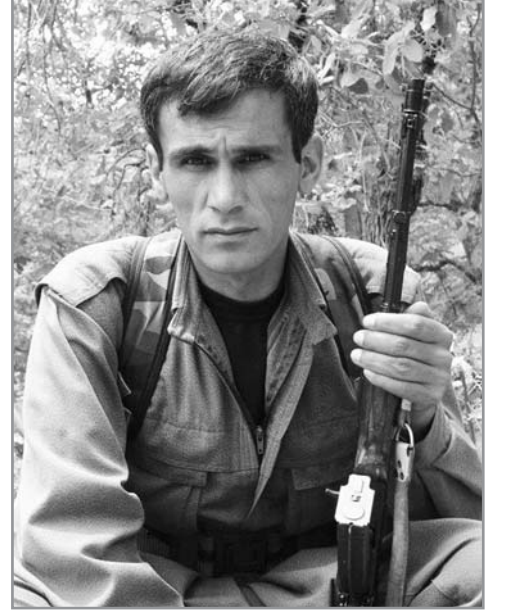
4 Ağustos günü Colemerg (Hakkari) Çelê'de HPG gerillaları tarafından Geçimli Karakolu'na bir baskın düzenlen-

Biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak Nezir'in ailesini ziyaret ettik. Altı inşaat olan 3 katlı bir evin 2. katında oturuyorlardı. Dik bir merdivenden çıkılıyordu evlerine.

Nezir'in annesi ile göz göze gelmek zordu. Ama göz göze geldiğinizde karşınızda gözleri ağlamaktan şişmiş, kıpkırmızı olmuş, acılı bir ana değil; aksine size gülümseyerek bakan, eve buyur eden, “gerilla anasıyım, gücüm oradan geliyor” dedirten bir heybette bir kadın karşılıyor.

Evde sadece kadınlar var. Nezir'in kardeşleri, annesi ve bir de akrabalar... Biraz temkinli karşılıyorlar bizi. Kim olduğumuzu, nereden geldiğimizi anlamaya çalışıyorlar. Devrimci olduğumuzu anlatıyoruz.

Nezir'in ailesinin evinin önünden belki defalarca geçtik. Annesinin sık sık yaptığı tandır ekmeğinin kokusunu kaç-

alıp, numaraya bakarken; ana “Aman dikkat” diye uyarılmış ve hemen ardından da kulağına eğilerek “dikkat et yavrum. O bana gerilla kızımın hediyesidir” demişti.

Bu anılar geliyor hatıramıza resme bakarken... Sonra Nezir'i soruyoruz.

Anne, cenazelerin bulunduğu Meletî'ye (Malatya) gittiğini, ancak kendilerine Nezir'in gösterilmediğini söylüyor. “Neden?” diye sorunca, abla anlatıyor. **“Kimyasallarla öldürdükleri için tanınmaz haldeymiş cenazeler. Annem içeri girmek isteyince, oradakiler engel oluyor; ‘Girersen o görüntüye dayanamaz, sen de sağ çıkamazsın oradan’ diyorlar anneme!”**

Nezir'in 1992'den beri gerillada olduğunu anlatıyorlar, ama yine temkinliler. Çünkü her ne kadar HPG tarafından açıklama yapılmış olsa da, cenazeler tanınmaz halde olduğu için kemik testi yapılması (ki ana test için gerekli işlemleri yapmış) ve sonuçların açıklanması gerekiyor. O zamana kadar röportaj yapmanın doğru olmadığını söylüyorlar. Biz de başsağlığına geldiğimiz ve sohbet etmek, sohbetimizi gazetemize taşımak istediğimizi söylüyoruz.

Gerillaya dönük operasyonlarda kullanılan kimyasal silahların artışı ve neredeyse tüm cenazelerin tanınmaz hale getirilmesinden konuşuyoruz. Devletin intikamcı duygularla hareket ettiğini söylüyor genç kadınlardan biri. Ana, hala dimdik ve **“Başkalarının çocukları ölsün istemiyorum. Tek isteğim barış olsun!”** diyor.

miş, bu baskında 14 gerilla yaşamını yitirmişti. HPG ilk olarak 10 gerillanın kimliğini açıklamış, bir hafta kadar sonra da geri kalan 4 gerillanın kimliği konusunda açıklama yapmıştı.

Son açıklanan isimlerden biri de **Delil Amed** kod adlı, Amed doğumlu **Nezir Demir**'di. Nezir'in ailesi işte bu göç mahallelerinden olan **Çilek**'te yaşıyordu.

Mahalle adeta çalkanıyordu. Herkes ondan bahsediyor, onun yiğitliğini anlatıyordu. Nezir'in şehitliğinin duyulması tam da bayrama denk gelmişti. Bayram namazından dönen erkekler, bayram ziyaretine giden kadınlar için bayramın bir konusu olmuştu Nezir.

kere duyduk, kim bilir! Ama bu kez evin içinde ve yüz yüzeyiz. 20 senedir görmediği evladının acısını nasıl da gururla göğüslediğini görüyoruz ananın.

Evin içine göz gezdirdiğimizde bir çerçevenin kenarına iştirilmiş küçük bir resim görüyoruz. Sormaya ne hacet! Nezir'in gerillaya katılmadan önceki resmi bu. Birçok Kürt ailenin evinde böyle ufak tefek resimlerle karşılaşmak her zaman mümkün. Bir yandan gizli tutma zorunluluğu, bir yandan özlem, bir yandan gurur...

Bir keresinde Barış Anneleri'nden biriyle röportaj yapmak için telefon numarası istediğimde, ana okuma-yazma bilmediği için numaraları kaydettiği küçük küçük bir defteri uzatmıştı. Defteri

Amed'de okurlarımıza polis baskısı artıyor

Amed: Amed'de polisin baskısı biz Özgür Gelecek ve Yeni Demokrat Gençlik okurlarına yoğunlaştı. Liseli yoldaşlarımızın ailelerini arayan Terörle Mücadele Şubesi **“Oğlunuz yasa dışı eylemlere katılıyor. Eğer böyle devam ederse sonu iyi olmayacak”** gibi tehditler savurdu. Yine başka bir liseli yoldaşımızı arayan polisler ÖSYM'den aradıklarını ve yakın zamanda kendilerine sınavla ilgili

bir paket göndereceklerini söylemiştir. Yoldaşımız telefonu açarken gelen telsiz sesinden kim olduklarını anlamıştır. Ve yine polis başka bir yoldaşımızın ailesini aramış kendisini üniversite sekreteri olarak tanıtmış, ardından **“Oğlunuz üniversiteye gelmiyor. Eğer en kısa zamanda gelmezse kaydını sileceğiz”** denilmiştir. Okula giden yoldaşımız sekreterlikten ailesinin aranmadığını öğrenmiştir.

Bizler egemenleri ve onların çirkef yüzünü biliyoruz. Devletin aileler üzerinden örmeye çalıştığı baskılar bizi yıldırılmayacak. Örgütlenmenin onlar için tehdit oluşturduğunu, gazetemin onlar için potansiyel “bomba” taşıdığını biliyoruz.

Halka gerçekleri taşıyan gazetemin de susmayacağını onlar da bilmelidirler. O yüzden diyoruz ki, ne örgütlenmemize engel olabileceksiniz ne de gazetemizi ve dergimizi susturamayacaksınız.

“Kanal D muhabiri, tamam mı!”

23 Temmuz'dan bu yana Şemzînan'da süren gerilla denetimi 5 haftayı aşan bir süredir devam ediyor. HPG Komutanlıkları tarafından “devrimci operasyon” olarak adlandırılan bu sürecin hiç kuşkusuz siyasi ve askeri etkileri derinlikli bir şekilde hissedilmeye devam etmektedir. Gün gün eylemlerine hız veren HPG gerillaları Türk ordusuna ağır kayıplar verdirerek Şemzînan'da adeta bozguna uğratmıştır.

Karadan hiçbir şekilde operasyon gerçekleştirilemeyen Türk ordusu Şemzînan kırsalını obüsler ve helikopterlerle bombalayarak çaresizliğini göstermiştir. Özellikle çıkarılan orman yangınları ve alanın köylüler tarafından boşaltılmasını dayatma isteğinin arkasında Şemzînan'da gerillaya yönelik kitlesel bir katliam planı yatmaktadır. Köylüler, bombardımanla göçe zorlanmıştır. Şemzînan'da büyük bir savaş sürerken bu gerçeğin Türkiye kamuoyundan gizlenmesi de gerçeklerin deşifre edilmesi ihtiyacını koşullamıştır.

Burjuva basına da yansıdığı üzere PKK'nin bu yeni hamlesi **vur-kaç** taktiğinin **vur-kal** şekline dönüştürülmesiydi. Şüphesiz bu süreç, içeride ve dışarıda yaşanan siyasal konjonktürden bağımsız bir süreç değildi. PKK lideri Abdullah Öcalan üzerindeki tecridin bir yılı aşkın bir süredir devam ettirilmesi, gerillaya yönelik imha operasyonlarında ısrar edilmesi, siyasi demokratik muhalefete hiçbir şekilde söz hakkı tanınmaması, savaşı daha da derinleştiren nedenler olarak önümüzde durmaktadır. Elbette ki bu nedenlere Rojava'daki gelişmeleri de eklememiz kaçınılmazdır.

Yaşanan bu derinlikli savaşta devletin üç maymunu oynamasını istediği, bütün

toplumsal muhalif güçlere de düşen sorumluluk ziyadesiyle artmıştır. Bu bakımdan BDP ve DTK öncülüğünde bir heyet savaş bölgesinde yaşananları yerinde gözlemek ve kamuoyuyla paylaşmak için onlarca araçlık bir konvoyla bölgeye gitmiştir.

Yaz aylarında yaygınlaşan gerilla yol kontrolleri bu bölgede de sürekli hale getirilmiştir. Nitekim askeri karakolun hemen iki kilometre ilerisinde konvoy, gerillalar tarafından durdurulmuştur. Gerillanın bu rutin işlemi, konvoy dahilinde vekillerin bulunması ve onların gerillayla kucaklaşması olunca devlet katında mevcut düşmanlık hissiyatının azami düzeyde sergilenmesine bir kez daha vesile olmuştur.

Başta Tayyip olmak üzere devlet yetkilileri ve yordakçıları burjuva kalemler tarafından bu kontrol noktası bir buluşma olarak değerlendirilip BDP'ye yönelik linç kampanyasına hız verilmiş oldu. Devletin hazmedemediği görüntü **tıpkı Habur'da olduğu gibi** halkın ve vekillerinin gerillayla bütünleşmesi oluşturdu.

BDP tarafından tamamen insani olarak değerlendirilen bu karşılaşma insani olmakla bir-

likte **politik** de. Devletin ihanet tablosu olarak şişirdiği bu görüntülere Uludere'de uçuruma yuvarlanan yaralı askerlerin yardımına koşan Uludere'li, Roboskili insanlar olmuştu. “İşte Türkiye budur, kardeşlik budur” nidalarıyla karşılanan bu tabloya Roboskili'nin verdiği cevap çok anlamlıdır: Siz ne sanmıştınız! Şemzînan'da da halk, çocuklarıyla kucaklaşmayacak mıydı!

Başta Erdoğan ve bakanları olmak üzere MHP, CHP ırkçı söylemlerini salyaları eşliğinde dillendirir oldular. İtidal sembolü olarak piyasa edilen Arınç'ın tablo karşısındaki hezeyanı ise görülmesi gerekenlerin başındaydı. Halkın BDP'lileri veya gerillaları sevdiği için değil korktuğu için boyunlarına sarıldığını söylerken İdris Naim'in o sırada Hakkari'de (Colemerg) halkın sevgi selinden(!) muzdarip, bir kafede sıkıştığını ya görmemiş ya da unutmamış olmalıydı!

BDP'li vekillerin dokunulmazlıklarının kaldırılması ve BDP'nin kapatılması tehdidi birbiri ardına dizilen ve hiç de yeni olmayan, tekrar tekrar denenmiş yollardır. Defalarca partileri kapatılan Kürtlerin bu baskılara boyun eğmediği, bu tehditlere pabuç bırakmadığı gün gibi ortadayken tekrar tekrar denenmesi yine bir şey sağlamayacaktır.

Kürt halkı mücadelesinin bugünkü seviyesine ve kararlılığına ne kuru sözlerle ne de yalanlarla getirmiştir. En ağır bedelleri ödeyerek kan, can pahasına benliğini korumuş ve bugüne gelmiştir. Hiç şüphesiz Türk devleti bu halkın seçtiği vekilleri halktan ayırmaya çalışmış ve kendince vekilleri “seçkin” olarak görmüştür. Yalnız onların seçkinliğini sadece parlamentoya sınırlandırmak istemiştir. Dolayısıyla parlamento çatısı altındaki o seçilmişlerin gerillayla olan kucaklaşmalarını bir türlü hazmedememektedir. Ancak şu bir gerçektir ki Kürt halkının nezdinde mücadele bir bütündür ve vekilleri de bu bütünün bir parçasıdır. Tıpkı bu bütünün en sıcak parçasını oluşturan gerillası gibi.

Savur'da Kürt asker infaz edildi

DİHA: Merdin'in Savur ilçesine bağlı Sürgücü (Ewîna) Beldesi'nde askeri karakolda görev yapan Erzurum'un Horosan İlçesi nüfusuna kayıtlı **Kadir Katran** adlı Kürt asker, Bursalı bir asker tarafından vurularak öldürüldü.

24 Ağustos gecesi saat 22.00 sıralarında Sürgücü Karakolu'ndan silah sesleri yükseldi. Silah seslerinin yükselmesi ile birlikte karakolun önündeki kahvede oturan yurttaşlar panikleyerek kahvenin içine kaçtı.

Hemen ardından kahvenin karşısında 3 askerin nöbet tuttuğu kulübeden otomatik silah sesleri yükseldi. Silah seslerinin yükselmesi ile birlikte bir askerin Kürtçe “Ax yadê” şeklinde feryat ettiği duyuldu.

Karakola yakın olan evler ve kahvede oturan yurttaşlar, olayı bire bir gördüklerini belirterek, nöbet kulübesi içinden 7 el silah sesi geldiğini söyledi. Yaşamını yitiren askerin cenazesi ambulansa konularak Savur İlçe Devlet Hastanesi morguna kaldırıldı.

Askeri yetkililer olayın intihar olduğunu iddia ederken, görgü tanıkları ve hastane çalışanları olayın intihar değil infaz olduğunu söyledi.

Katran'ın kafasında 7 G3 silah mermisi olduğu öğrenilirken, otopsi işlemlerinin henüz yapılmadığı belirtildi. Olayın görgü tanıkları ve bazı askerler, Katran'ın öldürüldüğünü doğrularken, Katran'ın Bursalı bir asker tarafından vurduğunu söyledi.

Olay ile ilgili savcılığın başlattığı soruşturma devam ediyor.

Ovacık'ta Sürgü protestosuna soruşturma

Dersim: Faşist TC devleti, kurulduğu ilk günden bu güne kendini katliamlar üzerinde var etmiş ve bu katliamcı zihniyetinin “ileri demokrasi” döneminde de sürdürmektedir. Bunun en bariz örneklerini ise Robos-

ki'de 34 Kürt gencinin katledilmesinde, Sivas katliamının zamanasına uğramasında ve yine yakın zamanda Malatya'nın Sürgü belediyesinde Alevilere dönük yapılan faşist saldırganlıkta görebiliriz.

Malatya'nın Sürgü beldesinde Alevilere yönelik gerçekleşen faşist saldırıların ardından Dersim Ovacık'ta protesto amaçlı yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirilmiştir.

Bu protesto eyleminin ardından aralarında Özgür Gelecek gazetesi okurlarının da bulunduğu onlarca kişi

Ovacık ilçe savcılığına çağrılarak ifadeleri istendi.

Yıllarca katliamları gerçekleştirdikleri “iyi çocukları” ve “çoluk çocukları” elini kolunu sallayarak gezerken katliamcı zihniyete karşı duran herkes, potansiyel suçlu ilan edilip birçok baskıya maruz bırakılmaktadır.

Göğün yarısı

Kadın beyanı esastır -1-

Taciz, "İrk, etnik köken, din, cinsiyet kimliği, cinsiyet ve kişisel özelliklere yönelik, kişi ya da kişileri küçük düşürücü, güç kullanımı içeren veya içermeyen her türlü görsel/sözel veya fiziksel davranışlar" olarak tanımlanan oldukça geniş bir kavramdır. Ancak bu yazımızda da değineceğimiz üzere, tacizi, daha çok kadına yönelik cinsel şiddetin bir parçası olarak, bu yönüyle ele alacağız. Bu yönüyle bakıldığında cinsel taciz "bireyin, istemediği halde cinsel şakalara, tekliflere, cinsel içerikli görsel, sözel ya da fiziksel bir harekete maruz kalması" şeklinde tanımlanabilir.

Altı çizilmesi gereken ilk nokta **tacizi belirleyen unsurun "niyet" değil, kişi üzerinde bıraktığı etki** olduğudur.

Cinsel taciz; kadınlar açısından günlük hayatın bir parçası gibi sıklıkla yaşanan bir cinsel şiddet türü olmasına rağmen, diğer cinsel şiddet türlerinde yaşandığı gibi, en sessiz kalınan, yok sayılan, görmezden gelinen bir olgudur. Maruz kaldığı cinsel tacizi "yargılanma korkusu", "hak etme" ve "utanma duygusu" nedeniyle saklar neredeyse tüm kadınlar. Bu duygular (aslında baskılanmalar demek daha doğru); yaşamımızı zindana çeviren düzenin, vazgeçemediği erkek egemenliğinin, erkeğe sağladığı "iktidar" karşısında sinmişliğin, ezilmişliğin bir sonucu olarak yakamıza yapışmıştır.

Peki erkekler neden taciz eder? Onlar da **erkek egemenliğinin kendilerine sağladığı "iktidar" olmanın rahatlığını takınarak, "erk" dışında kalan tüm cinsiyet kimliklerini aşağılama** yoluna gider. Bunu yaparken de kendini kanıtlama, karşısındakini cezalandırma yöntemi olarak tacizi kullanır. Ancak tacizcilerin hiçbiri, taciz olayını gerçekleştirirken, yukarıda kurduğumuz cümleyi kafasında kurmaz ya da kendini bu cümlelerle anlatmaz.

Onların ilk olarak yaptığı daha çok inkar etmek ve kadını yalancılıkla ya da "kendisini yanlış anlamakla" suçlamaktır. Ardından daha ileri giderek iktidar olmanın verdiği pervasızlıkla kadının "tahrik edici" tavırlar içinde oluşunu, giysiler giyinişini vb. bahane ederler. Hatta kadının taciz edilmeyi "arzu ettiğini" iddia edecek kadar iğrençleşebilirler. İnkâr ve "beni yanlış anladı"dan başlayarak "kendi istedi"ye kadar giden tüm cümleleri kurduran zihniyet, bizim tam da yukarıda altını çizdiğimiz iktidar olmanın verdiği pervasızlığın bir ürünüdür. Sonuç olarak karşımızda şöyle bir tablo var: Kadınların **neredeyse tamamı** cinsel tacize uğrar ve yine tacize uğrayanların **neredeyse tamamı** yaşadıklarını ifade edemez. Diğer taraftan cinsel tacizde bulunanların **neredeyse tamamı**, durumu inkar eder ya da tacizi meşrulaştıran, muğlaklaştıran bahanelerin ardına gizlenir.

Peki tam da bu tablo karşısında ne yapılması, **bir taciz olayı karşısında nasıl bir tavır alınması gerekiyor?** En başta şunu hatırlatmak faydalı olacaktır. Sınıflı toplumlarda "tarafsızlık" söz konusu değildir. "Adalet", "hak", "hukuk" gibi kavramlara yüklenen anlam, kullanan kişinin bulunduğu sınıfla yakından ilgilidir. Örneğin, devrimci, demokrat ve yurtsever kesimlerin bahsini ettiği "demokrasi" ile AKP hükümetinin dilinden düşürmediği "ileri demokrasi" kavramlarına yüklenen anlam bu kesimlerin durduğu yerle birebir ilgilidir. Buradan hareketle **öncelikle durulması gereken yer belli olmalıdır**. Bir tarafta erkek egemenliğinin verdiği yetkiye dayanarak karşısındaki kadına sahip olmayı, ona dokunmayı ve onu rahatsız etmeyi kendine "hak" gören bir erkeklik mekanizması; diğer tarafta başta kadın cinsiyet kimliği olmak üzere erkek egemenliği tarafından aşağılanan, ezilen, ötekileştirilen cinsiyet kimlikleri...

Olunması gereken yer elbette ezilen, ötekileştirilen kesimin yanında yer almak ve buradan doğru olguları yorumlamaktır. Somutlarsak; yukarıda bahsettiğimiz erkek egemen toplumsal gerçekliği göz önünde bulundurarak, taciz olayına tacize maruz kalanın gözüyle bakmak, yaklaşmak zorundayız. Çünkü "erkekliğin" yüceltiği bu sistemin bir sonucu olarak genelde taciz olayına erkeğin gözüyle bakılır.

Erkek inkar ediyorsa; kadına şüpheyle (hatta kadının hak ettiği gibi saçma bir duyguya kapılmasına neden olacak kadar ileri giderek) yaklaşılır. Taciz olayının kendisi, kadının yaşayabileceği travma göz ardı edilerek, didik didik edilir. Ancak burada "didik didik etme" durumu, yaşanan taciz olayında "kimin haklı kimin haksız olduğundan" çok "erkeğin haksızlığa uğrama ihtimaline karşı erkek kalkını oluşturma" kaygısından ileri gelir. Öncelikle bu gerçekliği tüm soğukluğu ile kabul etmeli ve bu duruma karşı mücadele için "silah"ı kuşanmalıyız.

İşte o silahın adı da "**kadın beyanı esastır!**"

Kadınlar daha nitelikli ve ulaşılabilir bir kent istiyor

Kentsel/Rantsal dönüşümün mağdur edeceği kesimlerin başında geliyor kadınlar... Bu nedenle mücadelenin de en ön saflarında yerlerini almalı.

Partizan tarafından başlatılan "**Kentsel Dönüşüm saldırısına karşı mücadeleyi yükseltelim!**" kampanyası kapsamında **Yeni Demokrat Kadın** ve **Partizan** olarak İstanbul-Maltepe'de bulunan Gülsuyu-Gülensu Mahallesi'nde "**Kadınlar Yaşam Alanlarına Sahip Çıkıyor**" şiarıyla bir etkinlik gerçekleştirdik.

Ev ev gezerek kadınlarla sohbet ettik, onları etkinliğimize davet ettik. Ayrıca "kentsel dönüşüm" konusunda mahalle halkıyla söyleşiler yaptık. Tüm bu çalışmaların sonunda 9 Ağustos akşamı Nurettin Sözen Parkı'nda bulunan çay bahçesinde bir araya geldik. Mahalle halkından kadınların yoğun olarak katıldığı etkinlik, ilk olarak yaşam alanlarımıza sahip çıkmanın önemini vurgulayan açılış konuşmasıyla başladı. Ardından etkinlik için yaptığımız kitle çalışması sırasında yaptığımız "kentsel dönüşüm" konulu çekimlerden oluşan sinevizyon ve tiyatro gösterimi gerçekleştirildi.

Gösterimlerin ardından "Kentsel dönüşüm ve Kadın" konulu söyleşiye geçildi. Söyleşide Yeni Demokrat Kadın adına **Rahime Karvar**, Gülsuyu-Gülensu Güzelleştirme Derneği Başkanı **Ali Şengül** ve sanatçı **Pınar Aydınlar** söz aldı.

İlk olarak söz alan Rahime Karvar, bugüne kadar gerçekleştirilen hiçbir "kentsel dönüşüm"

projesinden halkın kârlı çıkmadığını hatırlatarak; Sulukule, Ayazma ve Başbüyük mahallelerinde yaşanan süreçleri örnek verdi. Karvar'ın ardından söz alan **Ali Şengül**, Gülsuyu-Gülensu Mahallesi'nde 2004'te gündemleşen yıkım sürecini ve buna karşı mahalle halkının yürüttüğü mücadeleyi anlattı. Birlikte ve mücadele sayesinde yıkımları erteletebildiklerini söyleyen Şengül, bugün mahallemize sahip çıkmanın öneminden bahsetti.

Ardından "kentsel dönüşüm" saldırısının emekçi kadınlar üzerindeki etkileri tartışıldı. Evlerin sorumluluğunun kadınlara yüklenmiş olduğuna değinilen tartışmalarda, direkt evleri hedef alan "kentsel dönüşüm" saldırısının, tam da bu nedenle kadınları hedef aldığı belirtildi. "Kentsel dönüşüm"le kadınların iş yükünün daha da artacağı; kent merkezlerinden uzaklaştırılan kadınların sosyal yaşamları, çalışma yaşamları, eğitim ve sağlık hizmetlerine erişebilmelerinin daha da zorlaşacağı belirtildi. İş yükünün artmasının yanı sıra yeni çevreye uyum sağlayamamanın ve ulaşım olanaklarının kısıtlılığı ve pahalılığı gibi etmenlerin de kadınları daha fazla eve hapsedeceği vurgulandı.

Bu konuda söz alan **Pınar Aydınlar**, kadınların her zaman yaşamın yükünü daha fazla sırtlamak zorunda kaldığına de-

ğindi. Gülsuyu-Gülensu gibi devrimcilerle emekçilerin beraber kurduğu, yaşattığı emekçi semtlerine yönelik saldırılara değinen Aydınlar, "**Umudu muza, ekmeğimize, evimize sahip çıkalm**" çağrısı yaptı.

Dinleyicilerden söz alan kadınlar "kentsel dönüşüm"e karşı hep birlikte mücadele etmek gerektiğini, bu konuda mahalle halkının daha duyarlı olması ve devrimcilerle birlikte bu mücadeleyi yürütmesi gerektiğini vurguladılar. Bu tartışmalar sırasında söz alan bir dinleyici, halkın mahalleyi terk etmek istediğini vurgulayarak; bunun nedeninin de çeteleşme, yozlaşma olduğunu belirtti. Çocukluğunu mahallede geçirdiğini söyleyen dinleyici, "**İnsanlar, her sokak başındaki çete, yozlaşma pisliğinden kaçmak istiyor. Ancak hiçbirimiz unutmamalıyız ki, bu pislikten böyle kaçamayız. Eğer bu pislikten birlikte kurtulmaya çalışmazsak, eninde sonunda o pislik bize de buluşur, buluşmuştur**" dedi.

Tartışmaların ardından tekrar "kentsel dönüşüm"ün kadınlar üzerindeki etkilerine değinilerek, en çok kadınların bu saldırıya karşı çıkması gerektiğinin altı çizildi. "**Kadınlar olarak, daha nitelikli ve ulaşılabilir bir kent istiyoruz**" vurgusunun yapıldığı söyleşi; Pınar Aydınlar'ın türküleri ve halaylarla son buldu. (**İstanbul Yeni Demokrat Kadın**)

LGBT hakları aktivistleri ile söyleşi

Geçtiğimiz günlerde **Siyah Pembe Üçgen Derneği** üyesi 12 aktivist, yıllık değerlendirme ve eğitim çalışması amacıyla 3 günlük kamp yapmak istedikleri İzmir Çandarlı'da cinsel kimlikleri nedeniyle ayrımcılık ve hakaret içeren muamelelere maruz kalmış ve bu yüzden de kamp bölgesini terk etmek zorunda kalmışlardı.

Çandarlı'dan ayrılarak, kamplarını tamamlamak için yine İzmir'de bulunan ve Devrimci Demokratik Sendikal Bir-

lik'in de 3. Tatil ve Eğitim Kampı'nı gerçekleştirdiği Dikili Sotes Tesisleri'ne gelen aktivistler, kamplarını burada tamamladılar.

Aktivistlerle söyleşi

Olayı duyar duymaz, dostlarımızın yanına giderek onlara geçmiş olsun dileklerinde bulduk. Onları, özellikle kampın 3. günü (Cumartesi) gerçekleştirecek olan "Erkek Şovenizmi" ve "Cinsel Taciz" konulu çalışmamıza davet ettik. Ancak

kamplarının Cuma günü biteceğini belirten aktivistler, bunun yerine burada buldukları bir sürede ortak bir etkinlik yapabileceğimizi söylediler.

Bunun üzerine 16 Ağustos akşamı bir söyleşi düzenleme kararı aldık.

Dostlarımız, öncelikle Çandarlı'da maruz kaldıkları nefret olayını anlattılar. Ardından soru-cevap şeklinde karşılıklı merak ettiklerimizi, ortak neler yapabileceğimizi, yaşadığımız/yaptığımız homofobik olayları/deneyimleri konuştuk.

(**Yeni Demokrat Kadın**)

Her olayın bir de kadın yüzü vardır!

VAKAD geçtiğimiz günlerde Wan'da yaşanan depremin ardından kadınlar üzerindeki şiddete dikkat çekmek için bir araştırma yaptı ve 500 kadınla yaptığı bu araştırmanın sonuçlarını yayımladı.

Hatırlıyorum da geçen sene YDK olarak 25 Kasım Uluslararası Kadına Yönelik Şiddete Hayır gününde eylem örgütlemiştik. Ve bu kapsamında ev çalışmaları örgütleyerek şiddetle ilgili bir anket hazırlamış ve kadınlarla şiddet üzerine sohbet etmiştik. Bir kapıyı yüzünde hafif morluklar bulunan bir kadın açmıştı. Gidiş amacımızı anlattığımızda ve sohbet etmek istediğimizde ilk verdiği cevap; “ben şiddet görmüyorum” olmuştu. Başta durup “ne yapacağız” diye yoldaşla birbirimize bakmıştık. Sonra dönüp “emin misin?” diye sordumuzda durmuş ve ağlamaya başlamıştı. Sohbet ederken “neden dövüyor” diye sormuştuk (bir gerekçesinin olmadığını bile bile). “İşte ustasıyla kavga ediyor, geliyor benim canıma okuyor. Çocuk ağlıyor bu çocuk neden ağlıyor. Bu yemek neden bu kadar sulu...” diye cevaplar vermişti. Ne yazık ki bu cevaplar bize hiç yabancı gelmemişti ve bu olay koca denizde sadece bir su damlasıydı.

Yukarıda anlattığım olay aslında ilk karşılaştığım ya da tanık olduğum bir şey değildi. Kendi ailemde, otobüste, durakta yani yaşadığım her alanda şiddetin her tür-lüsüne şahit oluyor ve hatta yaşıyorum.

Kriz ortamında, savaşta, yıkımda her şeyde kadının ilk hedef olduğunu çok iyi biliyor, görüyor, okuyorum. “Doğal” afet denildiğinde bile kadının durumunun nasıl olduğunu neler yaşadığını duyabiliyor, görebiliyoruz. Mesela bunu tüm çıplaklığıyla önümüze serebiliyor **Van Kadın Derneği (VAKAD)**.

VAKAD geçtiğimiz günlerde Wan'da yaşanan depremin ardından kadınlar üzerindeki şiddete dikkat çekmek için bir araştırma yaptı ve 500 kadınla yaptığı bu araştırmanın sonuçlarını yayımladı.

VAKAD'ın açıkladığı istatistik şöyle;

* Katılımcıların yüzde 35.8'si okur-yazar değildir. Yüzde 33.2'si ilköğretim mezunu iken yüzde 7.4'ü üniversite mezunu.

* Yüzde 75.2'si resmi nikahlı, yüzde 4.8'i imam nikahlı. Fakat dernek, sadece 500 kadından yola çıkarak Van'daki kadınların büyük çoğunluğunun resmi nikâhla evli olduğunu söylemenin eksik olacağını belirtiyor.

* Kadınların çoğu, ailelerin seçtiği kişiyle evleniyor.

* 11-15 yaş aralığında evlenen kadın oranı toplamda yüzde 16.1 iken şu an 41-50 yaş arasında olanların yüzde 29.3'ü, 51 yaş

ve üstünde olanların yüzde 39.5'i 15 yaşın altında evlendiklerini söylüyor.

* Erken yaşta evlenen kadınlar, erken yaşta anne oluyorlar Henüz kendi fiziki, psikolojik, zihinsel gelişimini tamamlamayan genç kadınlar, çocuk büyütme gibi ciddi bir durumla karşı karşıya kalıyorlar. Alan araştırması sırasında tanıştığımız 500 kadından yüzde 47'sinin 2 ila 4 çocuğu varken yüzde 3,6'sının 8'in üzerinde çocuğu olduğu görülmektedir. 51 yaş ve üstü kadınların yüzde 21,1'inin 8'den fazla çocuğu var.

* Gebelikten korunma yöntemlerinden haberdar olma yaşlarına baktığımızda 31-40 yaş arasındaki kadınların yüzde 83.6'sının korunma yöntemlerinden haberdar olduğu, 51 yaş ve üstündekilerince (menopoz girmeden evvel) yüzde 11'inin korunma yöntemlerinden daha önce haberleri olmadığı görülüyor.

* Alan araştırmasında bir diğer dikkat çeken nokta da kadınların pek çok kronik hastalığı olduğu. Gelir seviyesi düştükçe doktora gitme, ilaçları temin etme, hayat standardı ve sağlıklı beslenme oranı düşüyor. En çok rastlanan hastalıklar, felç, bel ve boyun fıtığı, kemik hastalıkları, guatr.

* Katılanların yüzde 36'sı şiddete maruz kalıyor. En fazla şiddet görenler 41-50 arası kadınlar. Bu yaş aralığındaki kadınların yüzde 49.3'ü şiddet görüyor. Bir diğer ifadeyle orta yaştaki her iki kadından biri şiddet mağdur.

* Eğitim seviyesi ve şiddet görme oranlarına baktığımızda şiddete en çok maruz kalanların ilköğretimi tamamlamayanlar oluyor. Eğitim seviyesi yüksek olanlar ise, şiddet gördüğünü söylemekte daha çok zorlanıyor.

* Şiddeti uygulayan kişiye baktığımızda kadınların yüzde 71'i eşinden, yüzde 24'ü eşinin ailesinden (kayınvalide, kayınpeder, kayın, görümce, elti...) şiddet gördüğünü belirtiyor.

* Şiddet gören kadınların yüzde 68'i kimseye bir şey anlatmamış ve bir şey yapmamış, yalnızca yüzde 7'si polise, yüzde 1'i savcılığa gitmiş.

(Bir YDK'lı)

Erkek egemenliği konuşuyor:

Egemen zihniyetin etrafa saçılan safsatalarına her gün başka bir devlet “erk”i yenilerini eklemekte. Egemen sınıfların sözcüleri, birbirleriyle yarışır bir şekilde ve sıraya girmiş vaziyette kadınlara **nasıl yaşamayacakları** konusunda oldukça sık “öneri” ve telkinlerde bulunmaktalar.

Geçtiğimiz günlerde Yozgat Müftüsü Yardımcısı **Nasuf Yaylagül**, düğünlerde kadınların oynamaması gerektiğini “buyurdu”.

Yaylagül kadını hedef alan pervasızca yaptığı açıklamalarında, “Sen kızsın, eşin oynarken bakacakmış, susacaksın. Lise Caddesi'nde kızlarla, öğretmenler bir araya gelmiş konuşuyorlar bunun adı deyyusluktur” dedi.

Müftü yardımcısı aynı zamanda devletin kadını daha fazla kontrol etmek amacıyla nasıl yaşaması ve ne yapması gerektiğini şu safsatalarla tanımladı: “Başbakanın kızı başörtülü, cumhurbaşkanının eşi başörtülü olacak, senin eşinin başı neden örtülü olmasın? Sen de başını örttüreceksin!”

Her kelimesinde cinsiyetçi, eril ve “erkeklik” kokan bu açıklamalar bizim sıkça tanık olduğumuz bu erkek egemen zihniyetten haberdarız elbette. Söyleyebileceğimiz tek şey; sizin bu aymaz açıklamalarınızı da her yanımızı kuşatan erkek zihniyetini de tanımıyoruz, kabul etmiyoruz.

(Bir YDK'lı)

PAYLAŞIYORUZ:

Ne güzel söz değil mi? ‘Ben yaşadım’ diyebilen için ‘kendim karar verdim’ diyebilen için...

Ya kendi hayatına dair bir cümle kuramayan, hep başkalarının; eşinin, babasının, abisinin söylediklerini tekrarlayan biz kadınlar, neyin pişmanlığını veya pişman olmayışın öfkelerini dile getireceğiz? Yoksa zaten kadın olarak doğduğumuz için pişmanlık mı duymalıyız? Kadın olmak, bu kadar mı suç? Kadın olmak susturulmak mı? Kadın olmak, ölmek mi? Tecavüz edilmek mi? Kadın olmak, dövülmek mi? Yoksa sahi kadın olmak nedir?

Kadınların yaşam öyküsü birbirine çok yakındır. Doğduklarında biçilir as-

“Yaşadığım hiçbir şeyden pişman değilim, öfkem yaşayamadıklarım...”

lında oynayacakları rol. Hayata nasıl hazırlanmaları gerektiği öğretilir. Büyükle-re, “erkeklerle” itaat edilmeli, saygıda kusur edilmemeli; baba bilmeli iyiyi kötüyü; abi yemeli, içmeli, gezmeli; koca dövmele, sövmeli. Erkektir, tabii hem döver hem sever; sen yine de sesini çıkarma! Baba evi demek, “ne yaptı da boşadı kocası?” demek. Ha biraz daha dilin uzarsa ölüm demek. Bunlar öğretilir kız çocuklarına anneleri tarafından.

Tıpkı bana öğretilenler gibi ben de annemden öğrendiklerimi yaşadım uzun yıllar. Kendi bildiklerim yok muydu? Vardı tabii ki ama annem annesinden öğrendiğini uyguluyor ve “toplum” annemi örnek gösteriyordu. (Bak nasıl da çalışkan! Kocası ne derse desin yüzü-

ne çıkmıyor, suratını asmıyor, bu kadın peygamber soyundan gelmiş vs.) Annem bu “övgülere” hayatımı harcamıştı. Eee ben de annemin kıızıydım ve böyle yetişmiştim. Karşı gelmemeliydim, yüzümü asmamalıydım. Ne olursa olsun kocamı üstün tutmalı, başkalarının yanında kocamın açığını vermemeliydim. Yıllarca hiç sesimi çıkarmadım. Ama bir türlü iyi olamadım. Hep yanıltım, hep eksiktim, hep beceriksizdim, hep yoktum, yoktum...

“Yaşadığım hiçbir şeyden pişman değilim öfkem yaşayamadıklarım” sözünü ilk okuduğumda kendi kendime sordum “ben yaşıyor muyum ki?” Cevap çok acıydı: Yokluğumu, kendim olmayan kişiliğimi küçük bir eve hapsetmiş-

tim. Kendimle hesaplaşmam gerekiyordu. Kendimle konuştum uzun uzun ve “ben buraya ait değilim, gitmeliyim” dedim. Gitmem gerekliydi; çünkü annemin öğrettiklerini ben kızıma öğretmek istemiyordum, gitmem gerekliydi; kendim olmak için gitmeliydim. Ve gittim...

Ben kadını. Bana öğretilen tutsaklığı yıktım. Kendim öğrenmeyi, kendim yaşamayı seçtim. Ben kadını. Biliyorum ki hikayemiz aynı; ama yine biliyorum ki bu hikayeyi değiştirecek olan da yine biz kadınlar. Olan gücümüzü gördüğümüz zaman, “yaşadığımız hiçbir şeyden pişman değilim, öfkemiz yaşayamadıklarımıza” derken, cevabımız yine kendi kararımız olacaktır. O zaman ne duruyoruz; öğretilenler bize tutsaklık, bize şiddet, bize ölüm getiriyorsa “biz gitmeliyiz” demenin vakti değil mi?

"Kendine güven" üzerine bir oyun -1-

"Kendine güven" ve "inisiyatif"... Bu iki kavram sınıflı toplumlar tarihi boyunca kadından o kadar uzak durmuş (uzak tutulmuş) ki; bugün kadınların bu özelliklere sahip olması, bazen tatlı bir "hayal"den öteye gidememiştir.

Kadınlar; hep haklarında karar verilen, sırtlarını mutlaka bir "erk"e dayamak zorunda olan, zayıf, güçsüz varlıklar olarak anlatılmış ve toplumsal genlerimize böyle işletilmiştir. Ama biz bugün bu ezberi bozmamız gerektiğini düşünüyoruz. En başta kendimiz için...

"Bu iki kavramı biraz delik deşik edelim, bakalım ne çıkacak" dedik. Bir araya geldik ve bir oyun oynamaya karar verdik. Herkes bir kağıt-kalem aldı eline ve bu iki kavramı kendince yorumladı. Ardından kağıtları karıştırdık ve kimse-nin kağıdı kendisine gelmeyecek şekilde dağıttık.

Oyunun kuralı basitti. Herkes eline gelen kağıdı okuyacak ve o konu ile ilgili ilk yorumu o kişi yapacaktı. Böylece hem hiçbir kadının "suskun kalma şansı" olmayacaktı hem de kavramların altını üstüne getirecektik. Şimdi sizlerle o çalışmadan bazı kısımları aktarıyoruz: (Aşağıda ilk olarak italik şeklinde yazılanlar kadınların tanımlamaları; italik yazının ardından gelenlerse; o tanımlama ile ilgili yapılan yorumlar...)

"BAŞKALARININ DÜŞÜNDÜĞÜ..."

"Kendine Güven: Bir işe başlar-ken, o işi, 'acaba yapabilir miyim?', 'başarabilir miyim?' çelişmesini yaşamadan yapabilmek; kendine güven konusunda olumlu bir adım atmaktır bence.

İnisiyatif: Kendine güvenle ilgili bir şey bu da. Yine bir gelişme karşısın-da anlak tavrı koymak; 'başkaları ne

düşünür'e bakmadan ken-dince doğru olana göre hareket etmek. Ayrıca sorumluluk alma konusunda çelişki yaşamamak."

- Bu yorumu yapan arkadaşın kendi-ne güven konusunda tereddütleri var. Bir konu ile ilgili karar verme sırasında "Acaba başarabilir miyim?" sorusunu, korkusunu herkes yaşıyordur. Ancak bu tanımlamayı yapan kişinin kendisiyle il-

gili en sık karşılaştığı çelişki bu olsa gerek. Bu konuda olumlu bir adım atmamak istiyor.

- Başkaları ne düşünür diye düşünmeden hareket edebilmek. Gerçekten bu çok önemli bir vurgu. Başkalarının ne düşündüğü konusu, biz kadınlar için hep bizim kendi düşüncelerimizden önce gelmiştir.

- Bu tanımlama, bu yazıyı yazan kişi-

de "mükemmeliyet" kaygısı olabileceğini düşündürdü bana. Çünkü kendine güven meselesini "yapabilir miyim" ya da "başarabilir miyim" çelişmesini yaşamamak olarak değerlendirmek; "mükemmel, kursuz" bir tanımlama bence. Biz bu kaygıları kendimize güvensen de yaşayacağız. Böyle bir tanımlama yapmak, bir taraftan da "kendine güven"i ulaşılmaz bir noktaya koyar ve cesaretimizi kırar.

"KENDİ CÜMLELERİNİ KURABİLMEK..."

İnisiyatif: Uzun süren mücadele yaşamamızda kazandıklarımız-la güvenilir olmak."

- Burada demin tartıştığımız mesele, yani başkalarının gözünden kendimizi değerlendirme; kendimizle ilgili kıstasımızın başkaları olduğu gerçekliğini pratikte yaşıyoruz. İnisi-

yatıflı bir kadın olmak için başkalarının güvenmesi esas alınıyor.

- Başkalarının güveni ile gerçek bir inisiyatif konulamaz aslında.

- Hayat bir inisiyatif alma sürecidir zaten. Başkalarının yönlendirdiği bir hayatı yaşamak zorunda kalıyorsunuz. Birilerinin cümlesini kuruyorsun, başkalarının hayatını yaşıyorsun. Neredeyse tüm kadınların yaşadığı gerçeklik bu. İşte bizim bunlardan sıyrılmamız lazım. Kendine güven ve inisiyatifi buradan tartışmalıyız. Hayatımızı kim yönlendiriyor? Kurduğumuz cümleler, yaşadığımız hayat kimin?

"BAŞLANAN İŞİ SONLANDIRMA..."

"Kendine güven: Düşüncelerimi, davranışlarımı, yapmak istediklerimi karşımdakine kendimi kasmadan, germeden ifade etmek.

İnisiyatif: Bir işi, görevi yerine getirebilmek için yeterli gücü hissetmek, o işi sonuçlandırabileceğine inanmak ve bunun için harekete geçmek."

- Aslında neyin ne olduğunu, nasıl yapıldığını biliyoruz ama kendimizi gerçek anlamda ifade edemiyoruz. Mesela her işi yaparım, ama bana bir yazı yaz diyecekler diye ödüm kopuyor. Bunun için cesaretli olmak lazım. Gerçekten yapabileceğimizi biliyoruz, ama kendimize güvenle ilgili sıkıntılarımız var. Kendi açımdan cesaretli olmadığımı söyleyebilirim. Kendimize başkalarının gözünden bakıyoruz. Herkesin çok zıttı olmamaya çalışıyorum.

- Tanımlamayı dinlerken yazan kişinin gündelik yaşamında konuşurken gerildi-

ğini, sözlerinin etkisinden çekindiğini düşündüm.

- Benim de dikkatimi çeken mesele, inisiyatifi tanımlarken işi sonlandırma gücünden bahsetmiş. Yani bir işi başından sonuna götürme meselesi. Benim en sık yaşadığım sorunlardan bir tanesi bu. Başladığım işi bitirmekte çok sıkıntı yaşıyorum. Sanki birilerinin beni sürekli motive etmesi, birilerinin o işi bitirmem için arkamdan itmesi ya da birilerinin benim yerime bitirme işini yapması gerekiyor-muş gibi hissediyorum.

- Söylediğine katılıyorum. Ancak bir şey eklemek istiyorum. İnisiyatif meselesini; seferber etme, birilerini harekete geçirmeden ziyade kendini hareket geçirme üzerinden tanımlıyoruz hep. Oysa inisiyatif meselesi bir yandan da bir şeye müdahale etmek, etrafımızda işi omuzlayacak insanları harekete geçirmek demek. Yönlendiren, organize eden insan olma meselesinin gözümüzü korkuttuğunu düşünüyorum.

"KENDİMİZLE BARIŞIK OLMAK..."

"Kendine güven: Gücün yansıması... Kişinin kendisiyle barışık olması ve bunu dışarıya yansıtması... Ayakları üzerinde durabilme...

İnisiyatif: Kendine güvensizlikle yaralanan, karar verme gücü."

- Kadınlar aslında çok güçlü ama bunu yansıtmaya yolları çok farklı. Kadın olarak hepimiz kendimizle barışık olmadığımız zaman yeteneklerimize, zekamıza, düşüncelerimize güvenmiyoruz.

- Kadının kendisiyle barışık olması bizim en yakıcı sorunlarımızdan biri. Biz kendi kişiliğimizle barışık değiliz. Kendi

bedenimizle barışık değiliz. Bu kendimizle barışık olamama durumu, bir süre sonra bizi kendimizden iyice uzaklaştırıyor. Mükemmellikten vazgeçip gerçekliğimizle yüz yüze gelmemiz, kendimizle hesaplaşmamız ve barışmamız gerekiyor artık.

- En çok dikkatimi çeken konulardan biri de; kadın hep kendisini başkasının gözünden görüyor. Başkalarının kriterleri ile davranıyoruz ve yaklaşıyoruz kendimize, yakınımızdaki kadına. Bu kriterler de bizi "mükemmel kadın" olmaya zorluyor. Sonra bu durum gelişmemizi etkiliyor. Düşünse-nize başkaları bir şeyi bilmediğimizi öğrenecek diye bazen bilmediğimizi ya da merak ettiğimiz en basit soruları bile soramıyoruz bu baskıdan kaynaklı.

"SESSİZLİĞİ İLK BOZANLAR..."

"Kendine güven ve inisiyatif; bir toplantıda sessizliği ilk bozan olmaaktır."

- Demek ki sessizliğe gömülen biri. Düşündüğünü kendine saklama sıkıntısı olduğunu düşündüm.

- Kadınlar ilk sessizliği ilk bozan olmazlar genelde. Bir konu tartışılınca, o konuyla ilgili düşüncelerimizi kendimize saklar, doğru olup olmadığı konusunda ince eleyip sık dokuruz. O sırada bir başkası (genelde de bir erkek) sessizliği bozar. Ve sıklıkla "ben de bunu söyleyecek-

tim" deriz. Bu durum kendimize güvensizliği büyüten bir olgu haline gelir sonra.

Bu tanımdan yola çıkarsak; kendine güven nerede oluşur? Evet, toplantıda söz alıp sessizliği bozdığımızda ya da bir eylemde inisiyatif aldığımızda kendimize güveni inşa etmeye başlamış ya da kendimize güvendiğimizi göstermiş oluruz. Ama asıl mesele günlük yaşamda bitiyor.

Kendimize gerçekten güvenip güvenmediğimiz günlük pratiklerde verdiğimiz tepkilerle ölçülmeli.

(Devam edecek)

(Yeni Demokrat Kadın)

Yeni YÖK Disiplin Yönetmeliği ve YÖK'ün asıl derdi

Yönetmelikteki maddelerin esası; halk gençliğinin demokratik talepleri etrafında harekete geçmesinin, örgütlenmesinin önüne geçmek, bu noktada da yaptırımları sertleştirmektir.

Egemenler yaz sürecini ellerinden geldikçe verimli geçirmeye çalışıyor. Har(a)çların kaldırılması, üniversite rektörlerinin açıklamaları ve son olarak da YÖK Öğrenci Disiplin Yönetmeliği'nin değiştirilmesi. Yükseköğretim alanında yapılan tüm değişiklikler büyük bir manipülasyonla halk gençliği olarak bizlere sunulmakta.

Harçların kaldırılmasının "parasız eğitim geliyor" denerek halk gençliğine propaganda edilmesi, harçların eğitim sisteminde halkın cebinden çıkan paranın ne kadarına denk geldiği gerçekliğini değiştiremiyor. Ya da üniversiteler bu denli şirketleşirken ve eğitim bu denli ticarileştirilirken, üniversiteler kârın amaçlaştığı kurumlara dönerken devlet harçlara ihtiyaç duymamakta haksız mıdır? Bir diğer manipülasyon da **YÖK Öğrenci Disiplin Yönetmeliği**'nin değiştirilmesiyle ilgili yapılmakta. Gazete manşetlerinde "Üniversitelerde Devrim Paketi" olarak sunulan değişiklikler devletin dönem sözcüsü AKP'nin ihtiyaçlarına göre hazırlanmaktan öteye gram gidememektedir. Kampüs içinde yapılmaması gereken davranışlar için hazırlanan yönetmelik incelendiğinde bunun siyaset özgürlüğü olarak sunulmasının boşuna olmadığı görülecektir. Yönetmelikteki maddelerin esası; halk gençliğinin demokratik talepleri etrafında harekete geçmesinin, örgütlenmesinin önüne geçmek, bu noktada da yaptırımları sertleştirmektir. Çünkü yaz sürecinin ardından gelecek yeni dönem, egemenler için saldırılarını daha da artıracığı, Suriye sürecine ve genel süreçte dair geliştireceği politikalar noktasında gençliği daha da pasifleştireceği, seçim sürecinin kızıştıracağı bir dönem olacağı için büyük önem arz etmektedir.

Okuldan atılma, 2 ya da 1 yarıyıl uzaklaştırma, 1 haftadan 1 aya kadar uzaklaştırma, kınama ve uyarı cezalarının düzenlendiği yönetmelikte, okuldan atılma durumuna dair şu cümleler dikkat çekiyor: "*Mahkeme kararıyla kesinleşmiş olmak kaydıyla, suç işlemek amacıyla örgüt kurmak, böyle bir örgütü yönetmek veya bu amaçla kurulan örgüte üye olmak, üye olmamakla birlikte örgüt adına faaliyette bulunmak veya yardım etmek...*" 800'ü aşkın öğrencinin en demokratik haklarını kullandıkları, facebook'ta yaptıkları paylaşımları, rektörlerini en çok okunan gazetelerde eleştirdikleri, yumurta attıkları, puşi taktıkları, ulusal taleplerine sahip çıktıkları için ve genel anlamda eşit, parasız, bilimsel ve anadilde eğitim mücadelesinin parçası oldukları için örgüt üyeliği, üye olmasa da örgüt adına faali-

yette olduğu iddiasıyla yargılandığı ya da bu iddialardan mahkum edildiği, davası sonuçlanana kadar aylarca, yıllarca hapis hanelerde kalabildiği böyle bir dönemde yönetmelikte yapılan bu değişiklik daha da anlam kazanmaktadır. Yine aynı maddede, diğer maddelerde de mevcut olan "*Yükseköğretim kurumlarında uyuşturucu veya uyarıcı maddeleri satmak, satın almak, başkalarına vermek ve ticaretini yapmak*" cümleleri mahallelerde devlet tarafından gençliğe reva görülen esrar, eroin, uyuşturucu bağımlısı bir geleceksizlik politikasının üniversitelerde ve genel anlamda okullarımızda ne denli tutarlı ve de ne denli samimi olabileceği noktasında bizleri aydınlatmaktayken, "*6136 sayılı Ateşli Silahlar ve Bıçaklar ile Diğer Aletler Hakkında Kanuna aykırı olarak ateşli silahlarla, mermilerini ve bıçaklarla saldırı ve savunmada kullanılmak üzere özel olarak yapılmış bulunan diğer aletleri, patlayıcı maddeleri kullanmak*" cümleleri de daha geçtiğimiz dönem içerisinde üniversitelerde devrimci, demokrat öğrencilere silahla-

ıyla, sallamalarıyla saldıran faşistlerin okullarda polis, güvenlik, yönetim tarafından bulunduğu rahatlığı bizlere hatırlatmaktadır. Ki bu cümlelerin de faşist saldırılara karşı okullarını savunan, faşist düşüncenin varlığını kabul etmeyecek olan devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilere yönelik hazırlanmış olduğu çok açıktır. İdarenin gösterdiği yer dışında, yani hiçbir yerde, ilan asmak; izinsiz afiş ve pankart asmak da uyarı ve kınama cezalarını almak için yeterliliğini korurken, kuruma bağlı yerlerde izinsiz toplantı yapmak 1 haftadan 1 aya kadar ceza alınmasına sebep olabilecek. Siyasi faaliyetlerin suç olmaktan çıkarıldığı iddiasıyla kamuoyunun karşısına çıkan YÖK Başkanı **Gökhan Çetinsaya** bildiri dağıtmanın, fikir açıklamanın, bir düşüncenin propagandasını yapmanın eski yönetmelikte suç olduğunu ama artık yeni yönetmelikte suç olmadığını söylüyor. Gökhan Çetinsaya'ya sormak gerekiyor, bir öğrenci dağıttığı bildiriyi

aynı zamanda sabit bir yere asmak istese, yani afişlemek istese ceza mı alacak? Ki biz bildiri dağıtmanın da artık suç olmadığı konusunda YÖK tarihine dayanarak alınan karara göre bir pratik izlenmeyeceğinin de farkındayız. Bir düşüncenin propagandasını yapmak, fikir açıklamak ne demektir? Nasıl yapılır? Sadece kurumun belirlediği alanlarda mı yapılır yoksa belirlenen alanlar dışında da yapılabilir bir şey midir? Ayrıca şenlikler döneminde içki şirketlerinin üniversitelerde stantlar açtığı, kampüslerde içkinin su gibi tüketildiği düşünüldüğünde okullarda alkol kullanılmasına dair var olan 1 veya 2 yarıyıl uzaklaştırma cezasının 1 haftadan 1 aya olarak geri çekilmesi nasıl bir ciddiyet ve tutarlılıkla sorunlara yaklaşıldığını göstermektedir. Küçük yaşlarda tecavüze uğramış çocuklara "rızası vardır" kararı verip tecavüzcüsünü aklayan devletin, üniversitelerde de cinsel taviz ve tecavüz suçlarında okuldan atma cezasını 2 yarıyıl uzaklaştırma cezasına çekmesi, bizleri şaşırtmamaktadır. Disiplin yönetmeliğinin uyuşturucu, alkol, taciz, tecavüz

olaylarında gençliğin yozlaştırılması politikalarına bağlı olarak değiştirilen bu maddeleri aynı zamanda devrimci, demokratik mücadelenin önünde engel olmak adına çıkarılan, sertleştirilen maddelerle daha bir anlam kazanmaktadır. Başta Yeni Demokrat Gençlik olmak üzere tüm devrimci, demokratik gençlik örgütlenmelerinin ve halk gençliğinin yeni süreçte devletin, bu bağlamda YÖK'ün üniversiteler üzerindeki politikalarına karşı daha güçlü bir karşı koyuşu, mücadele birliği düşüncesiyle örmesi gerekiyor. Halk gençliği ve özelde öğrenci gençlik olarak önümüzdeki en önemli takvimsel gündem, YÖK'ün kuruluş yıldönümü olan 6 Kasım'dır. Bir dönem öğrencilerin 1 Mayıs'ı olarak değerlendirilen 6 Kasım'ı, 5-6 yıldır oluşan durağanlığa karşı önemli bir direnişle tekrar gündemleştirmek, mücadeleyi bu yönden örmek, güçlendirmek gerekmektedir.

(Bir YDG'li)

"Köylü emeğinin karşılığını alamıyor"

5. köy çalışmamızın olduğu köyde köylünün ne zorluklarla çalıştığını; emeğinin nasıl sömürüldüğünü YDG olarak köylülerle yaptığımız röportajlarla aktarıyoruz.

- **YDG: Bu sene kayısının verimi nasıl?**

- **Köylü:** Bu sene kayısının verimi iyidir. Malatya'da bu sene son 3 yıl içerisinde yetişmediği kadar kayısı oldu. Yalnız kayısının kalitesi iyi olmadı çünkü maddi gücümüz olmadığı için bakımını yapamadık. İlaç parası bulamadığımız için ilaçlayamadık. Mazot pahalı olduğu için bahçelerimizi süremedik. Bundan dolayı kayısının kalitesi çok düşük oldu.

- **YDG: Kayısı fiyatları geçen yıllara göre nasıl? Bu fiyatlar nasıl belirleniyor?**

- Kayısı fiyatları önceki yıllara göre çok düşük. Malatya'da üreticilerin kooperatifleri yok. Ayrıca kendi aralarında birlik olmadığı, devletin de şimdiye kadar "Fiskobirlik" gibi taban fiyatını belirleyebileceği bir müdahalesinin de bulunmadığı için burada kayısı fiyatlarını genelde tefeci-tüccarlar belirliyor. Bu sene bizim elimizden çıkan en iyi kayısının fiyatı 3-4 TL arasında değişiyor. Malatya'da Şeker Pazarı diye bilinen yerde işçi parasını ödeyemediğimiz için traktörlerimizi satmaya başladık. Yine birçok köylümüz meyveyi dalında bırakmayı tercih ediyor. Tersinden köylüler, kendi aralarında da birleşemedikleri için isyanlarını kendi bahçelerini keserek ortaya koymaya çalışıyor. Birçok pazarda olduğu gibi kayısı sektöründe de üç-dört tane tefeci ya da ağa en büyük arazileri elinde bulunduruyor. Küçük üreticiyi de belirledikleri fiyatlarla sömürüyor.

- **YDG: Köylünün durumu nasıl?**

- **Köylü kadın:** Köylünün durumu kötüdür. Köylü köylünün büyük bir kısmı geçim sıkıntısı çekiyor. Yoksulluk için de yaşıyor. Ürünü olanlar, ürün para etmediği için satmıyor-satamıyor. Halk mağdur durumda. Yarım eden de yok. Köyde iş olanakları olmadığı için gurbete gidiyorlar. Fakat orada da iş bulamıyorlar. Bulanlar ise düşük bir ücretle çalışıyor. Ürünü olanlar düşük bir ücretle satmak istemediği için satmıyor-satamıyor. Bundan dolayı ürünü çürüyor. Yıl boyunca tüm emeği boşa gidiyor. Devlet yüklediğini vatandaşa yüklüyor. Gençler işsiz, iş bulamıyor. Geçimsizlikten kaynaklı aile içi sorunlar yaşanıyor. Erkekler sabahtan-akşama kadar kahvede oyun oynuyor. Akşam eve gelince kavga oluyor. İş olmadığı için evine ekmek getiremiyor. Ürün de satılmadığı için köylünün büyük bir kısmı ürününü ekip-biçemiyor. Verdiği emeğin karşılığını alamıyor. Ürünü de elinde kalıyor. Köylü mağdur durumdadır.

Y. Türker, sansür, Radikal ve burjuva-feodal medya gerçekliği

Yıldırım Türker

Ulusal hareketin eylemlerini artırdığı bir süreçte, devletin faşist niteliği gözlere daha net görünür bir hal almışken, devlet erkanı tarafından yapılan ve ardı arkası kesilmeyen açıklamalar devlet gerçekliğinin ve daha fazla muktedir olma çabasının yansımalarını da görünür kıldı.

Şemzînan'da HPG'nin manevra alanını genişletmesi ve bölgedeki üstünlüğü gizlenmeye çalışıldı. Olayın ardından konu ile ilgili **Yıldırım Türker**'in sansüre uğrayan yazısındaki *"Devlet kaynaklarının servis ettiği burkulmuş mantık müsamerelerini, o kaynaklara biat edip gazetecilik, yorumculuk kisvesi altında okura ileten, bir kez daha devletine aracı ve kefil olan gazeteci müsveddeleri artık fütursuzca saçmalıyor"* şeklindeki açıklaması, süreçte medyanın üstlendiği görevi en yalın biçimiy-le özetliyorsa aslında.

Bunun yanı sıra yaşanan gerçekleri açıklayan devrimci, demokrat, yurtsever basına karşı başta başbakan ve kadrolu faşist İ.N. Şahin'in "basının lafını ağzına tıkma" tehditleri ile dolu öfke patlamalarını gözlerimizle gördük. Uzun uzun açıklama yapmaya ne hacet! "Devlet-i aliye"nin takunyasız tayfası sürecin "taka tuka" sesleri altında kılıç savaşına giriştiler.

Öncelikli olarak kılıcı eline ilk alan Başbakan **R. T. Erdoğan** oldu. Erdoğan açıklamasında *"Yurt içi ve yurtdışında da var ve bu desteği vermeye devam ediyorlar. Zaten terör örgütünün en çok aradığı şey propagandasını yap-trabilmektir. Bunları görmezlikten ge-lemeyiz. Bunları gayet iyi görüyoruz. Bunların değerlendirmesini ona göre yapıyoruz. Bu konudaki hassasiyetlerimizi hep hatırlattık. Ama bilirsiniz ki biz de kendi defterimizin notları arasına bunları düşüyoruz"* diyerek basına karşı aldığı tavrı açık bir şekilde ifade etti.

Ardından Colemerg'te (Hakkari) oldukça "coşkulu" karşılanan İçişleri Bakanı **İdris Naim Şahin** "Hakkâri travmasını" Ordu'da yaptığı açıklama ile gösterdi. *"Benim sözlerimi oraya püs-kürtmeye yeltenmesin, hakkı yoktur, ağzına tıkarım o yazıları senin"* şeklinde bir açıklama yapan Şahin, defterine yeni bir açıklama ekleyerek pervasızlık saltanatında muktedirlik çığırkanlığına

devam etti.

Söz konusu tehdit, devlet erkânının medyayı hedef alan ilk durum değil elbette. Bu sürecin/süreçlerin bir "Back-Graund"u bulunuyor. Devletin kitleler nezdinde örgütlenme çabasında medya bu çabanın birincil aktörü, devletin dili, rengi ve büründüğü maske konumundadır. Bu açıdan küçük de olsa medyada devlet aleyhtarı söylemler egemenleri rahatsız ediyor.

Dikensiz gül olmaz

Devletin "dikensiz gül bahçesi yaratma" çabası ve bu noktada gerçekleştirdiği saldırılar tarih boyunca hep var ol-gelmiştir. Saldırıların fütursuzluğu, devlet zevatının hâkimiyet çabaları ve kendi bahçesini yaratma; iktidarı pekiştirmenin, ebedi kılmanın bir yolu olmuştur her daim.

Burada medya ile iktidar arasındaki ilişkiye de değinmek gerek. Medya ile iktidar arasındaki ilişki tarihi boyunca iktidarı kurma ya da elde etme, meşru-laştırma ve idame ettirme bakımlarından mevcut ve potansiyel iktidar sahiplerince çok çeşitli tarz ve kapsamlarda gerçekleştirilen bir ilişkidir. Bu ilişkiler kapsamında devletin bekasına aykırı bir söylem gerçek manada devletin kitleler nezdindeki hedefinin yapısal sorunlarını oluşturduğunu söyleyebiliriz. Bu açıdan egemenler bu konuya titizlikle yak-

yuyor. Yine AİHM'in içtihatları araştırıldığında yazılı, görsel ve sözlü basına yönelik saldırıların dünya ölçeğine oranla % 40'ının ülkemizde yaşandığını görüyoruz.

3984 sayılı eski Radyo ve Televizyonların Kuruluş ve Yayınları Hakkında Kanun'un basın özgürlüğüne getirdiği sınırlamalar, AİHM'nin gündemine ilk kez "Özgür Radyo" davasıyla gelmiştir. AİHM 2006 senesinde verdiği bu kararda, *"cezai yaptırıma uğrayan yayınlarda yer alan ifadelerin diğer medya kuruluşları tarafından ceza almaksızın daha önce yayımlandığına"* dikkat çekerek karar bozmuştur. Bu karardan anlaşıldığı üzere devlet, yazılandan ve söylenenden çok kendine tehdit unsuru olarak gördüğü medyanın varlığından hoşnutsuz. Bu açıdan bugün medyaya yönelik Erdoğan ve Şahin nezdinde bütünleşen devlet söylemlerini bu çerçevede okumak, koordinatları bu noktada tahlil etmek önemli bir yerde duruyor.

"Radikal" kime ne kadar "radikal"!

Medyaya yönelik tehditlerin esas hedefi muhalif basın olurken, burjuva-feodal medya bu süreçte devlet çanağının kadim bulaşıkçısı olarak görevlerine devam ediyor.

Özellikle 2. Paylaşım Savaşı sonrası kaybettiği pazarları yeniden elde etmek

laşmaktadır.

Gerçekleri yazma, gerçeklerden taviz vermeme ilkesiyle hareket eden devrimci, sosyalist, yurtsever basına yönelik yapılan tehditler ve bunların sıklığı aslında kitlelere gerçeklerin ne kadar ulaştırıldığı ile ilintili bir durum. Devletin bu noktadaki duruşu ise öncesinde tehdit, devamında sansür ve sonrasında gözaltı ve tutuklama olmuştur.

Bugün dünyada 170 gazeteci tutuklu bulunurken, bunların 83'ünün Türkiye'de olması devletin basın alanına yönelik saldırganlığını ortaya ko-

için yeni bir saldırıya geçmiş olan emperyalizm bu saldırılarını yeni bir kılıfa büründürmüştür. Bu saldırı neo-liberal politikalar olurken, bu politikalar ek-sininde geliştirilen demokrasi söylemi (hatta daha da ileri gidersek **"İleri Demokrasi"**) devletlerin kitlelere dönük bir propaganda aracı haline gelmiştir. Devletin dili olma görevini üstlenen burjuva medya da bugün bu gerçeklikle hareket etmektedir.

Burjuva-feodal medyanın demokrasi söylemine demokrasinin gerçek niteliği ağır geliyor! Radikal gazetesinin özellik-

Eyüp Can

le Eyüp Can editörlüğünde büründüğü yeni kılıf, "sol" çevreleri çevresinde toplama hedefi, devletin kitlelere seslenişteki yeni maskesi konumunda. Söz konusu Radikal ile oluşturulan "sol" devletin istemine kendi bekasına uygun şekillenen bir gerçekliğe sahip.

Şairane kalemini, çarpıcı ve keskin eleştirilerini dikkatle takip ettiğimiz **Yıldırım Türker**'in Şemdinli olaylarının ardından yazdığı yazının sansüre uğraması tam da bahsini ettiğimiz Radikal içindeki "denetimli, inkârcı, devlet taraf-tarı anti-demokratik 'sol'culuğun" ifadesidir. Bomba gibi düşen ve bir şekilde şaşkınlıkla karşılanan sansür gerçeği münferit bir olay olmadığından çok da şaşılacak bir durum değil elbette. Bugün özellikle burjuva-feodal basında yer edinen editoryal yapılanma tam da devlet bekasına uygun yayın örgütlenmesini sağlayan bir mekanizma/süzgeç görevini görüyor. Nitekim Türker'in sansürlenilen ilk yazısı da bu degildir.

Peki, Yıldırım Türker'in sansüre uğrayan yazısı neyi ifade ediyordu, "Radikal" yaftalı devlet yalakalarını kışkırtan şey neydi?

Türker **"Stratejistler, Gazeteciler, Devlet Kaynakları"** adlı sansür edilen yazısında PKK gerillalarının Şemzînan'daki hâkimiyetine değinirken devletin saldırılarına; Kürt köylerinin boşaltılmasına ve medyanın manipülasyonlarına da değinmiş ve bunları eleştirmişti. Yazıda değinilen gerçekler devletin acizliğini ve faşist yüzünü teşhir eder türden.

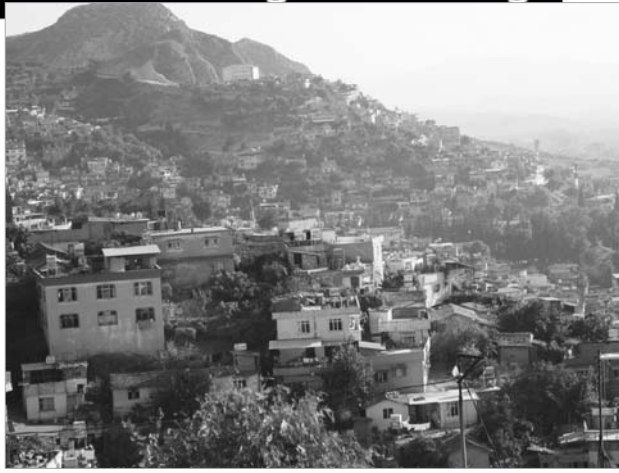
Ulusal hareketin savaş deneyiminde gelmiş olduğu nokta artık bir şekilde kabul edilmek zorundayken, devlet tam da bahsettiğimiz gibi aciz durumunu burjuva-feodal medya üzerinden kurtarmaya çalışıyor. Burjuva-feodal basın da bunun çığırkanlığına soyunarak fütursuz söylem arayışına girmiş durumda. Devletin aciz durumunu göstermek bu krizi artıracığından devletin ehil evlatları, babalarını korumaya soyunarak sansür politikalarını süreçte daha fazla sürdürüyorlar.

Söz konusu Radikal'de de yaşanan bundan ibaret. Radikal kendi gerçekliğinin tutulmasını yaşıyor. Öz biçime yan-sıyor, biçim ise Radikal nezdinde öze ayna tutuyor.

Suriye'deki gelişmeler ışığında; Antakya'da neler oluyor?

Birçok medeniyete ev sahipliği yapmış, dünyanın en eski yerleşim yerlerinden biri olan Antakya bugünlerde diken üstünde. Araplardan Yahudilere, Alevilerden Hıristiyanlara; aynı topraklarda değişik inanç ve milliyetlerin yan yana yaşaması, yaşayabilmesi üzerinden dillendirilen “hoşgörü kenti” sıfatı giderek mazide kalıyor. Antakya'nın tarihin derinliklerinden uzanıp gelen bir arada yaşama kültürü, TC devletinin her dönem temel hedefiydi. Antakya'da yaşayan Ermenilere, Yahudilere yönelik katliamlarla bu kesimleri tasfiye eden, 1938'de Antakya'yı anavatanına katan ve ismini Hatay olarak değiştiren Türk hakim sınıfları o günden bu yana inkar ve asimilasyon politikasını sürdürdü. Amik Ovası'nda/Kırıkhan yaşayan Ermeni ve Arapların çeşitli bahanelerle göç ettirilerek yerlerine özellikle Karadeniz'den, devlete bağlı Türklerin yerleştirilmesi örneğinde karşımıza çıkan politika, Antakya'nın hemen her yerinde tanık olabileceğimiz ve bugün de hala devam eden bir gerçek. Türkiye'nin tek Ermeni köyü olan Vakıflı'nın Antakya/Samandağ'da olduğu birçoğumuz tarafından bilinir ancak bugün yerinde yeller esen diğer Ermeni köylerinin akıbeti ise bilinmez. **Antakya aslında örneğine coğrafyamızın her karış toprağında karşılaştığımız asimilasyon ve Türkleştirme uygulamalarının en yoğun şekilde yürürlüğe sokulduğu yerlerden.** Ermenice ve Arapça olan yer isimlerinin değiştirilmesinden, Türk ve Sünni kesimler dışındaki millet ve inançların dili, kültürü ve inancını yeniden üretebileceği alanların birer birer yok edilmesine kadar çok sayıda örnek vermek mümkün. Antakya her şeye karşın Arap Alevilerinin inanç merkezi ziyaretlerinin, kilise, havra ve camilerle yan yana durabildiği ender yerlerden. Kuşkusuz bu durum devletin hoşgörüsünden değil bölge halkının zengin tarihsel geçmişinden ve kültüründen kaynaklanıyor. Arap Alevi nüfusunun yoğun olduğu ve hemen her alanda etkisini hissettirdiği Antakya, Suriye'de yaşanan gelişmeleri en yakın hisseden kentlerden.

Esad, TC'ye Karşı Bir Güvence!

Bunun tek nedeni elbette ki Suriye ile sınır olması ve komşuda akrabaların olması değil. Bölgede yoğun bir şekilde yaşayan Arap Alevilerinin Hafız Esad'dan bu yana Esad rejimine yönelik bakışı ve TC devletinin Sünni referansları bu durumun temel nedenlerinden. Kürt ve Türk Aleviliğinden oldukça farklı bir içeriğe sahip olan Arap Aleviliği/Nusayrılık, devletin inkar ve asimilasyon politikaları karşısında Suriye'de iktidarı ele geçiren Hafız Esad'ı önemli bir dayanak olarak gördü. Esad'ın Alevi kimliği ve özellikle bölgeyle yakından ilgilenmesi; Suriye'de Araplar için çeşitli iş-egitim olanakları, Aleviler için ayrıcalıklar sağlaması, Arap Alevilerinin baba Esad'a yakın durmasına neden oldu. Hafız Esad öldüğünde Antakya'da evlerin balkonlarından arabalara kadar hemen her yere asılan Hafız Esad posterleri ne demek istediğimizi daha iyi anlatır herhalde. Özellikle devletin geçmişten bugüne yürüttüğü geleneksel, Alevi-Sünni ayrımını derinleştirme, birbirine düşürme politikası karşısında Esad, sığınacak bir liman, önemli bir güç odağıydı.

Kuşkusuz 10 yıllık AKP hükümetinin İslamcı referansı, Alevileri dışlayan, aşağılayan politikalarının bu algıyı güçlendirdiğini ve kopuşu derinleştirdiğini söylemek mümkün.

Antakya bugün gergin, ekonomik anlamda hırpalanmış bir kent görüntüsü veriyor. TC'nin sayıyı artırmak için yaptığı açık çağrılarla iyice büyüyen Suriye'den mülteci akını, kentin temel gündemi. Gerginliğin temeli de bunun

üzerinden yükseliyor.

Muhalifler Arap Alevilerini Tehdit ediyor!

Antakya'yı Esad'a yönelik savaşın komuta merkezi haline getiren TC, bu gerginliği bilinçli bir şekilde her gün körükliyor. Devletin, mültecilere açık desteği ve bölge halkına yönelik küstahlığı; saldırıları, tacizi besliyor. Örneğin, hemen her gün mültecilerle Aleviler arasında bir kavga haberini duymak mümkün. Esad ve en önemlisi Alevi karşıtı mülteciler, TC devleti tarafından el üstünde tutuluyor. Antakya merkezden Samandağ'a giden bir mülteci yol parası istendiğinde “**babamı arayın o versin (Erdoğan kastediliyor)**” diyebiliyor. Ya da şehrin ortasında Alevilerin yoğun olduğu bir bölgede “**Esad'dan sonra sıra size gelecek, hepinizi keseceğiz**” diye bağırabiliyor. Kent merkezi adeta mülteciler tarafından işgal

edilmiş durumda. Kendi halinde, Esad'ın zulmünden kaçanlar bir yana bu kesimlerin birçoğu İslamcı örgütlerin militanları. Silahlı geziyorlar, kadınları taciz ediyor, işyerlerine saldırıyorlar. **Çekmece beldesinde bu militanlar üç gün üst üste evlere girip hırsızlık yapmaya çalıştı.** Belde sakinlerinin üç gece boyunca gözüne uyku girmedi. Haber verilen jandarma ve polis ise dostlar alışverişte görsün kabilinden görünmek dışında hiçbir şey yapmadı.

Yaşadıkları topraklardan kaçan, yakınlarını Esad zulmüne kurban veren Suriyelilerin mağdur olduğu bir gerçek. Ancak en azından Antakya'da durumlarının bölgede yaşayan birçok insana göre iyi olduğu söylenebilir. Hatta devletin yardımlarıyla Arap Aleviler tarafından yapılan birçok iş onlara veriliyor. Birçok tüketim malzemesi onlara yarı fiyatına satılıyor. Genel anlamda epey para harcadıkları dikkatlerden kaçmıyor.

Antakya hastaneleri Esad'a karşı savaşan mücahitlerle dolup taşıyor. Hastaneler, bölge halkı yerine mültecileri tercih ediyor. Muhaliflerin doktorlara yönelik hakaretleri ve özellikle Alevi olanlara yönelik nefretleri halk arasında çok sık konuşuluyor. Esad diktatörlüğüne karşı savaşan örgütlerin sınıfsal bir bakış açısından yoksun olmaları ve sorunu Alevi-Sünni şeklinde mezhepsel düzlemde algılamaları; Esad'ın Alevi olmasından hareketle tüm Alevilere yönelik düşmanlık geliştirmesini getiriyor.

Esad'a karşı cihat savaşını veren yaralı askerler doğrudan **Özgür Suriye Ordusu** komutanı Riyad el-Esad tarafın-

dan ziyaret ediliyor. Suriyeli muhalif komutanların oldukça saygı gördüğü, MİT'in korumasında hareket ettikleri herkes tarafından biliniyor.

TC, mezhep çatışması yaratmaya çalışıyor!

Zaten devlet yalnızca yaralıları tedavi etmiyor, doğrudan Suriye'ye girip savaşıyor. Mülteci gibi Suriye'ye girip eylem yapan, sonrasında yeniden Türkiye'ye dönen Türk askerlerinin varlığını artık küçük çocuklar bile biliyor. **Antakya'dan Suriye'ye yoğun bir silah sevkiyatı yapılıyor. Silahların ambulanslarla taşındığı, Türk askerlerinin Kaymakamın tahsis ettiği minibüslerle Suriye'nin Şabanlı köyü karakoluna saldırıp geri döndüğü biliniyor.** Gizlenmeye çalışılsa da geçtiğimiz günlerde Halep'te Türk askerlerinin öldüğü haberleri de bunu ispatlıyor.

Öte yandan Afganistan'dan, Pakistan'dan, Libya'dan Esad'a karşı savaşmak için gelen İslamcı gruplar, Suriye'de yürütülen savaşın Esad'dan çok Alevi/Şiilere karşı Sünnilerin savaşı olarak algılandığını gösteriyor. Muhaliflerin ele geçirdiği sınır kapılarından birinde bekleyen Arap Alevi tır şoförlerinin bu grupların tek kelime Arapça bilmemesi yüzünden günlerce kapıda beklemesi de bu durumun bir izdüşümü.

Özetle Arap Alevileri kendilerine yönelen öfkeli bakışların her geçen gün artmasından endişeli. Her gelişmeyi can kulağıyla takip ediyorlar. Çok ciddi bir politikleşme durumu yaşanıyor. Esad'ın kazanmasını istiyorlar çünkü kaybederse İslamcı grupların kendilerine yöneleceklerinden korkuyorlar. Esad kazanırsa da, gelen binlerce insanın geri dönemeyeceğinden ve TC'nin desteğiyle kente yerleşeceğinden endişe duyuyorlar. Bu kesimlerin Alevilere yönelik nefretleri ve düşmanlıkları, bölge halkının tedirgin olmasına neden oluyor. Elbette yalnız bu da değil. Türk burjuva feodal basını Esad katliamlarından söz edersün Halep ve Şam'da her gün Alevilere yönelik katliam haberleri yayılıyor.

Malatya'da Alevilere yönelik saldırılar devletin mezhep çatışmasını, “böl-parçala yönet” politikasını geliştireceğini gösteriyor. Suriye gündeminde Alevi Esad'a karşı Sünni El Kaide militanlarını, Selefleri örgütleyen, her türlü desteği sunan Türk devletinin adımları da bunu gösteriyor.

Ülkeyi diktatörlükle yöneten Esad rejimine karşı yürütülmesi gereken haklı mücadele, emperyalistler, onları işbirlikçi uşaklarının müdahalelerinden bağımsız bir şekilde yol alabilmeli. Aksi durumda Esad devrilsede, Sünni inancına sahip Suriye halkının yaşadığı yoksulluk ve sömürde öz olarak bir değişim olmayacak!

Polis şiddetine ödül

H.Merkezi: Her yıl polis şiddetiyle onlarca insanın katledildiği ülkemizde, Emniyet Genel Müdürlüğü'nün açıklamasına göre son on yılda 248 bin 69 polis "para" ve "maaş artırma" ödülü aldı.

270 bin kadrolu polisin bulunduğu ülkemizde 248 bin polisin "üstün başarı" ödülü alması çığırından çıkan polis şiddetinin devlet nezdindeki yerini gösterir nitelikte. Neredeyse ödül almayan polisin olmadığı açıkça ortadayken daha geçtiğimiz günlerde İzmir'de ehliyetsiz araba kullanan 17 yaşındaki bir kişinin öldürülmesi ve üç kişinin yaralanması polis şiddetinin geldiği son noktayı gösteriyor.

Emniyet Teşkilatı Yasası'na göre "ülkenin güvenlik ve esenliği, devletin çıkarları ve kişilerin can, 'ırz' ve mallarını korumada yüksek hizmetleri görülen, olağanüstü durumlarda yaşamını ortaya koyarak büyük 'yararlılık' gösterenlere" para ödülü veriliyor. Son on yılda yaşanan yüz binlerce gözaltı ve tutuklama, yüzlerce faili meçhul cinayet ve yargısız infazlar, gözaltında kaybedilen ve öldürülen onlarca insanın canı, basılan binlerce kurum ve savaş alanına çevrilen kitle eylemleri polislerin, ülkenin güvenliğini ve esenliğini nasıl sağladığını gösteriyor.

Bir mezarsız bir bayram sabahı

386. Hafta

İstanbul: 18 Ağustos günü Galatasaray Lisesi önünde buluşan Cumartesi Anneleri eyleminde bu kez isyan vardı. Murat Yıldız'ın annesi **Hanife Yıldız** "artık yeter, katilleri yargılayın" diyerek isyan etti. Kayıp Hüseyin Taşkaya'nın babası **Şerif Taşkaya**, "29 yıldır oğlumdan bir haber alamadık. Kimse bize bir yanıt vermedi. Acılarımızla yeni bir bayrama giriyoruz" dedi. Seyhan Doğan'ın ağabeyi **Kadri Doğan**, "Kardeşimin bu bayramda da gidecek mezarı yok" derken; Hasan Ocak'ın ağabeyi **Ali Ocak**, "Türkiye'nin savaşa hazırlandığı, işkencecilerin terfi ettirildiği, kayıplarımızın bulunmadığı koşullarda bayramda neye sevineceğiz?" diyerek tepki gösterdi.

387. Hafta

25 Ağustos günü Cumartesi Anneleri'nin yüzlerinde daha fazla hüznü vardı. Çünkü bugün yıllarca oğlu Seyhan Doğan için her Cumartesi Galatasaray lisesine gelen **Ramazan Amcanın** ölüm yıldönümüydü. Cumartesi Anneleri Ramazan amca'yı sevgi ve saygıyla andıklarını dile getirerek mücadelesinin devam edeceğini belirttiler.

İzmir: İzmir'in Karabağlar ilçesi Limontepe semtinde resmi polis aracı ile Erhan Barlak'ın kullandığı sivil aracın çarpışması üzerine çıkan tartışmada, polislin silah kullanması sonucu; **Emrah Barlak** katledilirken, araçtaki diğer iki kişi ve yoldan geçen bir kişi de yaralandı.

Olay 12 Ağustos günü gerçekleşti. Asayiş Şubeye bağlı polis aracı ile sivil bir aracın kaza yapması sonucu tutanak tutulması üzerinden çıkan tartışmaya polis önce biber gazı ile müdahale etti. Daha sonra da, polislerden İ.K önce havaya, daha sonra da tartışan kitlenin üzerine ateş açtı. Açılan ateş sonucunda Emrah Barlak karnından, kardeşi Erhan Barlak ve Faruk Karhan bacaklarından yaralanırken, yoldan geçen Halil Altun da seken bir kurşun sebebiyle hafif yaralandı. Emrah Barlak hastanede hayatını kaybetti. Olay sonucunda, polis memuru İ.K tutuklanırken, bir polis de açığa alındı.

Yaşanan olayın münferit olmadığı malumumuzken, çok uzak bir geçmişe bile bakmaya gerek kalmadan söylenebilir ki, onlarca sivil bu ve benzeri şekillerde katledilmiştir. Festus Okay, Baran Tursun vb. gibi sivil örnekler, yine Engin Çeber, Erdal Dalgıç vd. devrimcilere yönelik devlet şiddeti, faşizmin işleyiş kodları içerisinde hiç de şaşırtıcı olmayan örneklerdir.

Limontepe'de polis bir kişiyi katletti

Resmi polis aracı ile Erhan Barlak'ın kullandığı sivil aracın çarpışması üzerine çıkan tartışmada, polislin silah kullanması sonucu; Emrah Barlak katledilirken, araçtaki diğer iki kişi ve yoldan geçen bir kişi de yaralandı.

Kendi varlığını baskı ve şiddet üzerinden, katliam ve yok etme üzerinden sürdüren egemen sınıflar, bir yandan sivilere zarar verildiği iddiası üzerinden gerillaya karşı karalama kampanyaları yürütürken, hatta Başbakan örneğinde olduğu gibi, Beşer Esad'a halkına karşı şiddet uygulamama çağrılarını yaparken, burnumuzun dibinde süren kanlı operasyonları, kadın cinayetlerini, yargısız infazları görmezden gelmekte, adeta kulak tıkamaktadır.

Özellikle son süreçte halka ve onun ileri unsurlarına yönelik saldırılarda AKP ile birlikte polisin misyonu da per-

çinlenmiştir. Kürt ulusuna yönelik yürütülen tasfiye hareketinde, en demokratik talepli eylemlerde bile uygulanan "orantılı" güç kullanımı sonucu, gaz bombalarıyla ya da "havaya" sıkılan kurşunlar sonucu onlarca kişi katledilmiş ve birçoğunun ise faileri orta yerde olmasına rağmen "bulunamamıştır".

Gelinen aşamada bu fütursuzluğu doğuran bir diğer neden de, Ortadoğu'nun yeniden yapılandırılması ile birlikte ülkemizde de "dikensiz gül bahçesi" yaratma sürecine hız verilmesidir. Buna paralel olarak halkın üzerinde yaratılmak istenen baskı ve sindirme çabası, basit demokratik taleplere bile yönelen faşizm gerçekliği; elindeki şiddet güçlerini sınırsız yetkilerle donatmıştır. Taş atan çocuklar terörist sayılmakta, puşi takmak örgüt üyeliğine tekabül etmekte, ama Metin Lokumcu'nun, Uğur Kaymaz'ın, Adana'da kafasına gaz bombası atılarak öldürülen Mazlum'un katilleri, 34 sivil Kürdün katledildiği Roboski katliamının faileri bulunamamaktadır. Tüm yaşananlar aslında faşizmin halka karşı saldırılardaki pervasızlığının göstergeleridir. Hesap sorucularının yeterli tepkiyi veremediği yerde adeta "köpeksiz köyde değneksiz gezmek" pratiğine tekabül etmektedir bugün egemenlerin konumlanması. Ancak bu pratiği de; bu fütursuzluğu da alt üst etmek bizlerin elinde ve kaynak halkın örgütlü gücündedir.

TÜİK RAPORU:

İşte güvencesizliğin rakamları!

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) verilerinden yapılan belirlemeye göre kayıt dışı istihdam oranının yüzde 39.9 düzeyinde gerçekleştiği Mayıs 2012'de, Türkiye genelinde istihdam edilen 25 milyon 282 bin kişiden 10 milyon 87'si kayıt dışı ve sosyal güvencesi olmaksızın çalışıyor. Yine açıklanan rakamlara göre son 1 yılda kayıt dışı ve güvencesiz çalışan sayısında 837 bin kişilik bir artışın olduğu görülüyor.

Rapora göre, Mayıs ayı itibariyle 7 milyon 589 bin kadın çalışanın 4 milyon 210 bininin, erkeklerde ise 17 milyon 693 bin çalışanın 5 milyon 876 bininin kayıt dışı çalıştırıldığı tespit edildi. Yani kadınların yarısından fazlası, erkeklerin üçte biri güvencesiz çalıştırılıyor.

Ayrıca kendi hesabına çalışan 4 milyon 831 bin kişiden yüzde 64.4'ünü oluşturan 3 milyon 110 bin kişinin de kayıt dışı olduğu belirlendi. Ücretli ve yevmiyeli olarak çalışan toplam 15 milyon 725 bin kişiden yüzde 22.6'sını oluşturan 3 milyon 550 bin kişinin de güvencesi bulunmazken, işveren olarak faaliyet gösteren 1 milyon 222 bin kişiden yüzde 17.7'sini oluşturan 216 bin kişinin sosyal güvenlik kaydı bulunmadığı öğrenildi.

Güvencesiz çalıştırılanlar içinde en

büyük grubu **ücretsiz aile işçileri** oluşturdu. Tarım işçileri, ticaretle uğraşan, ailesine yardım eden bu kişilerin toplam sayısı 3 milyon 504 bin kişi. Bunların yüzde 91.6'sını oluşturan 3 milyon 211 bin kişinin sosyal güvenlik sistemine kayıtlı olmadığı görüldü.

Güvencesiz çalıştırılanların 5 milyon 300 bin kişi ile yüzde 52.6'ını tarımda, 4 milyon 786 bin kişi ile yüzde 47.4'ünü tarım dışı alanlarda çalışanlar oluşturdu. Tarım sektöründe sosyal güvenliği olmadan çalışanların oranı Mayıs 2011'de yüzde 83.1 iken, bu oran 2012 Mayıs'ında yüzde 83.3'e yükseldi. Tarım dışı sektörlerde istihdam edilenler içinde sosyal güvenlik yoksun olanların oranı ise 2011 yılı Mayıs döneminde yüzde 28.7'lik seviyesinden yüzde 25.3'e indi.

Esnek ve güvencesiz çalışma modellerinin giderek artan bir yoğunlukta işçilere dayatıldığı ülkemizde "yolun henüz başında olduğumuz" görülmelidir. Patron ve ağaların ve onların emperyalist efendilerinin kâr hesapları uğruna soframızda kalan son lokmaya gözlerini dikmiş bulunanlar, büyük bir sürecin hazırlığı içindedirler. "Ulusal istihdam stratejisi", "güveneli esneklik", "kadem tazminatı hakkının gaspı", "bölgesel asgari ücret uygulaması" gibi isimlerle gündemimize giren meseleler bu sürecin her adımda karşımıza çıkan görüntüleridir ve emeği ile geçinenleri her geçen gün biraz daha yıkıma sürüklemektedir. Egemenlerin dört bir koldan azgınlaşarak gelen saldırılarına karşı örgütlü ve birleşik bir mücadele hattı örmekten başka çıkar yolumuz yoktur.

Bu kez de Hürriyet Mahallesi'ndeki evler işaretlendi

Maraş Katliamı ile birlikte toplumsal hafızada yer edinen **kapı işaretleme** son günlerde faşizmin önemli bir "moda"sı olma özelliği taşıyor. Erzin-can, Balıkesir, Malatya, İstanbul'da yapılan bu faşist saldırılar "birkaç serserinin işidir" şeklinde söylemlerle geçiştirilmek isteniyor. Her ne kadar pratik olarak birkaç serseri yapmış olsa da bu faşist eylemin ideolojik ve de devletin politikalarına paralel olduğunu söylemek yerinde olacak.

Özellikle son dönemlerde İstanbul'da yakıcı bir gündem olan Kentsel Dönüşüm/Rantsal Dönüşüm saldırıları çeşitlik provokasyonlarla hayata geçiriliyor. Kentsel dönüşüm bölgelerinde çeteleşme devlet eliyle örgütlenerek bölge halkı sindirilmek isteniyor.

İstanbul-Kartal'da bulunan **Hürriyet Mahallesi** de bu kentsel dönüşüm bölgelerinden biri. Bu saldırıya paralel bölge halkı provoke edilmek istenmekte ve faşist saldırılara maruz kalmaktadır. Son olarak 22 Ağustos günü sabah evinden işine gitmek için hazırlanan Hürriyet Mahallesi halkı kapılarının işaretlendiğini gördü. Oldukça farklı etnik kökenlere ev sahipliği yapan mahallede Aleviler oldukça yoğun.

Evlerin işaretlenmesinin ardından mahalle muhtarı, polis ve kaymakamlığa yaşananlar hakkında bildirimde bulundu. Yaşananların ardından bölgeye Kartal Belediye Başkanı tarafından bir heyet gönderildi. Emniyet Müdürlüğü ve Belediye heyeti ile mahallede bulunan Yıldızeli-Yağlıdere Köyü Dayanışma Derneği Yönetim Kurulu bir toplantı gerçekleştirdi. Toplantıda belediye heyeti ve polislerin bölgede "farklı seslere, ideolojik örgütlenmelere yer ver-

meyin, biz her şeyi halledeceğiz. Mesele büyütülecek bir mesele değil, bu işlere bakan ekiplerimiz var. Yaşananlar olsa olsa üç beş kişinin işidir" şeklinde açıklama yapması yaşanan faşist saldırı karşısında kimleri ve neyi hedef aldıklarını gösterdi. Ayrıca evleri işaretlenen ailelerin Alevi olması ve özellikle Partizan taraftarı ailelerin evlerinin ikişer defa işaretlenmesi münferit ve örgütsüz bir eylem olmadığını gösteriyor.

Hürriyet Mahallesi'nde Ortak Basın Açıklaması

Kartal Hürriyet Mahallesi'nde 22 Ağustos gecesi 14 Alevi ailenin evinin ve Velibaba Cemevi'nin işaretlenmesi, mahallede gerçekleştirilen basın açıklaması ile protesto edildi. 23 Ağustos günü saat 19.00'da Sivas Yıldızeli Yağlıdere Köyü Derneği önünde gerçekleştirilen basın açıklamasına mahallede bulunan her yöreden dernek ve aralarında **Partizan**'ın da bulunduğu birçok siyasi kurum ve demokratik kitle örgütü destek verdi. Sivas Yıldızeli Yağlıdere Köyü Derneği Başkanı'nın konuşması ve katılan kurumların isimlerinin okunmasının ardından, ortak basın açıklaması Hürriyet Mahallesi Geliştirme, Güzelleştirme ve Koruma Derneği Başkanı tarafından yapıldı.

"Yaşasın Halkların Kardeşliği" şiarı ile son bulan basın açıklaması esnasında kitle tarafından "**Faşizme Karşı Omuz Omuz**" ve "**Yaşasın Halkların Kardeşliği**" sloganları atıldı. Üç yüze yakın kişinin katılım gösterdiği basın açıklamasına Kastamonu, Kars, Giresun, Erzurum, Sivas, Tokat, Samsun, Ardahan, Artvin, Sakarya, Dersim, Çorum gibi her yöreden derneğin ve

camii derneklerinin imzacı olması, yapılan kışkırtmalara karşı mahalle halkının birlikteliği açısından önemli bir mesaj içeriyordu.

Basın açıklamasının ardından evleri işaretlenen bazı aileler ile sohbet gerçekleştirerek yaşananlara dair bilgi almaya çalıştık. Herhangi bir görgü tanığının olmadığı olayda işaretlemelerin yapıldığı civardaki bir marketin güvenlik kamerasının aşağı çevrilerek görüntü almasının engellendiği belirtiliyor. Evlerin işaretlenmesinin daha önce başka illerde yapılan işaretlemelerin ve Alevilere yönelik saldırının bir parçası olduğu vurgulanırken, **devletten ve polisten bağımsız olamayacağı** üzerinde duruluyor. Birkaçı dışında evleri işaretlenenlerin çoğunlukla Yağlıdere köylüleri olmaları ve yarısının aynı soy isimden aileler olması evlerin özel olarak seçildiği yargısını güçlendiriyor. Mahallenin aynı zamanda "kentsel dönüşüm" bölgesi olması ve yıkım saldırısına karşı özelde **Yağlıdere Köy Derneği** ve **Hürriyet Mahallesi Geliştirme, Güzelleştirme ve Koruma Derneği**'nin örgütlenme çabaları, gerçekleştirilen saldırının yıkım saldırıları ile de paralel olduğunu gösteriyor.

PSAKD Kartal Cemevi'ne Kundaklama

24 Ağustos günü sabah saat 04.30 sularında Kartal Kurfalı Mahallesi'nde bulunan **Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Kartal Cemevi**'nin prefabrik binası "kimliği belirsiz" kişilerce yakılmak istendi. Civarda oturan halkın fark etmesi üzerine çok büyümeden söndürülen yangın sonucunda Cemevi'nin bir köşesinin ve yanda bulunan

bir masanın yanmış olduğu görüldü.

Birkaç gün öncesinde Hürriyet Mahallesi'ndeki Alevilere ait evlerin işaretlenmesi ve ardından cemevine yönelik bu saldırının tek bir merkezden planlanarak hayata geçirildiğini görmemek mümkün değil.

Kartal'da Binler Alevilere Yönelik Saldırıları Protesto Etti

Yaşanan bu faşist saldırılar Kartal'da yapılan kitlesel yürüyüş ile protesto edildi. Ahmet Şimşek Koleji önünde bir araya gelen binlerce kişi Kartal Meydanı'na kadar yürüdü.

Partizan'ın da kitlesel katılım gösterdiği eylemde binlerce kişi yolu trafiğe kapatarak "**Faşizme karşı omuz omuz**", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız", "**Dün Maraş'ta bugün Sivas'ta çözüm faşizme karşı savaşta**" sloganlarını attı.

Binlerce kişinin sel olup aktığı eylemdeki öfke görülmeye değerdi. Kartal Meydanı'nda sona eren yürüyüşün ardından Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Kadıköy Şubesi Başkanı **Fethi Bölükgiray** bir konuşma yaptı.

Bölükgiray son dönemlerde Alevilere yönelik saldırıların giderek boyutlandığına değinerek; "Saldırıları elbette bir devlet politikasıdır. Alevilere yönelik hiçbir saldırı cevapsız kalmayacak. Son dönemlerden arttırılmak istenen Sünni politikalar bugün Alevi vatandaşlar üzerinde bu şekilde hayata geçiriliyor. Beyinlere enjekte edilen faşist zehir bugün bu saldırıları doğuruyor. Bizler bu saldırılara geçit vermeyeceğiz" dedi.

Kartal ÖG Okurları

Alevilere yönelik saldırılar devam ediyor

Geçtiğimiz ay Malatya'nın Doğanşehir ilçesinin Sürgü beldesinde Kürt Alevi bir ailenin davul çalan kişiye davul çalmamasını söylemesinin ardından bir gerici-faşist grup tekbirler getirip İstiklal Marşı eşliğinde Alevi ailenin evine saldırmış ve köyü terk etmeleri yönünde tehditte bulunmuşlardı. Malatya valisi ve milletvekilleri ise durumun "münfe-

rit" olduğunu belirtmiş ve tek suçu Ramazan davulcusuna yüklemek istemişlerdi. Böyle yaparak devletin gerici-faşist zihniyetini örtbas etmeye, hedef şaşırtmaya çalışmışlardı.

Ancak sonradan devam eden saldırılar "münferit" diyerek işin içinden çıkan "devlet erkânına" bir cevap niteliğinde olmuştur. Bu linç saldırısının ardından

aynı bölgede **Hasan Mezarcı** isimli Alevi bir kişinin arabasının tekerlekleri patlatılmış ve camlarına "**Alevilere ölüm**" yazılmıştır. Bu olayın üzerinden henüz birkaç gün geçmişken bu kez de Mezarcı ailesinin evine "seni ve aileni yakarız" sözlerinin yer aldığı bir mektup gönderildi.

Malatya'da yapılanların ardından Türkiye'nin çeşitli yerlerinde Alevilere yönelik saldırılar artmış, Balıkesir ve İs-

tanbul'da Kartal Hürriyet Mahallesinde de Alevilerin evleri işaretlenmiş, Aleviler üzerinde bir "**güvercin tedirginliği**" yaratılmak istenmiştir.

Yapılan gerici faşist saldırıları boşa çıkartmak, halkların kardeşliğine ve Alevi inancına yönelik yapılan saldırılar birkaç kendini bilmez değil, "kendini bilmez" devletin işi olduğu bilinciyle öfkemizi ve tepkimizi doğru yere kanalizetmeliyiz.

HDK, hapishane katliamlarını protesto etti

İzmir: HDK bileşenleri 22 Ağustos günü Antep'teki devlet terörünü ve hapishanelerde yapılan katliamları protesto etmek amacıyla İzmir Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nde eylem yaptı. Eylemde Yenikapı Tiyatro Topluluğunun hazırladığı **Umut** adlı oyundan kısa bir bölüm sergilendi. Ayrıca hapishanelerdeki devrimci tutsaklara yapılan kötü muamele ve Antep'te yaşanan katliam üzerine bir basın metni okundu. Okunan metinde; "Özenle ve tüm sonuçlar hesaplanarak uygulanan her türlü işkencenin zulüm sistemli olarak uygulandığı cezaevlerindeki bu İNSANLIK DIŞI uygulamalara HDK olarak sessiz kalmayacağımızı bir kez daha söylüyoruz" denildi. Eylem sloganlar eşliğinde sona erdirildi.

TKMP tecride karşı eylemde

İstanbul: Tecrite Karşı Mücadele Platformu, Ağustos ayının hapishaneler raporunu açıklamak amacıyla, Galatasaray Lisesi önünde 25 Ağustos günü bir araya geldi.

Platform bileşenleri adına açıklamayı okuyan İsmet Yurtsever, Türkiye'deki katliamcı zihniyetin Nazi Almanyasıyla aynı olduğunun altını çizerek devletin, tecrit- tretman politikalarının devam ettirildiğini ve hapishanelerde keyfi birçok hak gaspının yaşandığını vurguladı.

Venezüella'da hapishane isyanı: 20 kişi öldü

H. Merkezi: Venezüella'nın başkenti Caracas'ta Miranda eyaletinde bulunan Yare 1 Hapishanesi'nde tutsaklar arasında çıkan çatışma isyana dönüştü. 20 Ağustos'ta başlayan isyanda 20 kişi hayatını kaybetti.

Cezaevleri Bakanı **Iris Varela**, isyanın başkent Caracas'ın güneyinde Yare 1 Hapishanesi'nde çıktığını, fakat olayların çeteler arası anlaşmazlıklar sonucu yaşandığını söyledi.

Yaşanan olayların ardından bölgeye gelen İnsan Hakları Komisyonu yaptığı açıklamada aşırı kalabalık Venezüella hapishanelerinde, rakip çeteler arası protesto ve kavgalarda geçen yıl 500'den fazla kişinin öldüğünü söyledi. Komisyon, ölümlerin devlet politikalarından bağımsız olmadığını ifade etti ve geçtiğimiz ay Cepra Islahevinde çıkan isyan ve olayların 20 gün devam ettiğini hatırlattı.

Hapishaneler bildiğiniz gibi...!

"Ülkemizde cezaevleri uzun yıllardır iki karşıt gücün çelişmesinin alanıdır. Bu çelişme bazen sıcak bazen soğuk çatışmalarla gündemimizde süreklileşen bir yer işgal etmektedir." (Yalnızlaştırma ve Yabancılaştırma Eksekinde Cezaevi Gerçekliği ve Ulucanlar/Umut Yayımclık. Syf:11)Geçtiğimiz süreçlerde bu durum bazen katliamlarla, firarlarla karşımıza çıkarken son süreçte yaşanan çeşitli hak gaspları, katliam ve geliştirilen yeni stratejilerle karşımıza çıkıyor. KCK operasyonlarıyla yarı açık hapishaneye dönüşen ülkemizde, hemen herkes hapishaneleri tartışır bir şekilde gündeminde tutar oldu. İki bin kişinin üzerinde öğrencinin, sekiz binin üzerinde Kürt siyasetçinin tutuklu olduğu, çeşitli katliamların olduğu ülkemizde; hapishaneler her gün yeni bir hak gaspı ve onursuz uygulamayla gündeme geliyor. Pozantı'da, Şakran'da yaşanan hak gasplarının ve onursuz uygulamaların ardından Riha'da yaşanan ve 13 tutsağın yanararak can vermesi, yaşanan katliamlara egemenlerin pişkin açıklamaları, ülkemiz hapishanelerinde yaşanan durumun vahametini ortaya koyuyor.

196 yeni hapishanenin yapıldığı ülkemizde, gün geçmiyor ki hapishaneler-

de yeni bir hak gaspı yaşanmasın. Gün geçmiyor ki diyoruz çünkü son olarak Kürkçüler, Kırıklar ve Şakran Hapishanelerinde yaşanan hak gaspları ve onursuz uygulamalar bizi doğruluyor.

Kürkçüler'de hak gaspları had safhada

Hukuksuz ve keyfi disiplin cezalarının uygulandığı Kürkçüler'de tutsaklar, İHD'ye gönderdikleri mektuplarda yemelerin yenilemediğini, kelepçeli tedaviyi kabul etmeyen tutsakların tedavi edilmediğini, yanlış tedavi uygulandığını ve yanlış ilaç verildiğini belirtiyorlar. Türlü onursuz uygulamaların da dayatıldığı Kürkçüler Hapishanesi'nde, yaşananları anlatmak için İHD'ye başvuran ve yardım talep eden PKK dava tutsağı **Harun Önemli**'nin ailesinin yaptığı açıklamalar da Kürkçüler'de yaşananları açıklıyor. Önemli'nin ailesi, müracaatında tüm siyasi tutsakların ortak talebini ilettiğini söyleyerek, hapishanede tutsakların kelepçeli tedaviyi kabul etmediği için tedavi edilmeden hastaneden hapishaneye geri götürüldüğünü belirtti.

Ayrıca Harun Önemli'nin ailesi tutsakların kendisine ilettiği hak ihlallerini şöyle sıraladı: "Yemekler yenilemeye-

cek derecede kötü. Keyfi disiplin cezaları ile açık görüş ve telefon görüşmeleri engelleniyor. Tek kişilik hücre cezaları keyfi uygulanıyor."

Kırıklar'da itirafçılık özendirilmek isteniyor

Kırıklar 1 No'lu F Tipi'nde kalan siyasi tutsaklar, her türlü hak gaspı ve sürgün sevklerin yanı sıra teslim almayı amaçlayan yeni uygulamalarla karşılaşıyorlar. Yeni uygulamalara ilişkin mektup gönderen tutsaklar, yeni dayatma ve uygulamalarla karşı karşıya kaldıklarını belirterek "Şakran 1 Nolu T Tipi Cezaevi'nde kalan 37 arkadaşlarımız kendi talep ve istemleri olmaksızın Şakran 3 Nolu T Tipi Cezaevi'ne sürgün edildi. Ankara merkezli olduğunu düşündüğümüz bir politika ile karşı karşıyayız. Özellikle Ege Bölgesi'ndeki cezaevlerinde bulunan ve "tarafsız" olarak tabir edilen bireyler ile 'yeni tip itirafçılar olan gizli tanklar' burada toplanarak bir yandan itirafçılık özendirilmekte, bir yandan da itirafçılaştırılan unsurlar, tıpkı 1990'lı yıllarda olduğu gibi daha etkin olarak kullanılmak istenmektedir" dedi.

Şakran'da kadın tutsaklara psikolojik baskı

Şakran'da tutuklu bulunan kadın tutsaklar, tedavi için götürüldükleri hastanelerde kelepçelerinin çözülmeden muayene edilmek istenmelerinden dolayı aylardır muayene olamadıklarını belirterek jandarmalar tarafından tacize ve psikolojik işkenceye maruz kaldıklarını belirttiler. Ayrıca 3 Haziran 2001'den bu yana tutuklu olan tutsak öğrenci **Öznur Bartın**, hapishaneye geldiğinden bu yana şiddetli diş ağrısı çektiğini hastaneye gittiğinde ise saatlerce kelepçeli bir şekilde ring aracında bekletilerek işkenceye maruz kaldığını belirtti. Psikolojik işkencenin hastanede de devam ettiğini belirten Bartın, doktor odasından askerlerin çıkmadığını, kelepçeleri çözmediğini ve muayene olamadan döndüğünü söyledi.

Tekirdağ 1 Nolu'da ağır tecrit

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishane yönetiminin ağırlaştırılmış müebbetlik Alaattin Öget'e özel olarak uyguladığı ağır tecrit ve çıldırtma politikaları hakkında gazetemize bilgi veren **Tutsak Partizanlar**; "Ağırlaştırılmış müebbetlik hükümlülerin yaşam koşulları tek başına yeterince ağırdır. Sistemin siyasi tutsaklara güttüğü kinin en kristalize olduğu koşullardır. Günde 1 saat havalandırma hakkıyla sınırlı diri diri gömme siyasetidir. Tekirdağ 1 No'lu F tipi yönetimi ise bu koşulları en üst düzeyde uygulama ve özel politikalarla diri diri gömme siyasetinin en ateşli, aktif uygulayıcısıdır" dediler ve şöyle devam ettiler: "İdarenin 'özel' politikalarının muhataplarından biri de şizofren hastası arkadaşımız Alaattin Öget'tir. (...) Burada sorulması gere-

ken soru, Alaattin Öget'in bu sağlık sorunları bilinmesine, gün yüzüne çıkmış olmasına rağmen sağlığını olumsuz etkileyecek koşullarda neden tutulduğu. İlk bakışta bu bir kin kasma olarak görülebilir. (...) Öncelikle çok basit idari işlem olmasına rağmen Alaattin Öget'in yeri neden değiştirilmemekte ya da yan hücrelerine-hücrelere neden talebi doğrultusunda başka tutsak verilmemektedir. (...) Bir yılı geçmiştir, 23 saati hücrede geçiren birine, sesini duyabileceği bir arkadaşı çok görmenin arkasında ne yatmaktadır? Bu soruların cevabı verilmek zorundadır.

(...) Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishane yönetimi de diğer hapishaneler gibi tutsakları düşkünleştirme, itirafçılaştırma vb. konusunda özel politikalar izlemektedir. Alaattin Öget'e yöne-

lik uygulamalarında bu özel politika-nın ürünü olduğuna şüphe yoktur. Daha da önemlisi bu uygulamalar Öget'in sağlığında, yaşamında geri dönüşü olmayan tahribatlara, sonuçlara yol açmaktadır. Öyle ki Alaattin Öget kendisinin Pınar Selek üzerine aleyhte ifade vermeye zorlandığını, bunun için sürekli baskı yapıldığını söyler bir duruma gelmiş-getirilmiştir. (...) Öget'e uygulanan özel tecridin birinci dereceden sorumluları hapishane yönetimi ve hepsinin amiri olarak olup bitenden habersiz olması mümkün olmayan hapishaneden sorumlu cumhuriyet savcısıdır. Bu konuda yaşanabilecek her türlü olumsuz sonucun sorumlularındırlar. Yukarıda açık kimlikleri belirtilen yetkililer hakkında; özel ağır tecrit uygulayarak Alaattin Öget'in hayatına kast suçu işlemek nedeniyle suç duyurusunda bulunuyor, cezalandırılmalarını istiyoruz."

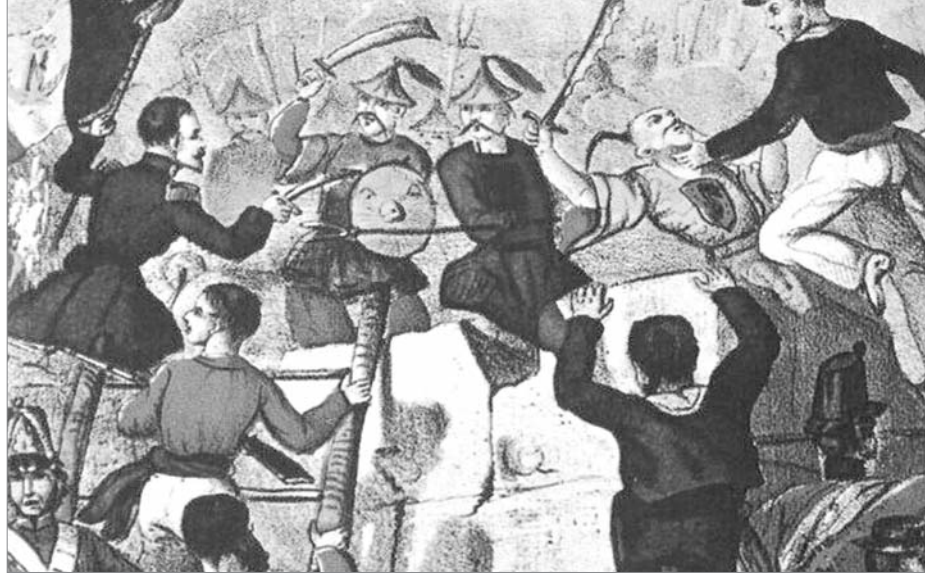
1838-1859 afyon savaşları

“Savaş, özel mülkiyetin ve sınıfların ortaya çıkmasıyla başlamıştır ve sınıflar, uluslar, devletler ve siyasi bloklar arasındaki çelişmeleri, gelişmelerinin belirli bir döneminde çözümlenmek için girilen mücadelenin en yüksek şeklidir.” (Başkan Mao’dan Seçme Sözler, Sy 40 Umut Yayıncılık)

1838-1859 yılları arasında emperyalist İngiltere devleti ve Çin arasında geçen 1. ve 2. Afyon Savaşları tam da başkan Mao’nun işaret ettiği devletlerin gelişmelerinin önündeki engelleri çözümlenmek için yapılmış savaşlardır. Emperyalizmin emekleme çağına denk düşen bu süreçte, İngiltere’nin Çin’e açmış olduğu Afyon Savaşları ile pazar alanını genişletirken, bütün bir halkı da uyuşturmayı hedef almıştır. Aynı zamanda Çin’in sömürgeleştiği döneme de denk gelen bu süreçte, İngiltere Çin’den aldığı porselen, ipek, çay ve tekstil ürünlerine ödediği para yerine, aldığı ürünler karşılığında ürün vermek istiyordu.

Birinci ve İkinci Afyon Savaşları

18 ve 19. yüzyılın başlarında kapalı bir ekonomiye sahip olan Çin, dış ülkelerle olan ticari ilişkilerini sınırlı oranda yapmakta, beş limanından birisi olan Kanton Limanını dış ülkelere açmaktadır. Teknolojinin çok “geri” olduğu Çin, özellikle dış ülkelerden gelecek olan askeri silahlardan uzak duruyordu. Öyle ki İngiltere gemisinde bulunan bir hava pompasını “**bu olsa olsa çocuk oyuncuğu olur**” sözleriyle değerlendiriyordu. Çin imparatoru Qioniang, Çin ekonomisini kendi kendine yetebilen, dış ülkelere ihtiyaç duymayan bir ekonomi olarak değerlendiriyor, bu sebeple dış ülkelerle olan ticari ilişkisini oldukça sınırlı tutuyordu. Bu durumdan rahatsız olan, Çin’in iyi bir pazar olduğunu düşünen İngiltere, aldığı ürünler karşılığında para vermek yerine afyon ihraç etmek istedi. Oysa Çin’de 1700’lü yılların başında afyon üretimi serbestken dönemin Çin hanedanları 1729 yılında afyon kullanımını, üretimini ve satışını yasaklamıştı. 1729 yılında afyonun yasaklanmasından sonra ilk afyon kargosu 1781 yılında Çin’e sokuldu. Dönemin hanedanlığı 1838’li yıllara kadar gizli yollarla yapılan afyon ticaretine karşı tavır alamadı. Öyle ki Çin bir yılda 240 bin ton afyon ithal eder hale geldi. Bu Çin ithalatının % 57’sini oluşturuyordu.

ve emperyalizmin gerçek yüzü

1781’de Çin’e giren ilk afyon kargosundan sonra Türkiye, İran ve Hindistan’da üretilen afyonları Kanton limanı aracılığıyla ülkeye sokan İngiltere, 1838 yılında Çin’in afyon dolu gemilerine el koymasını bahane ederek savaş açtı. 1842’ye kadar süren bu savaşların sonunda 29 Ağustos 1942’de Nanking Antlaşması imzalandı. Bu antlaşmayla, Çin tazminat öderken beş limanı Kanton, Şanghai, Foochow, Amoy ve Ningpo’nun yerleşim ve ticari amaçlı denetimini İngiltere’ye bıraktı. Ayrıca İngilizlerin, İngiliz mahkemelerinde yargılanması kararının alındığı antlaşmada Hong Kong’un denetimi de İngiltere’ye bırakıldı. Afyon ticaretinden kurtulmak isteyen Çin, bu antlaşmada verdiği imtiyazlarla ülke içinde afyondan ölümlerle, çıkan sağlık sorunları ve tutuklamalarla uğraşırken emperyalist

ülkelerin yeni talepleriyle de baş etmek zorunda kalmıştır. Yeni imtiyazlar isteyen İngiltere’nin yanı sıra birçok emperyalist ülke de taleplerde bulundu. 1856 yılına kadar süren bu sürecin sonunda imtiyazlarını artırmak isteyen İngiltere “**Ok Savaşı**” olarak da bilinen II. Afyon Savaşını başlatmıştır. İngiltere’nin, kendisine ait Ok adlı gemideki İngiltere bayrağının indirilmesini bahane ederek başlattığı savaşa, Bir Fransız misyonerinin öldürülmesini bahane eden Fransa da katılarak Çin’e saldırmıştır. 1858’e kadar süren bu savaşın sonunda Fransa ve İngiltere Çin’den Ti anjin Antlaşmasını onaylamasını istedikler. Afyon ticaretinin yasallaşmasını da içeren bu antlaşmayı Çin’in reddetmesi üzerine yeniden savaş başladı. 1859’a kadar süren bu savaşın ardından Çin, Pekin Sözleşmesi’yle Ti anjin Antlaş-

ması’na uymayı kabul etti. Bu antlaşmaya göre yabancı elçiler Pekin’e yerleşebilecek, birçok yeni liman ticaret ve yerleşim için emperyalist ülkelere açılacak, yabancılar Çin’in iç bölgelerine seyahat edebilecek ve Hıristiyan misyonerlere hareket serbestisi tanınacaktı. Ayrıca 1858’de Şangay’da yapılan görüşmelerle Çin’e yapılan afyon ihraçatı yasallaştı.

Afyon ticaretinin etkileri ve ayaklanmalar

1910 yılına kadar süren bu yasallık içerisinde Çin’de İngiliz kaynaklarına göre 16 bin kişi tutuklanmıştır. 1910 yılında yasallığın kaldırılmasının ardından afyon ticaretiyle, dolayısıyla İngiltere ve Fransa emperyalizmiyle mücadele 1949 Çin devrimine, afyon kullanımının toplumda yarattığı kültürel etki ise başkan Mao’nun önderliğindeki Büyük Proleter Kültür Devrimine kadar sürmüştür. Ulusal kurtuluş mücadelesinin verildiği böyle bir süreçte Çin halkı, İngiltere’nin afyon ticaretine irili ufaklı onlarca kez baş kaldırmış ancak kurtulamamıştır. Taypingler ve Boksör ayaklanması bu başkaldırıların en önemlileridir. Tayping isyanı bazı kaynaklara göre dini içerikli bir isyan olarak aktarılmak istense de özünde emperyalizme karşı başkaldıran Çin halkının isyanıdır. 1850 yılında yaşanan bu isyanın sonucunda Çin köylüleri, Şangay ve Tibet bölgesinde Plepçı (halkçı) bir devlet kurdu. Bu devlet 13 yıl sürdü ve bir nevi ilkel bir sosyalizmdi. Tayping isyancıları Mançu vergi sistemini, toprak imtiyazını ve siyasi denetimi kaldırdı. Bu durumdan rahatsız olan İngiltere ve Mançu hanedanlığı Taypinglere savaş açtı. Ne var ki henüz güçsüz olan bu isyan 20 milyon kişinin ölümü ve isyancıların yenilgiyle sonuçlandı. Yaşanan isyan sonunda emperyalizm altında ezilen Çin halkının yaşam koşulları daha da ağırlaştı. Amerika, Malezya ve Yeni Kaledonya’da madenlerde kölece çalışmak zorunda kaldılar.

Boksör (Çinli bir topluluk) ayaklanması ise 1900 yılında bir grup köylünün İngiliz misyonerlerine ve askerlerine karşı örgütlenmesiyle başladı. Çin halkından yoğun destek gören bu ayaklanma Mançu hanedan ordusunun taraf değiştirerek emperyalist işgalci orduların yanında yer alması sonucunda kaybedildi.

Tarihten kısa kısa...

29 Ağustos 1842: İngiltere ile Çin arasında “1. Afyon Savaşı”nı sona erdiren Nanking Antlaşması imzalandı.

29 Ağustos 1938: Nazım Hikmet orduyu kıskırttığı gerekçesiyle 28 yıl 4 ay hapis cezasına mahkûm oldu.

30 Ağustos 1941: Nazi Almanyası 900 gün sürecek Leningrad kuşatma-

sını başlattı.

2 Eylül 1954: Ho Chi Minh yeni kurulan Kuzey Vietnam Cumhuriyeti’nin başkanlığına seçildi.

6 Eylül 1955: İstanbul’da 6-7 Eylül Olayları yaşandı. Selanik’te M. Kemal’in doğduğu evin bombalandığı yolundaki kıskırtma amaçlı yalan haber gerekçe gösterilerek başlatılan ve iki gün süren İstanbul ve İzmir’deki gösteriler, Ermenilere yönelik bir tah-

rip ve yağma hareketine dönüştü. İstanbul ve İzmir’de OHAL ilan edildi.

25 Ağustos 1970: 18 şeker fabrikasında 21 bin işçi greve çıktı.

1 Eylül 1973: Ereğli Demir ve Çelik Fabrikası’nda 5 bin işçi greve başladı.

24 Ağustos 1975: Zonguldak’ta 10 bin maden işçisi, ikramiyelerinin ikinci taksiti ve yıllık izin ücretlerinin ödenmeyişi protesto amacıyla ocak-

lara inmedi.

1 Eylül 1987: Hapishanelerdeki baskıları protesto etmek ve seslerini Meclis’e duyurmak için tutsak yakınları Ankara’ya yürüdüler. Yürüyüşe saldıran polis 60 tutsak yakınına gözaltına alındı. Yürüyüşçülerden, idam hükmü Hasan Şensoy’un ablası, İnsan Hakları Derneği kurucularından **Didar Şensoy** şeker komasına girerek yaşamını kaybetti.

Evrensel Bakış Ortadoğu'da "mezhep savaşı" tehlikesi

"Arap Baharı"nın Suriye kıyılarına vurmasıyla başlayan gelişmeler, geçen süre içinde oldukça hızlı bir biçimde yol aldı. Suriye halkının, Esad diktatörlüğüne karşı gelişen tepkisi, gelinen aşamada **önemli bir kısmı** çeşitli emperyalistler, işbirlikçi-uşaklarla ilişki halinde, bu devletlerden askeri, lojistik ve maddi anlamda önemli yardımlar alan muhalefet örgütlerinin kontrolüne geçmiş durumda.

Suriye halkının büyük çoğunluğunun Sünni inancına sahip olması ve Esad'ın Alevi kimliği, direnişin en etkili aktörlerinden Müslüman Kardeşlerin Sünni yapısı, direnişin doğallığında mezhepsel bir zeminde yol almasını beraberinde getirdi. Şii İran'ın desteklediği Alevi Esad'a karşı; Afganistan, Pakistan, Libya ve Afrika'ya kadar dünyanın dört bir yanından El Kaide militanlarının, Selefilerin, çeşitli İslamcı grupların, Katar, Suudi Arabistan ve birçok Körfez ülkesinin yardımıyla giderek inisiyatif ele geçirmesi, mücadelenin mezhepsel yanının daha da belirgin hale gelmesine neden oldu.

TC'nin dış politikada, bugün herkes için açıkça belirgin hale gelen Sünni referansları ve Suriye gündeminde El Kaide gibi İslamcı örgütlerle kurduğu ilişki, Alevi Esad'a karşı cihat için ülkeye akın eden militanlara kucak açması, Ortadoğu halklarının mezhepsel bölünmesine sunduklarından birkaçı.

Sadece son birkaç hafta içinde basına yansıyan haberler, bu tehlikenin her gün biraz daha yaklaştığını gösteriyor.

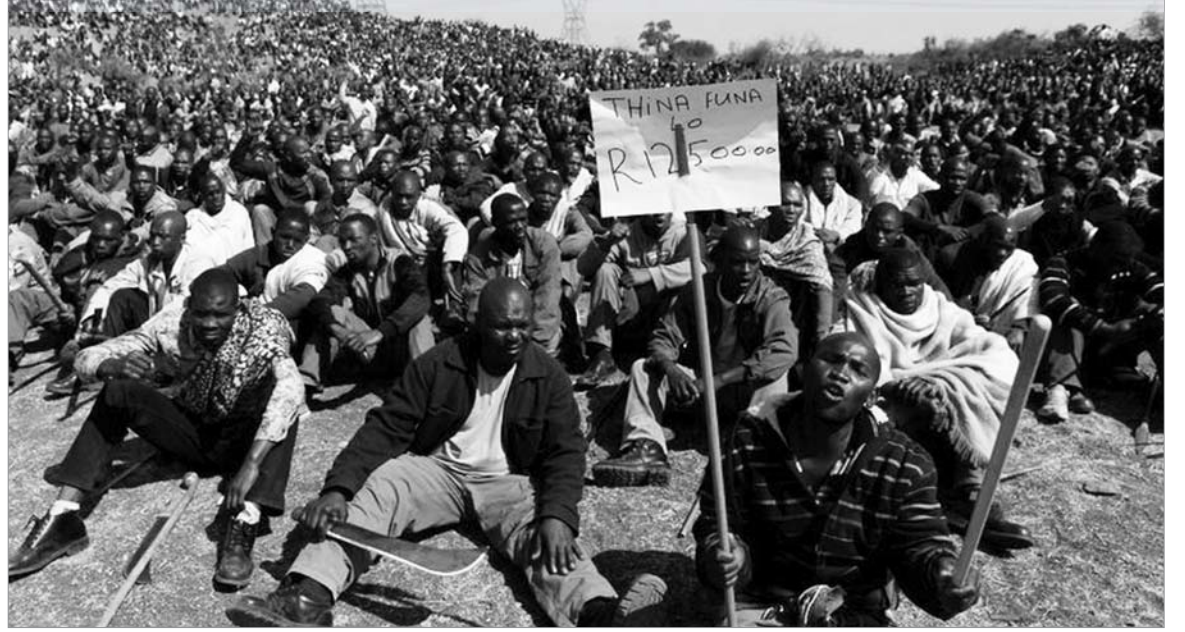
Suriye'nin Humus kentinde son aylarda Aleviler ve Sünniler arasında yaşanan şiddet bunun bir örneği. Kent adeta mezheplere bölünmüş durumda. Esad'ın zulmüne uğrayan Sünniler mahallelerini terk ediyor. Sünni/İslamcı gruplar Esad'a karşı mücadele ederken, Alevilerin yaşadığı mahallelere de saldırıyor. Aleviler ya Esad'a destek veriyor ya da kendilerini savunmak için silahlaniyor. Bu şiddet sarmalından kuşkusuz Ermeniler, Dürziler, Hıristiyanlar da nasibini alıyor.

Suriye'deki son gelişmelere paralel mezhep çatışmasının en hızlı geliştiği ve uzunca bir süredir devam ettiği ülkelerin başını ise **Lübnan** çekiyor. Lübnan'ın ikinci büyük kenti Trablusşam'da, Şubat ayından bu yana Alevi mahallesi Cebel Muhsin ve Sünni mahallesi Bab el Tabbana mahallelerini bölen Suriye Caddesi'nde yoğunlaşan çatışmalarda bugüne kadar onlarca insan yaşamını yitirdi. Ülke kaçırma olaylarıyla çalkalanıyor. Muhafız Suriye Ulusal Konseyi, Lübnan'daki Suriyelilerin kaçırılmasından Suriye rejimi yanlısı Hizbullah'ı sorumlu tutarken, Hizbullah ise olaylarla bir ilgisi olmadığını açıklıyor. 30 yıl boyunca Suriye'nin işgali altında kalan Lübnan, bugün Suriye'den alev alan mezhep çatışmasının, tüm bölgeye yayılmasına neden olabilecek bir sıçrama tahtası olma tehlikesi taşıyor. Zira, Lübnan bu konuda oldukça acılı bir geçmişe sahip. Bölgede güç dengelerinin karmaşık yapısı ve iç içe geçmişliği, bu ülkede yaşanacak bir gelişmenin kısa sürede domino etkisiyle tüm bölgeye yayılma riski taşıyor. Lübnan'da yaşanan kaçırılma olaylarının ardından ülke Alevilerinde TC'ye yönelik gelişen öfke, olayların birbirine ne denli bağlı olduğunun yalnızca bir örneği. Aleviler, kaçırma eylemlerini düzenleyenlerin Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) olduğunu, bu örgütün TC tarafından desteklendiğini ve koordine edildiğini düşünüyor.

Öte yandan Lübnan'da, İran'ın desteğini arkasına almış Şii Hizbullah'ın Esad'ı desteklemesi ve gün geçtikçe sürece daha fazla dahil olması, mezhep çatışmalarının geldiği noktayı da gösteriyor. 150 bini aşkın mültecinin bulunduğu Sünni yönetimli Ürdün'ün, Esad'ın mülteci kamplarına yönelik roket atışlarından sonra verdiği nota, tansiyonun önümüzdeki günlerde daha da yükseleceğine işaret ediyor.

Halkların mezhepler ekseninde her gün daha fazla birbirinden ayrıştığı ve birbirinin boğazına daha fazla sarıldığı bu tablo içinde, egemen sınıfların bundan rahatsız olmadığı da bir gerçek. Aksine, böylece inancı, mezhebi ve milliyeti ne olursa olsun bölge halklarının kendi zalim iktidarlarına karşı bir araya gelmesinin önüne yüksek setler çekmiş; halklar arasında uzun süre sürececek olan kin ve nifak tohumları atmış oluyorlar. Aleviler, Sünniler, Hıristiyanlar ile Dürzî, Yahudi, Yezidi ve Ermeniler arasındaki kanlı hesaplaşmalar bölgede iktidarı elinde bulunduran tiranların ömrünü uzatıyor.

Güney Afrika: Bir direniş ve katliamın anatomisi

Güney Afrika'da polisin grevdeki maden işçilerine ateş açarak 43 işçiyi kişi öldürmesi, egemenlerin kâr hırsının nasıl bir vahşet boyutuna ulaşabileceğini bir kez daha gösterdi. Güney Afrika'nın kuzey batısındaki Lonmin platin madeninde yaşanan katliamın ardından gerçekleştirilen eylemler şehir merkezinde ses getirirken bölgede yas ilan edildi. Her yerde olduğu gibi egemenler tim-sah gözyaşları dökerek kendilerini aklamaya çalıştılar.

Elbette Güney Afrika'da yaşanan direniş ve katliam ilk değil. Altın ve platin sektörünün en yoğun olduğu bölgelerden biri olarak Afrika, birçok kahramanca direnişe de ev sahipliği yapmış durumda. Bugün katliamla bastırılmak istenen direniş de dünya ölçeğinde yaşanan sömürüye bir başkaldırı özelliği taşıyor. Grev, krizden önce son derece kârlı durumda olan platin fiyatlarının düşmesi ile başlıyor. Fiyattaki bu düşüş kâr aralığını daraltınca, patronlar işten atmalara başladı. Zaten oldukça tehlikeli bir iş yapan maden işçileri, şimdi daha da fazla güvensizlikle karşı karşıya.

Otomobil sektöründe temel girdilerden biri olan platinde

fiyat bazında yaşanan şişme, az sayıda insanı servet sahibi yaparken büyük bir kesim de sefaletle düştü. Çin'in hurda talebinden kaynaklanan bu ekonomik şişmenin Afrika'yı kalkındıracağı umuluyordu ama yaşanan katliam, gerçeğin farklı olduğunu gösterdi.

Patronlar kâr ederken işçilerin de bu buna uygun maaş talebinde bulunması ve taleplerine ret yanıtı gelmesi direnişin başlamasının esas nedeni oldu. 28 bin kişinin çalıştığı ocakta üretim durdu. Ocağı işleten Lonmin şirketi, Afrika'da yüzyıllardır var olan ve bütün iktidarlarla işbirliği yapmış Lonrho adlı şirketin devamı olarak Güney Afrika'da maden ocaklarının % 45'inde çalışıyor.

Madende patlayan öfke dinmeyecek

Güney Afrika madenlerinde 1900 ile 1993 arasında 69 bin madenci katledildi, bir milyondan fazla madenci de yaralandı. Bu yıl ise 40 madenci katledildi. Madenlerde büyüyen öfke bölgeye yayılırken halk direnişi sahiplenince işçilerin gücü bölgesel eylemlere dönüştü. Devlet yetkilileri patronlar ve kolluk güçleri

ortak aldıkları karar sonucunda direnişin giderek tehdit unsuru oluşturduğunu belirterek işçilere 16 Ağustos günü saldırı kararı aldılar. 16 Ağustos günü sabah erken saatlerde yüksek tepelere mevzilenen katliamcı özel timler, binlerce işçiyi kurşun yağmuruna tuttu. **Silahlara taş ve sopalarla direnen işçilerden 43'ü direniş sırasında yaşamını yitirdi.** Tepede toplanmış olan binlerce grevciye saldırdılar. Yaşanan katliamın ardından direnişlerini daha kararlı bir şekilde devam ettiren işçiler, şimdilerde ise yine kolluk güçleri tarafından tehdit ediliyor. İşçiler ise direnişte katledilen arkadaşlarını anmanın en iyi yolunun maden patronlarına ve onları destekleyen ANC liderlerine karşı daha güçlü bir muhalefet inşa etmekten geçtiğini söylüyor.

Lonmin madende bunlar yaşanırken, bir başka madende sürdürülen grevden kazanım haberi geldi. **Royal Bafokeng** platin madeninde, ücretlerinin artırılması talebiyle grev yapan işçiler mücadelesini kazanımla sonuçlandırdı. Platin şirketi, işçilerinin taleplerini kabul etti ve ücretlerde artışa gitti. İşçiler de grevlerini sonlandırma kararı aldı.

Yeni isyanlar kapıda!

Yunanistan'da AB, Dünya Bankası ve IMF temsilcilerinden oluşan üçlü troyka, "Bu son şansımız" diyerek yeni bir yıkım paketini hükümete sundu. Yunanistan Başbakanı Antonis Samaras, Atina Euro Grubu Başkanı Jean Claude Juncker ile yaptığı görüşme sonrasında bir açıklama yaptı. Samaras, 2014'e kadar 11 milyar 500 milyon Euro gelir sağlayacak paketin yürürlüğe sokulması halinde yeni bir borç paketi alabileceklerini açıkladı. Samaras, 11.7 milyar Euro'luk kesintinin bir hafta içerisinde tamamlanacağını da ilan etti.

Sony'de işçi kıyımı

Ekonomik kriz, dünyanın dört bir yanında işçilerin ve emekçilerin haklarına yönelik saldırıları doğuruyor. Renault'un, Güney Kore'deki fabrikalarında çalışan işçilerin yüzde 80'ini işten çıkaracağını açıklamasının ardından bir işten atma kararı da **Sony**'den geldi. Japon elektronik tekeli, İsveç'teki fabrikasından 650 işçiyi işten çıkaracağını duyurdu. İşçiler ise işten atmalar karşısında direnişe geçeceklerini belirtiyorlar.

Şili'de öğrenciler ayakta

Şili'de "Parasız eğitim hakkı", "Eğitim sisteminin değiştirilmesi" ve "Eğitime ayrılan bütçenin artırılması" talepleriyle bir yılı aşkın süredir eylemlerini sürdüren öğrenciler yine sokaklardaydı. 24 Ağustos günü Başkent Santiago'da 14 farklı noktada bir araya gelen öğrencilere polis gaz ve tazyikli su ile saldırdı. Çıkan çatışmada 114 öğrenci gözaltına alındı, onlarca öğrenci de yaralandı.

HKP(Maoist) Merkez Komite, yönetici sınıflarla işbirliği içinde Sabyasachi Panda tarafından yapılan kötü niyetli, temelsiz ve yalan suçlamaların hepsini reddetmekte ve Panda'yı ihanetinden dolayı Partiden ihraç etmektedir! (16 Temmuz 2012)

Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'in 2011 Aralık ayına kadar Odisha Eyalet Örgütlenme Komitesi sekreteri olarak görev yapan Sabyasachi Panda'nın, 14 Temmuz 2012 tarihinde HKP(Maoist) Genel Sekreteri Ganapathy Yoldaşa ve basına 16 sayfalık bir mektup göndererek Merkez Komite ve parti önder kadrolarını "eleştirmesi" üzerine Merkez Komite adına Merkez Bölge Bürosu Sekreteri **Anand** bir açıklama yaparak Panda'nın "eleştirilerine" yanıt verdi.

Panda'nın kamuoyuna açık bir şekilde suçlamalarını dile getirmesi ve uluslararası basında Maoistlere karşı bir saldırı olarak değerlendirilmesi karşısında biz de HKP(Maoist)'in suçlamalar karşısındaki yanıtını kısaltarak yayımlıyoruz.

(...)

Panda tarafından yapılan suçlamalara ve bu suçlamaların ardındaki nedenlere girmeden önce partimizin pratiğimizi düzeltmek, geliştirmek ve daha yüksek görevlere ilerletmek amacıyla toplantılar, oturumlar ve konferanslar düzenlediğini açıkça ifade etmek istiyoruz. Bu şekilde partimiz hatalarını tespit eder ve onları eleştiri-özeleştiri, yeniden gözden geçirme ve özel olarak örgütlenen düzeltme kampanyalarıyla giderir. Bu sürekli bir süreçtir. Panda'nın kötü niyeti, tüm bunları bilmesine rağmen 16 sayfalık yalan suçlamalarını halkın önünde yapmasından okunabilir. Asıl gerçek, Panda'nın böylesi bir süreç içerisinde kendini düzeltmeye hazır olmadığı için partiden ayrılmaya karar vermiş olmasıdır.

Mr. Panda'nın pis ve kötü kokulu suçlamalarının listesi yeterince uzun, ortaya saçtığı suçlamaların en bariz olanları ise şu şekilde:

1. Nedensiz şiddet ve masum insanların öldürülmesi, Maoistlerin düsturu haline gelmiştir; kadrolara masum ve silahsız polisleri rastgele öldürme talimatı verilmiştir.

2. Parti içinde Telugu ve Koya yoldaşların hakimiyeti vardır.

3. Adivasiler Maoistler tarafından sömürülmekte, yemek yapmaya ve eşya taşımaya zorlanmaktadır. Kadroların bayramlarda dahi aileleriyle görüşmesine izin verilmemekte; Adivasi kadınlar Maoistler tarafından cinsel olarak sömürülmektedir.

4. Ganapathy, terör ve korkuya dayalı bir diktatörlük inşa etmektedir.

Devlet, hakları için mücadele eden halkı her çeşit silahla bastırır. Ve eğer bu mücadele halkın kurtuluşu, ezilen kitlelerin politik iktidarı vs. için ise devlet, en şiddetli bir şekilde bastırır... Bu nedenle halkın silahlı mücadeleye başvurması kesin olarak gereklidir.

Marksizm'in ABC'sini bilen herkes devrimci şiddet hakkındaki bu temel ilkeyi bilir. Kimse Panda'nın sağ oportünist parti HKP(ML)-Kurtuluş'tan ayrıldığı ve devrimci partinin çizgisini kabul ederek partiye katıldığı bu ilkeyi bilmediğini söyleyemez. Ancak partiyle ilişkisini kesmek derdinde olan Panda, Maoistlerin sebepsiz yere şiddete başvurduğu ve masum insanları öldürdüğü yalanını ortaya atmaktadır. O, Hindistan devleti kendisine insanlı davranışın diye tüm bunlara karşı olduğunu göstermeye çalışmaktadır. Laxmananand ve Jagbandhu gibi sınıf düşmanları, devlet baskısını uygulayan

ve katılan hükümetin silahlı güçleri ve yetkilileri, halka işkence yapanlar, onların yaşamlarını altüst edenler ve onları öldürenler Panda için aniden masumlar olarak tanımlanmaktadır...

Panda, Odisha'da Telugu ve Koya yoldaşların hakimiyeti iddiasında bulunarak İngiliz sömürgecilerinin ve onun adımlarını takip eden Hindistan yönetici sınıflarının ucuz ve eski "böl ve yönet" taktiğine başvuruyor...

Hindistan devriminin tüm bir tarihi devrimci hareketin kendi bölgelerini terk ederek diğer bölgelere giden yoldaşların kararlı ve devrimci çabaları sonucu ülkenin çeşitli bölümlerine yayıldığına işaret etmektedir. Bu yoldaşlar gittikleri yerlerdeki halkın dillerini öğrendiler, kültürlerine saygı gösterdiler ve onlarla bütünleştirdiler. Hareketin yeni alanlardaki inşası yoldaşların bu kolektif çabasının sonucudur. Kendi dar kafalı bölgeciliğine bağlı olarak Panda sadece bugün değil hiçbir zaman başka eyaletlerden yoldaşların Odisha'ya gelerek çalışması gerçeğini kabul edememiştir. Panda, bu yoldaşların fedakarlığını takdir etmek yerine hizipçi yöntemlere başvurarak sürekli türlü entrikalarla onlarla Odiya yoldaşlar arasında bölünme yaratmaya çalışmıştır... Ancak Odiya halkı ve Odiya yoldaşlar Andhra Pradesh, Jharkhand ve Chattisgarh'tan gelen ve onlarla birlikte çalışan bu yoldaşları mutlulukla karşılamışlardır. Panda ile birlikte hareket eden az miktardaki kadronun Halk Savaşı yolunu yeniden düşüneceklerini ve onun yalanlarını görerek entrikalarını fark ederek teşhir edeceklerini umuyoruz.

Hiçbir şey Adivasilerin Maoistler tarafından sömürülmesi suçlamasını yönelterek yönetici kasap sınıflar gibi Panda'nın timsah gözyaşları dökmesi kadar aldatıcı olamaz. Parti içindeyken asla kolektif işlere katılmayan Panda, yönetici sınıfların gözlüklerini taktıktan sonra Adivasi yoldaşların devrime tüm enerjileriyle tamamen gönüllü bir şekilde ve devrimci bilincin en yüksek seviyesinde katılmalarını "Maoistlerin sömürüsü" olarak görmektedir. Peki, Maoistler kimlerdir? Adivasiler kimlerdir? Adivasi yoldaşlar parti içindeki Maoistler değiller midir?

Herkes Halk Savaşının bir parçası olan tüm işleri kaçınılmaz olarak milliyetine, cinsiyetine, bölgesine bakılmaksızın yapmak zorundadır. Ülkenin tüm gerilla bölgelerinde bu böyle gerçekleşmektedir ve hala da devam etmektedir. Maoist partinin kültürü demokratik, sosyalist kültürdür ve kadın-erkek, okumuş-okumamış, kadro ve liderler ara-

sında bir ayrım yoktur. Bu, Adivasilerin partimize kitlesel bir şekilde katılmalarının da temel faktörlerinden biridir.

Maoistlerin Adivasi kadınları taciz ve tecavüze maruz bıraktıkları iddiası devletin defalarca gündeme getirdiği bir iddiadır. Yeni bir dönemden yönetici sınıfların iğrenç tarzıyla saldırmasından başka ne beklenebilir ki? Bu suçlamaya yanıt partimiz tarafından geçmişten beri birçok kez verilmiştir. Fakat en iyi yanıt partiye katılan yüzlerce kadın yoldaş, devrimci kadın örgütlenmelerinin binlerce üyesi, Naxalbari'den bu yana 45 yıl boyunca ezilen sınıfların kurtuluşu için yaşamlarını feda eden yüzlerce kadın şehidimiz tarafından verilmektedir.

Ganapathy'nin terör ve korkuya dayalı bir diktatörlük inşa etmeye çalıştığı iddiası ise öylesine komiktir ki yanıtlanmayı bile hak etmemektedir. HKP(Maoist) burjuva bir parti değildir. Onun şimdiki amacı mevcut yarı-sömürge, yarı-feodal sistemi ortadan kaldırarak yeni demokratik devrimi gerçekleştirmektir(...) Nihai amacı ise sosyalizm ve komünizmi inşa etmektir. Panda'nın bunlardan hiç haberi yoktur!...

Aslında Odisha'da diktatörlüğünü kurmaya çalışan Panda'nın kendisidir. Özel Oturumda alınan kararlar ve ortaya konulan bakış açısını gördükten sonra parti kadrolarının artık onun hakimiyetini kabul etmeyeceklerini görmüştür. Yoldaşlar onun diğer eyaletlerden yoldaşlara karşı bürokratik davranışlarını ve anti-demokratik, sekte tavrılarını eleştirmişlerdir. Bu bürokratik yöntemlerini artık uygulayamayacağını görerek, bu oportünist, partiden ayrılmaya karar vermiş ve bundan sonra hazırlıklarını iki katına çıkarmıştır.

(...)

Bizler Odisha yoldaşları, Odisha kitle örgütlerini ve devrimci demokratik kitleleri Panda'nın partimize, harekete ve önderliğe karşı düşmanvari oportünist duruşunu ve yönetici sınıf yanlısı, halk karşıtı tavrılarını kınamaya, onu ve onun modern revizyonist çürümüş politikalarını ve suçlamalarını tamamen reddetmeye çağırıyoruz.

Tarih, Panda gibi kendileriyle övünen dönemlerin çöplüğe gönderildiğini ve gerçek devrimci partinin, onun liderleri ve onun tarafından önderlik edilen kitlelerin büyük fırtınalar ve kasırgalar ortasında zafere ilerlediğini defalarca kanıtlamıştır. Tarihi yapan halktır, Panda gibi sahte devrimciler değil. Partimiz Odisha'nın devrimci kitlelerinin Odisha adına ilgi odağı olmaya çalışan, egemen sınıfları memnun etmek için kendilerini onların hizmetine adanmış Panda gibi hainleri kesin olarak ret edeceğine ve geniş ezilen kitlelerin HKP(Maoist) önderliğinde devrimci yolu takip edeceğine inancı tamdır.

“Devrimci kararlılığımızı eleştiri ateşinde sınıdık, zaaflar özeleştiri ateşine verildi!” (4)

Sefagül Kesgin (Eylem)

Nurşen Aslan (Emel)

Gülizar Özkan (Özlem)

Derya Aras (Sevda)

Fatma Acar (Dilek)

“Şehitlerimiz bizim yüce değerlerimizdir!”

- Son olarak 2 Şubat şehitlerinin sürecinizdeki yerinden ve bu kaybın etkisinden bahsedebilir misiniz?

- Beş kadın yoldaşımızın kaybı, sürecimiz açısından tayin edici bir yerde durdu diyebiliriz. Ağır bir kayıptı ve ne yazık ki bize bu ağırlığı kaldırmak düştü. Savaş ölümlere yol açar, doğal olarak ölüm, savaşçının yaşamının doğal bir parçasıdır. Nihayetinde yaşam ve ölüm daima iç içedir ve bu mücadele savaş cephesinde çok daha keskin işler. Ancak bahsettiğimiz doğallık, bir sıradanlık olarak anlaşılmasın. Ölümün doğallığını anlamak gerekir, bu onu sıradanlaştırır. Yoldaşlarımızın şehitliği ona dair yücelik katar. Bu anlamıyla şehitlerimiz bizim yüce değerlerimizdir. Her biri devrimci bir yaşamın görkemli abideleridir. Bunu söylerken, onların yaşamlarını idealize ettiğimiz, ölümü kutsadığımız, şehitlerimizi putlaştırdığımız düşünülmesin.

Şehitlerimiz devrimci fedakarlığın

en duru simgeleridir. Fedakarlık, feda etmek olarak anlaşılması gereken bir şeydir. **Bir devrimci mücadeleye katıldığında, normal yaşamında var olan her şeyi değişime uğratmalıdır.** Devrim mücadelesi insana yeni bir kişilik kazandırır. Bununla beraber insanlarla ilişkileriniz, yaşama bakış açınız, yaşam tarzınız değişir. Sistemin size vaat ettiklerinden –ki bunlar çoğunlukla metaldır- uzaklaşmaya başlarsınız. Çünkü siz kendinize daha büyük, daha güzel, daha olması gereken bir şey vaat etmişsinizdir. Devrim böyle bir şeydir.

Sıradan yaşamdan vazgeçmek, var olanı değiştirmek ise hiç de öyle kolay bir şey değildir. Aksine sancılıdır ve zorlu mücadeleleri gerektirir. **Devrim önce devrimcinin kişiliğinde başlar, bu yüzden ve süreklilik gösterdikçe devrimcileşilir.** Bütün bu süreç boyunca yaşamda vazgeçtiğiniz her şey, karşılaştığınız her zorluk bir anlamda fedakarlıktır. Ailenizden, dostlarınızdan kopabilirsiniz, hapse düşebilirsiniz, işkence görebilir, aç-uykusuz kalabilirsiniz. Gerilla yaşamının zorluk-

larına katlanabilir ya da zor koşullarda görevlerinizi yerine getirmeye çalışabilirsiniz. Bunlar ve daha birçoğu devrimci yaşamın zorluklarıdır. Mücadele bunlara katlanmayı gerektirir.

“Militanlık devrimin görevlerinin yerine getirilmesindeki kararlılıktır!”

Devrimci militanlık da tam da bu yaşamın içindedir. Militanlık deyince çokça sanıldığı gibi sadece düşmana kurşun sıkmak, bir eylemde taş atmak ya da sloganlarımızı yüksek sesle haykırmak gelmesin akla, bu yanlıştır. Militanlık deyince biz, devrim için yapılması gereken görevlerin yerine getirilmesindeki kararlılığı anlıyoruz. Ve her görevimiz devrim içindir. Bu yüzden ister zindanda olsun ister şehir faaliyetinde; isterseniz gerillada devrimci militanlık daima kazanılması gereken bir özelliktir. Düşman bizim için sadece keple postal arasında askeri üniforma giymiş olan değildir. **Düşman emperyalist-kapitalist sistemin kendisi, her türlü uzantısı, yapılanması, alışkanlıkları, vaatleridir. Hesap-**

laşma ise en başta ideolojiktir. Ve militanlık tam da burada başlar.

Eğer en başta burada yoksa devrimcilik de zayıf ve daha çok biçime dairdir. Devrimcinin yaşadığı zorlukların en büyüğü de aslında buna ilişkindir. Ve bununla yüzleştikçe devrimcileşilir.

Bu devrimcileşme süreci; dediğimiz gibi fedakarlığı içinde barındırır. Ancak burada feda ettiğimiz her şeyin yerine yenisini, daha iyisini kazanırsınız. Bu sistemin milyonlarca insana sunduğu ütopya, nihayetinde karnını doyurmadan, bir ev sahibi olmaktan ve soyunu devam ettirmekten ibarettir. Yüz milyonlarca insan açlık, yoksulluk ve yokluk içinde yaşam mücadelesi veriyor. Ve en doğal, insani ihtiyaçlarını bile bulamıyor. İnsanlık, üretimi en yüksek düzeye çıkardığı halde durum budur. Marks'ın dediği gibi bolluk arttıkça yokluk da artıyor. Biz, işte bu yaşamdan vazgeçiyoruz ve yeni bir yaşam kurmak için sınıfsız ve sınırsız bir dünya kurmak için mücadele ediyoruz. İnsanlığın o güne ulaşacağına inancındayız. Ve sistemin bize verdiği her şeyi feda etmeye hazırız. Bu iyi ve gerekli bir şey-

dir.

Ancak devrim için canını vermek ve mücadele içinde şehit düşmek, yerine bir şey koyamayacağımız bir durumdur. Bundan dolayı şehitlerin devrimci fedakarlığın sembelleri olduklarını söylüyoruz. Bu yüzden devrimci militanlığın en yüksek biçimi onlarda somutlanır. Bu yüzden onlar, bizim yaşarken ulaşamayacağımız bir mertebede bulunurlar. Ve biz yaşamlarımızla mücadeleyi daha fazla yükselterek, bu mücadele içinde devrimci yaşamı yaratarak ve devrimci kişiliği daha fazla kazanarak onlara ulaşmayı görev biliyoruz.

Onları idealize etmiyoruz. İçlerinde ülke topraklarının yetiştirdiği nitelikli komünistler olduğu gibi devrimci yaşamının henüz başında olanlar da vardı. Aralarında partimize gönül vermiş taraftarlar olduğu gibi partimizin önder kadroları da bulunuyordu. Her birinin olumlu birçok devrimci özelliği olduğu gibi eksik ve hataları da vardı. Elbette aralarında yeri doldurulması çok zor olanlar bulunuyor. Ancak hepsinin devrim mücadelesinde kapladığı bir yer vardır. Ve şehitlerimizin yokluğunu ağır kılan, bu yokluğu şairin dediği gibi "kesilmiş bir kol gibi omuz başımızda" hissetmemizi sağlayan devrimci yaşamlarının ağırlığıdır.

Beş kadın yoldaşımızın kaybı en başta bu gerçeklik içinde anlaşılmalıdır. Dahası sürecimizin somut gerçekliği içerisinde görülmelidir. Onların mücadelemizde kapladıkları alan ve yüklenedikleri sorumluluklar, partimizin süreci içinde anlaşılabilir. Bilindiği gibi parti irademiz 8. Konferansta Halk Savaşının incelenmesini gündemine aldı. Bu konudaki deneyimini özetledi ve yürünmesi gereken yolu çizdi. Bu konferansın parti tarihimiz açısından önemli bir yerde durduğunu düşünüyoruz.

Sürecin bir diğer yanında ise Dersim'de gerilla savaşının yeniden başlatılması bulunuyordu. Bilindiği gibi partimiz '94 darbesi sonrasında benzer tasfiyecilik anlayışların alanda hakim olmasıyla Dersim'de gerilla savaşı kopmuştu. Buna rağmen Dersim'de gerilla savaşının sürdürülmesi

ısrarımızdan hiç vazgeçemedik. Dersim'de gerilla savaşını

yeniden başlatmak için harcanan emek ve ödenen bedel hiç de az değildir. 2000 yılında 7 yoldaşımızı yitirdik. 2004 yılında Ahmet ve Sevda yoldaşları; aynı yıl içinde Aşkın, Muharrem ve Cafer yoldaşları şehit verdik. Mehtap Kara ve Hıdır Oğur yoldaşlar, Ferdi ve Çiğdem yoldaş bu sürecin şehitleridir. Dersim'de savaşı başlatmak ve yaygınlaştırmak için ödediğimiz bedelin adı onlardır. Bu partimizin ödediği bedeldir ve hafızalardan çıkarılmamalıdır.

Bu sürecin içinden bakıldığında Eylem (Sefagül Kesgin) yoldaşın yeri ve yüklendiği görev daha iyi anlaşılabilir. Eylem yoldaş, parti önderliğimizde yer alan bir kadro olarak sürecin öncüsü olmuştur. Hazır bir askeri güç yoktu, inşasına o önderlik etti. Kitlelere en önde giden, askeri pratikleri en fazla zorlayan Eylem yoldaştır. Eksikleri yok muydu? Elbette vardı. Ama Eylem yoldaş savaşın mütevazı bir öğrencisi olmasını da bildi. Açığa çıkan eksik ve hatalarını sorgulama ve aşmada gösterdiği cüret ve azimle örnek bir parti militanı oldu ve bize öğretti. Eğer bugün Dersim'de gerilla savaşımız kalıcı hale gelmişse ve daha ileri hedefleri tartışıyorsak Eylem yoldaşın bundaki emeği ve rolü tartışmasızdır.

Emel yoldaş (Nurşen Aslan), on yılı aşkın gerilla yaşamına ve bunun kazandırdığı birikim ve deneyime rağmen bölge komutanlığına atandığında yaşadığı en büyük sorun kendine güvensizlikti. Bu süreç sadece gerilla birliğinin komutanı olmayı değil, parti çizgisinde ve savaşçı bir kişilikte komutanlaşmayı gerektiriyordu. Savaş örgütünün inşasında en önde görev almayı gerektiriyordu. Emel yoldaş, bunu biliyordu ve görevini alırken kişisel pratiğiyle övünenlerin burnu büyüklüğüne değil, özgüvenini partisinden ve halkından alan bir militanın mütevaziliğine sahipti. O pratiğiyle savaş örgütümüzün önder bir kadrosu oldu ve biz yoldaşlarına öğretti.

Özlem yoldaş (Gülizar Özkan), istemediği halde koparıldığı dağlara araya giren

uzun hapisane sürecinden sonra dahi kavuşmasını bildi. Geçen zaman ne ısrarını ne özlemine eksiltti. Aksine zindanda tek başına kaldığında bile düşman karşısında gösterdiği kararlılığı dağlara taşıdı. Dağda şehirler tartışılırken onun için gerilla olmak tartışılmazdı. Sadece gerilla olmakla yetinen değil partinin kendinden beklediği şekillenişin içinde olma çabasıyla örnek oldu. Eksikliklerini aşmada, duygusallığını partinin akıyla buluşturmada emek sarfedendi. Bu süreçte komutanlaştı ve daha ileride yer alma hedefiyle hareket ediyordu.

Dilek yoldaş (Fatma Acar), kom-somol cephesinden gerillanın çağrısına verilen cevaptı. Gerilla, devrimimizin can damarıdır. Bu damarın büyütülmesi için gençlik birliğimiz görevi açıkladığında adını ilk sıraya yazdıran Dilek yoldaştı. O, bu damarda kan olmasını bildi. Tanya şiirinde bahsedildiği gibi; "sevdi, anladı, inandı/ ve geçti harekete!" Komsomol saflarında kadrolaştı ve askeri örgütsel pratiklerle edindiği deneyim ve bilinci dağlara taşıdı. Gerillada siyasi komiserlik görevleri aldı ve aynı zamanda komutanlaştı. Kadının savaşta öncülüğesi onun en önemli yoğunlaşma konularından biriydi.

Sevda yoldaş (Derya Aras), uzun devrimci yaşamı boyunca küçük yaşta tanıdığı partisinden ellerinde yağruldu. Kısa zamanda militanlaştı ve zorlu süreçlerde görev alarak öne çıktı. Komsomolun önder kadrolarından biri oldu. Zindanda partili duruşun temsilcisi, çıktığında mücadelenin sürdürücüsüyü. Sınıf mücadelesinin zorlukları içinde yalpaladığında kendi kabuğuna çekilmeyi

değil güçlü bir ideolojik hesaplaşma içinde olmayı tercih etti. Onun için gerilla alanı bu hesaplaşmanın sürdürüleceği yerd, çünkü biliyordu ki gerilla sınıf savaşımının ön mevzisiydi. Biliyordu ki ideolojik hesaplaşma ne kadar güçlüyse sınıf mücadelesi de o derece güçlü verilebilir ve tam tersi! O, bu hesaplaşmayı güçlü bir şekilde sürdürüyor, mücadele yaşamının deneyimlerini gerilla alanına aktarıyor ve savaşın görevlerini kavramada ciddi düzeyde çaba sarfediyordu.

Her birinin yaşamı, partili bir militan olmanın, savaşçı olmanın en güzel örnekleriyle yüklüdür. Ve onların yaşamları ve şehitlikleri aynı zamanda kadının binlerce yıllık kölelik tarihiyle hesaplaşmanın adıdır. Her yoldaş onlardan öğrenmelidir. Fakat biliyoruz ki kadın yoldaşlar, erkek yoldaşlardan daha fazla beşlerden öğrenecek, onları daha iyi anlayacak ve mücadelelerini sahipleneceklerdir. Yapılması gereken de budur.

Beş kadın yoldaşımızın her biri için çok daha fazlası söylenebilir ve söylenmelidir. Şehitlerimiz tarihimizin yapı taşları devrim mücadelesindeki kararlılığımızdır. Biz 2 Şubat şehitleriyle birlikte yaşamış, omuz omuza savaşmış ve onların güzelliklerine şahit olmuş olmanın hakkı onurunu taşıyoruz. Gerilla savaşını güçlendirmek, bıraktıkları yerden daha ileri taşımak bizim için sadece görev değil aynı zamanda onlara verilmiş sözdür.

Beş yoldaşın kaybı sürecimizi kaçınılmaz olarak etkiledi. Çünkü onlarla birlikte ciddi bir deneyim yitimine ve örgütsel kayba uğradık. **Yavaşlamak sürecimiz açısından kaçınılmazdır. Ancak durmak asla!** Durmadık ve durmayacağız. Beşler'den doğan boşluğu beşlere layık bir şekilde doldurmak, görevlerimizin ağırlığını onlardan aldığımız güçle kaldırmak için kararlıyız. Onların şehitliği ile yaşadığımız gerileme, bir okun ileriye doğru fırlamak için yay üzerinde gerilmesi gibidir. Yay partinin ellerinde ve gergindir. Hedefimiz demokratik halk devrimi ve hedefe giden yol halk savaşıdır. İleriye doğru fırlayacak ve kazanacağız. (Bitti)

Pusul

Pratiğimize diyalektik düşünme tarzı ile yön verelim

Kişinin kendini, çevresini ve dünyayı tanıması ve kavradığı oranda bunlara yön verebilmesi ancak her birinin bağlı olduğu ilişkilerle bütünlüklü bir şekilde tahlil edebilmesiyle mümkündür. İncelemek istenilen şeyin geçirdiği süreçlerden başlanarak, bulunduğu durum, onu çevreleyen koşullar ve bunlarla arasındaki ilişkilerden hareketle gelişiminin nereye doğru evrileceğine dair fikir yürütülür. İşte burada izlenen yöntemin adıdır diyalektik.

Doğada, toplumda ve insanda meydana gelen her değişim diyalektik eserdir. Diyalektikte hiçbir şey kesin, değişmez, kutsal değildir. Her şey belli bir sürecin sonunda değişime uğrar. Herhangi bir şeyin değişimi karşısında şaşkınlık yaşanması ya da böyle ani bir değişimin beklenilmediğinin ifade edilmesi o şeyin gelişim sürecine vakıf olunmadığının bir göstergesidir. Çünkü bir şey gözle görülebilen, farklılık yaratan bir değişime uğramadan önce sayısız nicel değişime uğrayarak ilerler. Ve nicel değişimler belirli bir noktaya ulaştığında niteliksel değişim ortaya çıkar. Artık o şey ilk baştakinden ayrı bir öze sahip olmuş, nitelik değiştirmiştir.

Bir şeyi bütün yanlarıyla en kapsamlı ve gerçeğe en yakın biçimden öğrenmek diyalektik yöntemle

mümkündür. Bilgi edinme sürecinden yine diyalektik yol izlenerek doğru bilgiye ulaşılabilir. İnsan bilgisi üretim faaliyetine dayanır. Üretim faaliyeti sayesinde insan nesnel dünyayı tanımaya ve çözmeye başlamıştır. Yani maddede bilince sonra bilinçten tekrar maddeye giden süreç sonucunda bilgisini geliştirmiş, ilerletmiştir. Pratik-teori-pratik diye de özetlenen bilgi teorisi yolu izlenerek doğru bilgiye ulaşılır. Esas olan ise daima pratiktir. Çünkü teori pratikte sınanmadığı müddetçe güdük kalır. Doğruluğa ya da yanlışlığı ispatlanamaz. Pratiğin teoriye (buna maddenin bilince de diyebiliriz) geçişinde de asolan diyalektik yöntemin izlenmesidir. Yine teorinin doğruluğunun ölçütü, onun toplumsal pratikte sınanması ve beklenen sonucu vermesiyle görülebilir. Örneğin; sınıfsız bir toplum yaratmak için devrim teorimiz ışığında sınıf mücadelesi yürütmekteyiz. Bu pratiği hayata geçirirken diyalektik bir yol izleyip izlemediğimiz sınıf mücadelesi içinde durduğumuz yer, sınıf mücadelesinin genel durumu, kazanımlar, kayıplar tablosuna bakıldığında da kolaylıkla görülebilir.

Düşünme tarzında diyalektik yöntemin izlenmesi; yapılan işlerde, çalışmalarında başarılı olmanın ve verim

alabilmenin tek koşuludur. Çünkü diyalektik bakış açısına göre hiçbir şey, çevresindeki koşullardan kopuk ele alınamaz. Böyle ele alındığında ya da düşünüldüğünde anlamsızlaşır, çözümsüzleşir. Her şey birbirine bağlıdır, bir şey ancak onu çevreleyen koşullarla birlikte değerlendirildiğinde anlaşılır olur ve çözümlenebilir. Olaylara olgulara bütünlüklü bakabilmeyi öğrenmek, dolayısıyla tek yanlılığa düşerek gerçekten uzaklaşmayı da engeller. Bütünlüklü bakabilmek ise; incelediğimiz şey hakkında olguların toplanması, bunların arasındaki ilişkilerin kurulabilmesi, geçirdiği süreçlerin izlenmesi ve tüm bunlardan hareketle gelecekte alacağı halle ilgili çıkarımlara varılmasıdır.

Bir kişinin diyalektik düşünme tarzına sahip olup olmadığını pratiğine bakarak da çıkarabiliriz. Çünkü her pratik esasında düşünme tarzının bir yansımasıdır. Birinin düşünme tarzının nasıl olduğunu "ben böyle düşünüyorum" gibi ifadelerden çok "ben düşündüklerimi böyle uyguluyorum, yapıyorum"lar ortaya koyar. Yani halk içinde kişinin nasıl konuştuğuna değil nasıl davrandığına; nasıl düşündüğüne değil, ne yaptığına bakılarak değerlendirme yapılır.

Söylenenlerle ortaya konan pratiğin birbirine uymaması nereden kaynaklanıyor diye bakıldığında, burada niyet sorununu konu dışında bırakacak olursak, sorun yine diyalektik düşünme tarzının kullanılmamasında yatmaktadır.

En basit günlük işlerde dahi istenilen verimin ve başarının sağlanamaması, planların dışsal faktörlerden çok, yanlış hesaplamalar sonucu sekteye uğraması, esas-tali ayrımı yapılmadığından dört bir yana yumruk sallayan çalışma tarzının hâkim hale gelmesi... vs gibi örnekler, diyalektik olmayan düşünme tarzının pratikteki yansımalarıdır. Nesnel gerçekliklerden kopuk değerlendirmelerdir.

Bu durum karşısında Mao şöyle demektedir. "Ancak sorunları ele alışlarında subjektif, tek yanlı ve sığ olan kimseler, ortaya çıktıkları anda, koşulları göz önüne almadan, sorunlara bütünlükleri (bir bütün olarak geçmişleri ve şimdiki durumları) içinde bakmadan ve sorunların özünü (doğasına ve bir şey ile diğeri arasındaki iç ilişkileri) inmeden kibirli bir şekilde emir yağdırırlar. Böyle kimseler tökezleyip düşmeye mahkûmlardır."

Bunun tersine çevrilmesi sorunlar üzerine kafa yorma tarzımızın köklü değişimiyle olacaktır. Mao yoldaşın da vurguladığı gibi tek yanlı, subjektif ele alışlar terk edilerek çok yönlü bakış açısı hâkim hale getirilmelidir. Yani diyalektik bilinmeden hiç kimse işlerini, görevlerini hakkıyla yerine getiremeyeceğine göre diyalektik düşünme tarzını öğrenmek ve pratiklerimize bu doğrultuda yön vermekten başka çıkar yol olmadığı görülmelidir.

Kavgada ölümsüzleşenler

Cemil Oka

Militanlığın, kararlılığın ve cesaretin sembolü olan Cemil Oka (Keko) bir generalin çocuğu olarak 1954 yılında Eskişehir'de dünyaya geldi. Elazığ, Malatya, Bingöl, Dersim ve Muş illeri sıkıyönetim komutanlığı yapan faşist MİT generali Nazif Oka'nın oğlu olan Cemil Oka, böyle bir aile çevresine rağmen safını halktan, devrimden yana belirledi. Genç yaşta Partizanlarla ilişki kuran Oka, evi terk ederek inandığı dava uğruna mücadeleye atıldı. Askeri konulardaki yeteneklerini birçok askeri eylemde gösterdi. Son olarak İstanbul Okmeydanı'nda bir banka kamulaştırma eylemi sırasında polisle girdiği çatışmada yaralı olmasına karşın çemberi yapıp izini kaybettirerek parayı yoldaşlarına ulaştırdı. Göztepe'de tedavi olduğu evi daha sonra tespit eden ve başlarında Uğur Gür ve Mete Altan gibi azılı faşistlerin bulunduğu faşist devlet güçlerinin "teslim ol" çağrılarını silahıyla yanıt verdi. Uğur Gür faşistini yaralayan Cemil Oka, yeniden ağır yaralandı ve

şehitler kervanına katıldı.

2 Eylül Şehitleri

Her biri ülkenin ayrı bir köşesinden geçimini sağlamak için İstanbul'a gelen ve kendi gibi insanların yanına yerleşenlerin bulunduğu bir mahalle olan

1 Mayıs Mahallesi, 2 Eylül 1977'de devletin azgın saldırılarına sahne oldu. 2 Eylül günü, yaptıkları gecekondu yıkılmak istenince gecekondu halkı devrimcilerle omuz omuza vererek direnişe geçti. Otomatik silah, cop ve panzerlerle halka saldırın devletin karşısında devrimciler de halka iç içe geçmişti.

Çatışmalarda açılan ateş sonucunda Hüseyin Aslan, Hüseyin Çaparoglu, Cuma Gül, Hasan Yıldırım ve İsmail Poyraz isimli Partizanlarla birlikte Hasan Kızılkaya isimli devrimci şehit düştü. Müzeyyen Keskin ile Hıdır Ulman adlı bir yurtsever, 8 yaşındaki bir çocuk ve henüz kundakta olan bir bebek de devlet tarafından katledildi.

Dersim Nazımiye doğumlu olan Hüseyin Aslan, Akbank Bomonti Şubesi'nde müstahdem olarak görev yapıyordu. Cuma Gül, 1944 Gaziantep, İsmail Poyraz 1948 Dersim Pülümür Tasni köyü, Hüseyin Çaparoglu ise Malatya doğumluydu.

Cemil Çelik

Sivas Banaz'ın dağ köylerinden birinde dünyaya gelen Cemil Çelik, inşaat işçisi iken tanışır Partizanlarla. Gözü karalığı ve defalarca beş on faşistin arasına dalıp sokak sokak kovalayışı nedeniyle MHP'li faşistlerin korkulu rüyası olmuştur. 27 Ağustos 1979'da sabah işe giderken faşistlerin hakim olduğu bir bölgeden geçerken birkaç noktada kurulan pusuda arkadan kurşunlanarak katledilir.

İbrahim Kara

Erzincan'ın Refahiye kazasının Resloğlu köyünde doğdu. İnşaat ve fabrika işçiliği yaptığı sırada tanıştı Partizanlarla. İstanbul Anadolu yakası komutanlarındandı. İzmir'de 2 Eylül 1980'de devletin kolluk güçleriyle girdikleri çatışmada Ali Geçgel ile birlikte katledildi.

Ali Geçgel

Dersim Mazgirt'in Göktepe köyünde yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak doğdu. 1975'te mücadeleye başladı. İbrahim Kara ve Ali Geçgel, 2 Eylül günü işkenceci bir polisin cezalandırılması eyleminden sonra İzmir'in Hatay semtinin Arapdere mevkiinde arama yapan polis ekipleriyle çatışmaya girdiler. "Teslim ol" çağrılarını silahla karşılık veren Partizanlardan Ali Geçgel, düşmanın eline sağ olarak geçti, daha sonra polis tarafından yayılım ateşine tutularak katledildi.

Munzur Geçgel

Abisi Ali Geçgel'in cenazesini alıp memleketine götürmek üzere İzmir'e giden Munzur Geçgel gözaltına alınır. Munzur Geçgel üzerine atılmak istenen suçlamaları ret eder, onun bu direnginli-

ğini sindiremeyen işkenceciler 9-10 Eylül 1980'de onu işkencede katleder.

Pir Hasan Kulaç

Takvimler 5 Eylül 1981 gösteriyordu. Ovacık Mercanlar mevkiinde kendi köylerine yakın bir yerde bulunan Pir Hasan Kulaç ve diğer gerillaların kaldıkları bölge çembere alınır. Çıkan çatışmada Pir Hasan Kulaç şehit düşer. Ovacık Yazıören köyünden olan Pir Hasan Kulaç, İstanbul'da işçilik yaparken Partizanlarla tanışır. Yürüttüğü mücadele sonucunda patronların hedefi haline gelince illegale geçer, ardından gerillaya katılır.

Kenan Güzel

11 Eylül 1985 yılında Erzincan'da doğan Kenan Güzel, ekonomik zorluklar nedeniyle ailesiyle birlikte yurtdışına yerleşti. Avusturya'da Linz Umut Kültür Merkezinde bağlama hocalığı yapmaya başladı. YDG'nin çevresinde düzenlenen tüm etkinliklerde yer alıyordu. 2000 yılında ATİK-YDG Kültür Festivalinde birincilik kazandı. 28 Ağustos 2001 tarihinde bir gölde boğularak yaşamını yitirdi.

Sinan Günel

1979 yılında Tokat'ın Almus ilçesine bağlı Dadukta köyünde dünyaya geldi. Çocuk yaşta tanıdığı yarının umut yüklü yolcularını. '96 yılında bölgede kurye olarak görev aldı. Bir süre sonra Partizanlarla ilişkisi koptu. Ailesinin ekonomik durumu nedeniyle İstanbul'a göç etti. '98 yazına kadar devam eden bu durum, gerillaya katılma istemiyle son buldu. Aynı yılın sonbaharında tutsak düştü. 8 aylık tutsaklık sürecinin ardından '99'da gerillaya katıldı. 6 Eylül 2001 gecesi TC güçleriyle girdiği çatışmada toprağa düştü.

FARKLILIKLARI KAVRAMAK (3)

Devrimci kişi, yeniye özlem duyar, yeniye arar, yeniye yaratmaya çalışır. Bu da mevcut olanla da bir hesaplaşmayı, cenkleşmeyi gerektirir. Bunun farkında olanlar, değişime açıktır. Kendi tutuculuklarını kırabilme gücüne bir nebze de olsa ulaşabilmiştir.

FARKLILIKLAR DEĞİŞİMDİR

İnsanlar kendileriyle savaşılabilmeleri, hesaplaşabilmeleri için farklı olana ihtiyaç duyar. Hatta, kendisinden farklı olanın yani ötekinin ön koşuluna ihtiyacı vardır bile denilebilir. İnsanlar, farklılıklarıyla birbirlerine ayna tutar. Ölçüler, kıstaslar ortaya çıkar. Etkileşim kaçınılmaz olur. Zaten bir insan kendisini şu veya bu şekilde etkileyecek ötekisinden yani farklı olandan yoksun kalırsa, kendi sınırlarına hapsolür. Rutinlik, durağanlık, cansızlık hüküm sürer. Yani farklılıklar hayatın kaynağıdır. Değişmenin, değiştirmenin esas unsurlarındandır.

Farklı olan, insanı arayışa iter. Farklı olan risk özelliği taşır. Yeni bir çaba, katılım, uğraş anlamına gelir. Emek, sevgi, ilgi, tahammül, hoşgörü, sabır, özveri, özen ve en önemlisi özgüven temeline dayalı bir esnekliği zorunlu kılar. Bunlar da insanın kendisini görmesini, tanımasını sağlar. Karşılıklı değişim ortamı da böyle canlandırılabilir. Ki buna olan ihtiyaç sürekli dir.

Genel olarak hakim olan ya da öne çıkan farklılıklarımızdır. Çünkü yarınlar, gelecek süreklilik olarak düşünce ve duygu dünyasına yeni yeni şeyleri taşıyacaktır. Yarınlar ya da gelecek, bu açıdan ağırlıklı olarak farklılıkları içerir. Farklılıklara yaklaşım konusunda yakalanacak olumlu düşünceler, kişinin yarınlarında daha emin adımlarla yürüebilmesine ortam hazırlar. Ama farklılıkları kavramayan veya farklı

olana doğru bir yaklaşım içinde olamayanlar için farklılıklar çekincelidir, kaygı vericidir hatta daha uç ifadeyle korkutucu olabilir. Oysa ustanın dediği gibi "Değiştirenler kavrır".

FARKLILIKLARA RAĞMEN GÜÇLÜ İLİŞKİLER MÜMKÜN MÜDÜR?

Genel olarak mümkündür cevabı verilebilir. Ama pratikte yaşananlar aynı düzeyde olmayabiliyor. Ta başından ifade etmeye çalışıldığı gibi, **ilişkilerin niteliği aynı zamanda tek tek bireylerin de niteliğine dair somut bir veridir.** Eğer farklılıkları yukarıda ifade etmeye çalıştığımız çerçevede algılayabilen, kavrayabilen bir yaklaşım olursa, ilişkilerin niteliği de daha ileri bir düzeyde olabilir. Aksi halde, farklılıkların kendisini dayattığı katılık durumu öne çıkar ve ilişkisizlik hakim hale gelir.

Mücadelenin güç birliğine dayandığını biliyoruz. Mücadele sürecinin niteliği ne olursa olsun, içindeki her insan süreklilik olarak kavranın geleceği merkezli düşünmek, davranmak zorunluluğu taşımaktadır. Bu tutum, ilişkilere yön vererek iradeyi de şekillendirecektir. Asıl amaçtan kopmadan ve süreklilik olarak kavranın ihtiyaçları merkezli bakabilen bir düşünüşle davranmak, daha nitelikli ilişkilere kapı açar. Çünkü, amaçla iç içe geçen, bütünleşen her yaklaşım büyüme potansiyeli taşır. Bu da güçlü ilişkiler kurabilmeye imkan

sunar. Bunu yaratılmak önemlidir. Zaten güçlü ilişkilerden söz edilemiyorsa orada ciddi anlamda amaç birliği çerçevesinde şekillenme sorunu olduğundan bahsetmek yanlış olmaz.

Bir arada bulunan ve belirli görevlerle mücadelenin yükünü taşıyan birimler, gruplar, komiteler vs. olur. Bileşenlerin görevlerini, sorumluluklarını daha iyi biçimde yapabilmeleri önemlidir. Bunun için sadece dünsel çerçevede amaç birliği yet-

mez. Asıl ihtiyaçlar pratik süreçlerle birlikte daha farklı bir düzeye ulaşır. Zaten bütün mesele de bu süreçlerde yaşanır. Çünkü gündelik yaşamın binbir yönü öne çıkar. Hatta kimi zamanlarda, neredeyse ilişkilerin tamamını içerir hale gelir. Ve insanlar gündelik yaşam ve bu yaşamla ortaya çıkan paylaşımlarla harmanlanır. Öyle ki, günlük yaşamsal ihtiyaçlar merkezli ilişkiler, asıl ağırlığı oluşturur. Bunun sürekliliği düşünüldüğünde ciddi bir rutinleşme, darlaşma, bunalma da başgösterir. Darlaşmanın neden olduğu küçük sorunlara kayılır. Darlaşma eksenli düşünüşle meseleye yaklaşmak ise yeni yeni sorunların yaşanması demektir. Tam da böylesi hallerde herkes kendi düşüncelerine (farklılığına) tutunur. Ve tartışmalar, sorunu çözme yolu, biçimi bu düşünceden nasiplenir. Sorunu çözebilecek olgunluk ortamı zayıflayınca sorunlu ilişkiler süreklilik kazanır. Farklılıklar yaratılır, körüklenir, devasa bir düzeye de taşınabilir. Bu da zayıf ilişkilerin hakim olduğu bir tabloyu gözler önüne koyar.

Yani, bir aradakilikla birliktelik farklıdır. Bir arada olmak birliktelik anlamına gelmez. Ancak amaçları bütünleşen ve amaçlarla şekillenen ilişkilerle birliktelik sağlanabilir. Yaşamda en önemli sıkıntılardan birisi de budur. Birliktelik anlayışının altını, ilişkiler bazında daha bilinçli bir şekilde dolduramamak. Bunun en büyük nedeni devrimcileşmenin sürekliliğini yeterince kavrayamamaktır. Kimi sınırlı bilgilerle, deneyimlerle ya da kazanılmış özelliklerle kendi gerçekliğimize subjektif kalabiliyoruz, kibirleniyoruz. Bazen de kendimizi doğru ölçü mekanizmalarıyla değerlendiremediğimizden, "biliyoruz" düşüncesine kaplıyoruz. Karşımızdaki insanları, fikirlerini, bize göre farklı olan yönlerini yeterince önemsemiyoruz. Farklılıkların üzerinde ölçüsüzce gitmeye yeltenebiliyor ve katı bir tutumla ona kendimiz olmayı dayatabiliyoruz. Öyle olunca birlik ruhu da yaralanır. Duyarlı özenli ve sorumlu davranmak yerine; kırıcı, yıpratıcı, ölçsüz davranışlarla hedeflenen ortak şekillenmeye zarar verir hale geliriz.

Böylesine bir düşünüşle oluşturulacak ilişkilerin geleceği olmaz. Çünkü farklılıklar körüklenmiştir. İlişkiler farklılıkların gölgesine terk edilmiştir. Dolayısıyla amacın politik etkisi de or-

tamdan uzaklaştırılmıştır. İşte böyle bir zeminde farklılıklar güçlü ilişkilere evrilemez

ya da ortam hazırlayamaz. Bu da en küçük birimlerin bile birlikteliğini tartışılır hale getirir.

Peki nasıl giderilir? Bu durum her bireyin devrimcileşme dinamikleriyle ilgilidir. Değişim, gelişimin kavranışı ve süreçlerinin neleri barındırdığını bilmek, anlamakla ilgilidir. Kişi kendi devrimci dönüşümüne, gelişimine gerçek anlamda yön verebiliyorsa, en azından bu yönlü düşünsel/bir iç rahatlığı varsa ve bu bilinçle davranabiliyorsa, ilişkileri daha farklı olabilir. Devrimcilik birçok yönüyle vazgeçebilmektir aynı zamanda. Yani kişi, kendi devrimci gelişimi için bile mevcut halinden vazgeçebilmeyi bilmek zorunda. Çünkü **devrimci kişi, yeniye özlem duyar, yeniye arar, yeniye yaratmaya çalışır. Bu da mevcut olanla da bir hesaplaşmayı, cenkleşmeyi gerektirir.** Bunun farkında olanlar, değişime açıktır. Kendi tutuculuklarını kırabilme gücüne bir nebze de olsa ulaşabilmiştir. Adanmış bir yürek taşır. Dolayısıyla, davasına olan inancıyla devrimci değerleri kuşanır, erdemlerine sahip olur. Kavranın coşkusu dinmez onda. Özgüven sahibidir. Özgüveniyle farklılıklara yaklaşır. Onlardan kaçmaz. Aksine ona yönelir. Çünkü devrimcileşmenin durmak bilmeyen bir süreç olduğunu bilir. Farklı olana devrimci düşüncenin aynasını tutar. Görünen, onu ürkütmez. Görebildiği için daha cesurca duygulara kapılır.

Güçlü ilişkiler yaratabilmek herkesin devrimci niteliğiyle doğrudan ilişkilidir. Farklılıklar engel değildir. Farklılıklar işlenmeye muhtaç birer hammadDEDİR. Bu yüzden insanların geri yanları, zaafı, yetmezlikleri, zayıflıkları dıştalama nedeni olmamalıdır. Olumlu, iyi özelliklerinin sahiplenilmesi kadar, olumsuz, geri yönleri de işlenebilmelidir. Yani emek verilmelidir. Farklı olana farklılığını söylemek yetmez. Asıl ihtiyaç, farklılığın anlaşılmasını sağlayarak onun içsel dönüşümüne imkan verebilmektir. Bu da ilgi, özen, duyarlı davranış demektir. Ancak o zaman ilişkiler ileriye dönük süreklilik kazanabilir. Ancak o zaman farklılıkların ilerletici, geliştirici bir özelliğe sahip olduğu anlaşılır, kavranır.

(Devam edecek)

1 Mayıs'ta "Kentsel Dönüşüm" tartışıldı

İstanbul: İçinde Partizan'ın da yer aldığı "1 Mayıs Mahallesi Yıkımlara Karşı Mücadele Platformu" tarafından bir panel düzenlendi.

19 Ağustos günü Ümraniye Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nde gerçekleştirilen panel "**Yıkma, rant, talana, sömürüye karşı 77 ruhuyla mahallemizi sahiplenelim**" başlığı altında düzenlendi.

Etkinlik 17 Ağustos 1999'da Marmara depremi sırasında ve 2 Eylül 1977'de yaşanan direnişte şehit düşenler şahsında saygı duruşu ile başladı. Konuşmalar öncesinde birçok bölgede gerçekleştirilen yıkımları anlatan bir sinevizyon gösterimi yapıldı.

Panelde ilk sözü TMMOB adına alan **Burak Yılmazsoy**, yasayla birlikte yıkılacak ve kamulaştırılacak binalara Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nın karar vereceğine dikkat çekerek büyük bir rant yaratıldığını dile getirdi. Yılmazsoy, yasaya karşı birlikte hareket etmenin önemine değinerek imzalatılacak sözleşmelerini çok iyi incelemek gerektiğini söyledi.

ÇHD adına konuşan **İlknur Alcan**, Afet Yasası ile devletin inşaat sektörü üzerinden ekonomiyi canlandırmayı amaçladığını vurgulayarak, yasadan önce davalar bitmeden yıkım yapılmadığını ancak yeni düzenlemede bunun ortadan kaldırıldığını söyledi.

Konut Hakkı Koordinasyonu adına söz alan **Köksal Doğan**, yasaya karşı ev ev, sokak sokak komiteler kurulması gerektiğinin altını çizdi. Gülsuyu Gülsusu Yaşamı Koruma Derneği adına konuşan **Enver Delibaş** ise yetkililer tarafından verilen vaatlere inanılmaması gerektiğini dile getirdi. Site Mahallesi Yardımlaşma Ve Dayanışma Derneği adına konuşan **Mehmet Taş** da mücadelelerin ortaklaşması gerektiğini dile getirdi. Sunumların ardından soru cevap bölümüne geçildi. Hem 1 Mayıs Mahallesi hem de birçok bölgedeki yıkım hazırlıklarına yönelik neler yapılabileceği üzerine tartışıldı.

"Kampanyamızı değerlendirerek adımlarımızı büyütüyoruz"

Hatırlanacağı gibi "**Yıkımlara karşı birleşelim, örgütlenelim**" kampanyası Temmuz ayı başında Kartal'da yaptığımız bir toplantıyla tartışılmış ve bir programın oluşturulması hedeflenmişti.

Bizler kampanya gündemli bugüne kadar yürüttüğümüz çalışmaları değerlendirerek nasıl ilerleyeceğimiz konusunda bir program oluşturduk.

Öncelikle belirtmek gerekir ki halkımızın yüz yüze bırakıldığı bu saldırı, on yılı aşkın süredir gündemde tutulmakta ve son dönem bu saldırının daha etkili bir şekilde devreye sokulduğu bir seyir izlemektedir. Bugüne kadar yıkımların top-

yekun bir saldırıya dönüşmemesi, "**böl, parçala, yık**" üzerine oturtulan bir seyir izlemesi, buna karşı mücadeleyi de parçalı hale getirmiştir. Egemenlerin her dönem başvurduğu aldatma ve kara propagandaları, Wan depremiyle birlikte boyutlanmış ve halk arasında yaşanabilecek deprem üzerinden bir afet paranoyası geliştirilmek istenmiştir.

Egemenlerin son dönem yalan ve afet paranoyası üzerinden geliştirdiği "yıkım" politikası ve ileri sürdüğü "vaatlerle", yıkımların on yıllardır gündemde tutulmasıyla amaçladığı, halk arasında umutsuzluğu ve karamsarlığı geliştirerek beklentiye sokmak olmuştur. Bu politikanın görece "etkili" olduğunu söyleyebilecek emareler bulunmasına karşın özellikle mahallemizde halkın direnme geleneği ve birlikte hareket etme isteği yıkım saldırısı önünde engel olmayı sürdürmektedir. Halkın daha yaşanabilir bir mahalle ve barınma sorununa daha iyi koşullarda çözüm üretme isteği güçlü bir şekilde kendini korurken, tapulu, tapusuz, mal sahibi, kiracı statüsünde bulunanların birbirinden farklı olduğu algısı değiştirilmeye, ortak ve halktan yana bir "çözümün" birlikte üretileceği yönü yine güçlü şekilde bulunmaktadır.

Kampanyamız saldırının gündemleşmesiyle birlikte planlanandan biraz gecikmeli olarak başlasa da süreci ve halkın gündemini yakalayan bir işlev görmüştür. Önümüzdeki dönemde mahallemizde yıkımlara karşı sürdüreceğimiz mücadelenin ilk adımlarını oluşturmaktadır.

ne, kadınların yaşam alanlarına kitlesel bir şekilde sahip çıkma iradesine-potansiyeline ve yıkımlara karşı halkın mücadele isteğine tanıklık oluşturmuştur. Hafta içi ve kısa bir zaman diliminde yürütülen çalışmayla özde kadınları ve mahalle halkının bir araya gelmesini sağlayan, yıkım saldırısının onların yaşamını yakından ilgilendiren bir gündem olmasından ileri geliyordu. Tiyatro ve söyleşinin yanı sıra Pınar Aydınlar'ın etkinliğe katılarak yıkımlara karşı halkı cesaretlendiren konuşmaları ve türküler söylemesi olumlu olmuştur.

Kampanyamızın mahallemize ayağında önümüzdeki dönemi kitle çalışmasıyla bütünleştireceğimiz etkinlikler şeklinde örmeyi hedefliyoruz. Ev ziyaretleriyle yıkım gündemini doğrudan kitleyle tartışırken, kahvaltı, sokak etkinlikleri, film gösterimleri gibi halkı birleştirmeyi sağlayacak etkinlikler yapılması hedeflenecektir. Yıkım saldırısını teşhir broşürümüz ve bildirimlerimizle birlikte açacağımız stantlarda saldırıya karşı örgütlenme çağrısı yaparak, gündeme duyarlılığı geliştirmeyi, halkın birlikte hareket etmesini ve dayanışmasını büyütmesini amaçlıyoruz.

(Gülsuyu Partizan)

Yanı sıra kampanya çalışmalarımız mahallemizde yıkımlarla ilgili bugüne kadar yürüttüğümüz faaliyetin deneyiminden beslenmekte, yıkımlara karşı halkın mevcut tepkisini saldırıya karşı örgütlenmenin bir aracı olarak kullanmayı amaçlamaktadır.

Çalışmalarımız ilk elden afiş, sticker, bildiri vb. yapılmasıyla başlatılmış, ardından HES'lere karşı mücadelede olduğu gibi yıkımlara karşı mücadelede de en önde bulunan kadınlara yönelik etkinlik örgütlenmiştir. **Yeni Demokrat Kadın**'ın ve **Partizan**'ın birlikte örgütlediği etkinlik, kampanya çalışmalarımıza daha fazla insanın katılım göstermesi-

Kampanya çalışmalarımızdan...

Gülsuyu-Gülsusu

Kentsel Dönüşümüne karşı kampanyamız ekseninde mahallemizde Heykel, M. Bakkal, Fatma Hanım ve son olarak Mezarlık bölgelerini cadde boyu kampanyamızın afişleriyle donattık.

Mahalle halkıyla afişleme yaptığımız esnada kısa kısa kurmuş olduğumuz diyaloglarda en çok öne çıkan ve halkımız tarafından altı çizilerek vurgulanan tek şey "örgütlenmek" oldu. Afiş çalışmalarımızın son bulduğu esnada bulunmuş olduğumuz noktaya zırhlı (akrep) polis aracı yanaştı. Yürümeye başladığımızda araçtan inen polisler bize arkamızdan "Arkadaşlar" diye seslendiğinde onlara verdiğimiz yanıt "Katil polis Gülsuyu'ndan defol", "Faşist baskılar bizleri yıldırılmaz" sloganları oldu.

Sloganlarımızı duyan mahalle halkı sokağa çıkınca polis de hiçbir şey olmamış gibi araçlarına binerek uzaklaştı.

Gazi

Mahallenin çeşitli bölgelerine afiş ve sticker yaptık. Ayrıca pazarda da bildiri dağıtımını gerçekleştirdik. Son süreçte özellikle yıkım bölgesine ait "işgaliye parası" olarak 2-7 bin TL arasında hatta daha fazla para "cezaları" yağdırılarak mahalle halkı mağdur edilmeye çalışılıyor. En önemlisi insanları yalnızlaştırma çabası. Sohbet sırasında buna değindiler: "**Bizi yalnızlaştırarak ayaklarımızı topraktan çekmemizi istiyorlar**" diyorlar. "**Ama biz bu oyuna gelmeyeceğiz gerekirse çatışır gerekirse; yıkarız evimizi kimseye vermeyiz**" diye ekliyorlar.

Hayalet mahalle yapıldı, burası aynı Wan gibi

Orası Allah'ın işiydi burası canilerin işi..

Kadriye Teyze'nin yıkımlara karşı yazdığı şiir;

**Mamak'a bir rüzgar esti
Sonbahar mı geldi bilmem
İki oda bir mutfağım
Yıkılır mı onu bilmem**

**Doğusundan batısından
Yerleşmiştir bunca insan
Yobazların darbesinden
Kurtulur mu onu bilmem**

**Mamak deyip geçmesinler
İnsanları seçmesinler
Sesimizi dinlesinler
Duyarlar mı onu bilmem**

Ankara: Mamak'ın Eski Çöplük olarak bilinen bölgesinde bu sıralar yıkım tedirginliği var. Geçtiğimiz haftalarda 15 evin yıkılmasıyla başlayan süreç, bayramdan sonra da yeni yıkımların olacağı söylentileriyle birlikte devam ediyor. Biz de mahallenin en eski sakinlerinden, 6 tane şiir kitabına sahip, bahçesinde onlarca kedisi olan Kadriye teyzeyle yıkımlara dair bir röportaj gerçekleştirdik.

- Geçtiğimiz haftalarda 15 ev yıkıldı mahallede. Şimdiki durum nedir?

Kadriye Canlı: 17 tane evi yıktılar. Mahalleliyi azınlık buldular. Daha önce giremiyorlardı. Ben buraya 85'te geldim. Bu mahallenin yarısı 85'te gelmedir. Yıkılacaktı madem 27 yıldır neredeydiniz? Belediyenin, zabıtalının o dönem gecekonduların inşaatında geceleri çalıştığını bilirim. Elektriği, suyu, telefonu verdin; asfaltı döktün. Her şeyi yaptın. O zaman burası yerleşim yeri değildi. Geldiniz, 500 ev oldu şimdi. 500 ev olduğunda harekete geçiyorsunuz, neden ilk başta harekete geçmediniz? Geçen yıktı, gitti. İmza attınız felan dediler. Bizim burayı bayramdan sonraya bıraktılar. Binlerce çevik kuvvet. 4 yaşındaki çocuğa küfürler yağdırdılar, ağza alınmayacak küfürler. Bir genci tuttular burada, amir "götür tepe tepe kullan" diyor. Diğer bir polis de diyor ki "Esad güçleriyiz". Esad'ın gücü normaldi, iyiydi, kabul edilecek bir şeydi de Esad'ın vatandaşını benim ülkeme niye doldurdu? Kötü bir şeydi de devletin polisi niye "Esad'ın gücü yüz" diyerek bu halka zulmediyor? Evlerimizi yıkmaya gelirse o zaman biz de harekete geçeceğiz. Öldürürler ya, öldürsünler. Ben 1940 doğumluyum. Sen gelip benim burada bunca yıllık emeğimi yıkamazsın. Çocuklarımı okutmak için, eşim Zonguldak madenlerinde göçük altında kaldığı

için buralara geldim. Kafamı sokmak için derme çatma bir gecekondu burası. Biz havuzlu villalarını istemiyoruz onların. Türkiye'nin her tarafında villaları var onların, biz onları istemiyoruz zaten. Biz gecekonduda yaşamaya can atmıyoruz. Yerleştirsinler bizi bir yere. Aldığım maştan beni de geçindirecek kadarını bırak, gerisini al. Benim gibi mağdur o kadar çok insan var ki burada.

Kooperatifler kuruldu 1995 yılında. İsmail Değerli'nin Belediye Başkanı olduğu dönem. Dedi ki bir sigara parasına ev sahibi olacaksınız. Kooperatif ilk birer milyondan başladı. 2. ay 10 milyona çıktı, 3. ay 40 milyona çıktı. En son 200 milyon oldu aidatlar. Çoğu insan çıktı. Aidatları verebilecek olanlar devam ettiler, bizler çıkmak zorunda kaldık. Kooperatif kurduk, "çıkıyoruz" diyorlar. Oradan çıkarken bize bir kağıt verdiler, "bunu imzala" dediler çıktığına dair. Satılmış oluyor, artık onlar kime satıyorlarsa. Biz imza atmış olduk ya biz satmış oluyoruz evleri. Belki bana da öyle diyecekler. Ben aşağı yukarı 2 sene yatırdım, paranın az bir miktarını aldım. Şuraya kesiliyor, buraya kesiliyor diye vermediler paranın çoğunu. İçlerinde birkaç kişi çıkıp kooperatifi yürüttüyse, biz ne yapalım?

Bu yıkımdan sonra milletin gözü

korktu, çektiler gittiler. Bizim önümüze kooperatifi getiriyorlar. 770. yasaya göre kurulmadı ki bu kooperatifler, Mamak Belediyesi'nin yarısı girdi bu kooperatiflere. Bize kuruldu ama orada şimdi yaşayanların yarısı Mamak Belediyesi'nin çalışanları. Hayalet mahalle yapıldı burası aynı Van gibi. Orası Allah'ın işiydi burası canilerin işi. Artık bu zulme bir son verilsin.

- Gerçekleştirilen son yıkımlardan sonra insanlar bırakıp gidiyor dediniz...

- Kiracılar gittiler. Ama o gün yine buradalar kiracılar. Duyumu aldığımız gün yine buradalar. Ben 72 yaşındayım, gazlı suyu verdiler, düştüm yere tekrar ağzıma verdiler suyu. Kafama su boşalttılar bir evde. Eve üstümü degiştirmeye geleceğim, botlarımın içi bile su doldu. Buraya gelirken bile adı laflar söylüyor polisler.

Peygamber kıyafeti altında şeytansın

- Şu an bir gelişme var mı? Bayramdan sonra evler yıkılacak gibi söylenti dolaşıyordu...

- Onların işine aklın ermez. Akşam karar alırlar, sabahtan da gelir yıkarlar. Ama bu sefer kan dökülmeden ke-

sinlikle burada gecekondular yıkamazlar. Çok kan dökülür. Kan sel gibi akar. **Ne olursa olsun ben yuvam için savaşırım.** Bu yaşta savaşacağım. Benim gibi çok insan var burada canını ortaya atacak. Panzer ezse geçse ne olur? Bu iş anlaşmakla olur. Çoğu insanı kandırdılar. "Size arsa vereceğiz" diye. Evlerini kendi elleriyle yıkip, taşınanlar oldu. Niye yıkayım ben, buraya ömrümü verdim. Polis bana çok kötü davrandı. Şiir okudum geceleyin. Çok kötü küfürler etti bana. Tanısam... Tanısam ne olacak? Allahı peygambere şikayet edemezsin ki? Yanımda yazılı olmadan okuyabiliyorum o şiiri, gecekondularımız için yazdım. Artık bölge olarak ayıkmanın zamanı geçmiştir. Peygamber kıyafeti altında şeytansın. Neden şeytanlık yapıyorsun, ayırım yapıyorsun? Hazırlıksız yakalandık biz. Yine girerlerdi buraya ama 10-15 kişi ölürdü. Ölsün...

85'ten beri buranın kahrını çekiyoruz. Ayaklarımıza poşet takardık, bu çamurlu yolları geçebilmek için. Önceden metan gazını bahane edip buralara saldırıyorlardı, şimdi açık açık "rantımız var" diyorlar. O zamanlar, 2000'lerde sloganımız da şuydu; "Gaz bahane rant şahane." Artık insanların üzerinden ellerini çeksinler. Hiç yok desek 270, 280 daire kaldı burada.

- Kimse desteğe geliyor mu?

- Geliyorlar. Allah razı olsun. Ben de giderim. Çoluğumu çocuğumu toplarım giderim. Çok da gittim.

- Kadriye teyze gazetemiz aracılığıyla son olarak ne söylemek istersin?

- Gecekondularımızın üzerinden ellerini çeksinler. Eğer bizi bir yerlere yerleştireceklerse biz kendimiz yıkılm. Ama onlara yıktırıp sonradan sürünmeye hiç niyetimiz yok. Kararlıyız. Yıkırmayacağız. Yıkılırsa, enkazı kan götürecektir.

Devrimci Sanatın “Sınırları” Ve Bandista -2-

Her Bandista sahnesi, ıslıkla söylenen her Ahmet Kaya türküsü, iktidara yönelen her çığlık, gurbette çekilen her ah, siyasi fikirleri ve eylemleri nedeniyle yaşama hakkını kaybeden yahut toprağından ayrılmak zorunda bırakılan her mülteci için saygı duruşudur.

Bandista'nın pratikteki tutarlılığı üzerine

Bandista ilk olarak 2009 1 Mayıs'ında internet üzerinden yayınladığı “De Te Fabula Narratur” albümüyle çıktı karşımıza. Hesap sorma, özgürlük, kapitalizm, yozlaşma gibi kavramları içerisinde bulunduran albümde bir de **Avusturya İşçi Marşı** vardı. Dinlendikten sonra umutla ve heyecanla bir kez daha ve bir kez daha dinlendi Bandista. Avusturya İşçi Marşı'nı kendi “bildikleri” yolla çalıp söylemişlerdi, iyi de olmuştu. Yine sözler alışlagelmişin dışında ama tutarlı ve umut doluydu. Elbette grubun “silahsızlanma” vurgusu ve reformist yönelimleri olduğu söylenebilir. Bu vurgu ve yönelim bize de, kimi başka anlayışlara da uygun değildir. Fakat bu Bandista'nın tutarlı olup olmadığı konusunda bize bir kanıt sunmaz. Ya da bizim Bandista'yı dinlemememizi gerektirmez. Çünkü sanat bu kadar keskin değildir.

Bandista öncesinde de söylediğimiz gibi birçok büyüklü küçüklü eyleme katılmıştır. 19 Ocak'ta katledilen Hrant Dink için yürümüş, Genç-Sen'in eylemliliklerine katılmış, İstanbul Üniversitesi'ndeki arama baskısına karşı şarkılar söylemiş, Üçüncü Köprü'ye karşı alanlara çıkmıştır. Eylemlerde bizzat kendileri slogan attırılmışlardır. Bandista'nın sözünü çoğu yerde söylemesi noktasındaki samimiyeti ve bunun için yarattığı şarkıların internetten dinlenebilir olması bir tutarlılık göstergesidir.

Bandista'nın tutarlılığına yönelik bir örnek verelim. Ahmet Kaya'sız geçen on yılın ardından yapılacak olan “anma”ya Bandista gitmedi. Nedenini de şöyle açıklıyorlardı:

“Dost ve yoldaşlarımıza;

11 Aralık 2010 Cumartesi günü gerçekleşecek An Gelir -Ahmet Kaya-

Onsuz On Yıl etkinliği için büyük bir şevk ve dirençle Lütfi Kırdar Kongre Sarayı'nda bulunmak arzu ve çağrısından öğrendiğimiz üzere söz konusu gecede sergilenecek devletlû katılmı red ve tel'in etmek üzere bu kararımızdan vazgeçtiğimizi, lakin bu zeminde olmasa bile muhtelif tüm alanlarımızda, devrimci inadımızla Ahmet Kaya'yı, üzerinde simgeleşen tüm mücadelemiz, dilimiz, özgürlüğümüz ve yıkıcılığımız adına anmak ve yaşatmakta olacağımızı beyan ederiz.

Tarafımız bellidir. Henüz bir hafta evvel ‘Üniversiteler bizimdir, bizimle özgülleşecek’ diyerek haykıran kardeşlerimizi dayaktan geçirenler ve kolluk kuvvetlerinin bu tavrımı ‘eli sopalı’ gençle görüşmeyiz beyanıyla destekleyenlerle aynı yerde bulunmayacağız. Şarkılarımız onların kanlı ellerini yıkmak için değildir.

Tarihimiz onları tatmin etmek, sömürülerinin malzemesi olmak yahut yüksek siyasetlerinin masasında kart olarak atılmak için yazılmamıştır. Ki aç gözlerini doyuracak olanlar biz değiliz. Demokrasi kisvesi altında darbe koşullarını sürdürenler, emekçileri yok sayıyor, özgürlükleri kendi çıkarları etrafında tarif ediyor, dilleri tanımıyor ve cinsiyetçiliği perçinlemekte ısrar ediyorlar. Evet, yetmez! Belki muktedirler ardından yine timsah gözyaşı döksün diye daha fazla ceset lazım çetelelerine; Ahmet Kaya'yı terk etsek, Nazım'ı isterler, Dink'i terk etsek doğmamış kardeşimizi, o da yetmez!

Neo-liberalizmin ve işbirlikçilerinin, karşıtım içererek etkisizleştirme, yok etme eylemlerinin bir parçası olmayacağız.

Vardık, varız, var olacağız!

Her Bandista sahnesi, ıslıkla söylenen her Ahmet Kaya türküsü, iktidara yönelen her çığlık, gurbette çekilen her ah, siyasi fikirleri ve eylemleri nedeniyle yaşama hakkını kaybeden yahut toprağından ayrılmak zorunda bırakılan her mülteci için saygı duruşudur.

Aksini tahayyül ettiğimiz anda;

Üşür ölüm bile...”

Açıklamada da belirtildiği gibi Bandista devletin sözcülerinin de bulunduğu bir “anmaya” gitmeyerek tutarlılığını bir kez daha göstermiştir.

“Devrimci Sanat” Kavramının Üzerimizde Yarattığı Baskı

Bandista'nın halk gençliği (özelde üniversiteli gençlik) üzerindeki etkisini ele aldığımızda, gençliğin ihtiyaçlarının denli geniş bir yelpazeye yayıldığı görülmek mümkün olacaktır. Devrimci sanat (ya da bir şeyler anlatma, gelişme, ilerleme derdinde olan sanat) şehitlerimizden, silahlı mücadeleden, gerilladan ibaret değildir. **Sanat anlayışımız bu çerçevede içerisinde kalırsa sadece etkilemeyi düşündüğümüz kitleler değil biz de çok şey kaybederiz.**

Çünkü devrimci olan hayat, saf devrimci unsurlardan ibaret değildir. İçerisinde birçok şeyi barındırır ve kuşkusuz ki bizim diğer unsurlara ilişkin de söyleyecek şeylerimiz vardır, olmalıdır. Nasıl ki devrimci ve komünistler sanatsal gelişimlerini (buna paralel hayat içerisindeki gelişimlerini) sadece marşlardan ve saf devrimci eserlerden sağlamıyorlarsa, daha birçok farklı sanatsal unsura ihtiyaç duyuyorlarsa, bizim üreteceğimiz, var edeceğimiz ve geliştireceğimiz sanatın niteliği de böyle olmalıdır. Hareketimiz üzerine yapılan marşları sloganlaştıran bir geleneğe sahibiz. Bu değerler kuşkusuz ki önemlidir fakat **sanatımızın içeriğini oluşturmaktan öteye gitmelidir.**

Hayatın içinde bizi etkileyen, bize yön veren, bizi rahatsız eden, mutlu eden, rahatlatan her şeyi sanatın içerisine sokabiliriz. Bu cürete sahip olmak, bu konuda samimi olmak, gerçeklikten, gerçekten bahsetmektir. İşte Bandista'nın yarattığı, gençliğin de bu oranda ilgi duyduğu şey budur. Yoksa Bandista'nın da geleneğimizin içinden çıkmış olan müzik gruplarının da temelde söyledikleri şeyler farklı değildir. Müzikteki, sözlerdeki, üretimdeki bu rahatlık ve samimiyet, beraberinde içeriğin genişlemesine de neden olmaktadır. Hareketimizin ideolojik olarak Bandista çizgisinin temsil ettiği ideolojiden üstün olduğu aşikârdır. Peki bu üstünlüğü sanata uyarladığımızda ne elde etmiş oluruz? 1 Mayıs'tan, 8 Mart'tan, '80 AFC'sinden, Hrant'tan, Afrika'nın ezilen

halklarından, Ermeni Soykırımı'ndan, Cumartesi Annelerinden, aşktan, özgürlükten bahseden Bandista'nın bizim sanat anlayışımızdan ileride olduğu sonucunu elde etmiş oluruz.

Hayatı “İskalama” Kuşkusuz Sorgulanmalıdır

Öncesinde de belirttiğimiz gibi, devrimci ve komünist mücadele, hayatın her alanını yapılandırmalı, hayatın her alanına müdahale etmeli ve her alanda sözünü söylemeyi bir görev olarak bilmelidir. **Kuşkusuz ki hayattaki bir alanı bile boş bırakmama çabası nesnel gerçekliğe ve güce paraleldir.** Fakat en azından mücadeleyi hayatın her alanına uyarlama çabası içerisinde olmak bile anlayışımızı ilerletecektir. Dönüp baktığımızda hayatın, gençliğin, halkın yığınla içsel açmazı ve çelişkisi vardır. Bu çelişkilerin birçok şeyi etkilediğini, toplumsal olandan bağımsız olmadığını göz ardı etmememiz gerekir. Dolayısıyla kültürel üretimimizi bu geniş yelpaze üzerinden var etmeye çalışmak, hem kendimizi hem de etki ettiğimiz her yeri rahatlatır, nefes almamıza olanak sağlar.

Bandista ve devrimci sanat üzerine bir şeyler söylemişken çarpıcı bir örnekle yazıyı sonlandıralım.

2011 yılında 1 Mayıs Mahallesi Kuruluş Festivali'nde Bandista ile beraber birçok müzik grubu vardı. Bandista'nın çıkacağı gün İsyen Ateşi de sahneye çıkacaktı. İsyen Ateşi sahneye çıktığında biz de önlerde yerimizi aldık ve her şarkı sonrası sloganlar atarak kitleyi ajite etmeye çalıştık. Slogan atan kitle doğal olarak Partizancılardan oluşuyordu. 1 Mayıs Mahallesi'nde Bandista'nın nasıl bir ilgiyle karşılanacağını merakla beklerken Bandista sahneye çıktı. Günlere yayılmış olan festivalin en coşkulu anlarından birisi yaşandı. Gençlik büyük bir coşkuyla Bandista şarkılarına eşlik etti ve sahne güvenliğini de geçip sahnenin önüne kadar geldi. Bandista'nın bir şarkısı “İsyen, devrim, özgürlük” diye bitiyor. Sonrasında yüzlerce insanın şarkı biter bitmez şu sloganı attığını duyduk: “İsyen, Devrim, Özgürlük”

(Bir ÖG Okuru) (Bitti)

Örgütlenme cüretini sınıf hareketinde mayalamak için DDSB 3. Eğitim ve Tatil Kampı gerçekleştirildi!

Politik bir hat çizebilmek, örgütlenme cüretini sınıfın direnme gücü ile bütünleştirebilmek ve subjektif gücünü tartışabilmek adına başlatılmış olan DDSB eğitim kampı 15-19 Ağustos günleri arasında İzmir Dikili'de gerçekleşti. 3.'sü gerçekleştirilen kampın istikrar bağlamındaki varlığı ve ciddiyeti DDSB'nin önüne koyduğu politikaları uygulama cüreti ile ilgilidir kuşkusuz. Bu çaba her şeyden önce sınıfı örgütlenme kararlılığı ve bunun yarattığı coşkunun ürünüdür.

İlk gün, kamp üzerine bilgilendirme toplantısı ile başladı. Toplantının akabinde serbest zaman etkinliğinde öneriler üzerine HDK (Halkların Demokratik Kongresi) içindeki çalışmalarımız üzerine bir sohbet gerçekleştirildi. Sohbetin ardından deniz, doğa yürüyüşü, fotoğraf çekimi, voleybol ve futbol maçları ve yarışmaları gerçekleştirildi.

Kampın ikinci gününde ise önce kolektif olarak spor yapıldı. Daha sonra sabah kahvaltısının ardından ilk ders olan **"Dünyada ve Ülkemizde Sınıf Hareketleri, Deneyimler Ve Görevlerimiz"** başlıklı derse geçildi. Derste Türkiye'de yaşanan direnişlere değinilirken DDSB'nin gelişen sınıf hareketindeki konumu tartışıldı, eleştirildi ve daha aktif bir hat çizmenin yolları ve yöntemleri tartışıldı. Tartışmalara TOGO işçilerinin de katılım göstermesi, konuşmalar yapması tartışmanın verimliliğini artırdı. Akşam ise bir bilgi yarışması yapıldı.

Üçüncü günde **"Tarihsel Süreç Işığında Genel Durumumuz"** adlı sunuma geçildi. Sunumda Ortadoğu'da yaşanan isyanlara değinilirken ülkemizde ise işçi sınıfı üzerine bir panorama yapıldı. Sunumda Partizan, İstanbul merkezli olan "Kentsel Dönüşüm"e karşı kampanya çalışmasına da değinildi.

3. gün akşam, yine Dikili'de kamp yaparak yıllık çalışmalarını değerlendiren **Siyah Pembe Üçgen Derneği** aktivistleri ile yaklaşık 2 saatlik bir sohbet gerçekleştirildi. LGBT bireylere olan

3.'sü gerçekleştirilen kampın istikrar bağlamındaki varlığı ve ciddiyeti DDSB'nin önüne koyduğu politikaları uygulama cüreti ile ilgilidir kuşkusuz.

yaklaşımımızı sorgulama ve homo-transfobik yaklaşımları daha net algılama bağlamında sohbet oldukça önemli bir yerde duruyordu.

LGBT birey arkadaşların kendilerini ifade etmesi örgütlü çalışmalarına değinmesinin yanı sıra kendilerine toplumsal bakış açısının getirdiği saldırılara değinmeleri ve bu bakış açısının nasıl ve ne biçimde şekillendiğini örneklerle anlatmaları tartışmanın politik düzeyini artırdı. Sohbet TOGO işçileri de dâhil olarak ve **"bizler TOGO işçileri olarak arkadaşları destekliyoruz"** şeklinde konuştular.

Kampın dördüncü gününde ise kadın sorununa yaklaşım bazında **"Erkek Şovenizmi"** ve **"Cinsel Taciz"** başlıklı iki konu tartışıldı. Tartışmanın erkek şovenizmi olması ve bu anlamıyla konuya dair bir kapalılık halinin varlığı nedeniyle konu istenilen düzeye ulaşmasa da tartışmaların ve böylesi bir sunumun oluşturulması oldukça önemli ve tekrar uygulanması elzem bir yerde durduğu görüldü.

Sunumun ardından akşam saatlerin-

de **"TOGO işçileri: Direnmek ve Değişim"** üzerine bir söyleşi gerçekleştirdiler. Sohbet havasında geçen söyleşi, denilebilir ki kampın en hareketli ve heyecan verici sunumuydu.

TOGO işçilerinin doğal ve sade konuşmalarıyla "hayatın içindeki teori"yi hep beraber paylaşmış olduk. Serbest zaman etkinliğinde ise Kültür Sanat Komisyonu tarafından **İlkesiz** adlı doğaçlama tiyatro gösterimi gerçekleştirildi. İzleyenleri kahkahaya boğan tiyatro gösterimi kitle tarafından uzun süre alkışlandı.

Kampın 5. ve son gününde ise **"Güncel Sorunlar ve Görevlerimiz"** başlığı altında HDK'nin geldiği konum ve bizim HDK içindeki çalışmalarımız değerlendirildi. Verilen örnekler ve HDK içindeki bölgesel çalışmalara değinilerek süreçteki görevlerimize daha fazla sarılmamız gerektiği belirtildi.

Sunumun ardından kamp değerlendirilmesine geçildi. Genel anlamda kimi eksikliklerine rağmen tartışmalarda kampın olumluluk arz ettiği vurgulandı.

Yoldaşlarla birlikte olmak...

DDSB'nin düzenlediği ve 3.'sü gerçekleşen tatil ve eğitim kampına ben de gittim. İlk defa böylesi bir kampa katıldım. Yolda giderken "sıkılırım" diye endişe ettim, fakat çok farklı bir ortamla karşılaştım. Sabahın erken saatinde oraya vardık, kadın yoldaşlar spor yapıyorlardı. Bizi görünce koşup geldiler. Çok sıcak kucaklaştık, sonra odalarımıza yerleştik.

Kampta beni etkileyen birçok olay oldu. Benim açımdan en önemli şeylerden biri TOGO işçileri ve LGBT arkadaşlarla söyleşi oldu. Devrimci yoldaşların sıcak sohbetleri, alçakgönüllü ve çok paylaşımcı olmaları beni hem mutlu etti hem de duygulandırdı. Bu anlamda eğitim kampı bana çok şey kattı, katıldığım tüm eğitimler de bir başka güzeldi. Kampta birçok aktivite yaptık; voleybol turnuvası, bilgi yarışması düzenledik, birlikte sabah sporu yaptık. Yine birlikte denizde yüzdük, hepsi ayrı güzeldi.

Toparlamak gerekirse kampın genelinde ben birçok şey öğrendim ve çok büyük keyif aldım. Bu tür faaliyetler gerçekten insanlara çok yararlı diye düşünüyorum. Yer, zaman, mekân hiç fark etmiyor; yeter ki yoldaşlarımızla birlikte olalım.

Kampta bazı eksiklikler de vardı tabii. Yapılan eğitimlere daha fazla riayet edilebilirdi. Örneğin geç gelmeler vs. zamanın daralmasına neden oldu.

Bir başka konu çocukları olan aileler çok fazla eğitime katılmadılar, özellikle anneler çocuklarıyla ilgilendikleri için çoğu şeylere katılmadılar. Bu noktada çocuklar için oyun parkı ya da çocuklarla ilgilenecek nöbetçiler olabilirdi.

Bir başka konu ise çok fazla konu belirlendi ve konuşulamadı. Daha az konu belirlenip üzerinde daha çok tartışılabilirdik.

(Bir ÖG okuru)

Kamp üzerine kısa bir değerlendirme

İlk kez katıldığım DDSB'nin yaz kampı benim açımdan önemli kazanımlara neden oldu. Genel anlamda belirtmek gerekirse kamp başarılı olmuştur. Her şeyden önce eğitim amaçlı yapılan toplantılar, bilgi yarışması, "İlkesiz Amele Parti"sinin komedi içerikli faaliyetleri, ayrıca "İlkesiz" isimli gazetenin yine komedi içerikli haber yorum ve yazıları... Spor faaliyetleri bir yandan insanları eğitirken diğer yandan güldürüp eğlendiren çalışmalar olmuştur.

Bu tür kamp çalışmalarının son derece faydalı olduğunu belirtmek istiyorum. Sağlıklı ve başarılı bir kamp çalışması ile iyi bir önderliğin ve gözlemin ortam içerisinde yeni cevherler tespit edebileceğini düşünüyorum. Bunu için

ise bilinçli bir program hazırlanması gerekmektedir.

Benim açımdan en önemli kazanım toplantılar sırasında edindiğim yeni bilgiler olmuştur. Bu arada unuttuğum pek çok bilgi bu vb. tartışmalarla tazelenip, beni yeniden araştırmaların içine çeken kapıları aralamıştır.

Genel anlamda başarılı bulduğum kamp faaliyetleri içerisinde herhangi bir olumsuzluk olmamakla birlikte, bir takım eksikliklerden bahsedilebilir. Burada bu eksikliklerden daha ziyade bundan sonraki kamp faaliyetleri sırasında neler yapılabileceği üzerinde durmak istiyorum.

1- Kamp çalışması en az altı ay önceden başlatılmalı, bunun için ise tec-

rübeli kişilerden bir komite oluşturulmalıdır.

2- Kampa katılım sayısı artırılmalı, katılım daha geniş ve kitlesel olmalı. Kamp süresi 1 haftaya çıkarılmalı ve bu 1 haftalık süre geçmiş tecrübelerin ışığında değerlendirilip iyi bir planlama yapılmalıdır.

3- Kamp süresinin en önemli özelliği, insanları sıkmadan eğitmeye yönelik olmalı. Sıkmadan eğitmek için hazırlık aşamasında kitle birkaç ay önceden toplantı konularında araştırmaya yönlendirilip hazırlanmalıdır.

3- Toplantılarda konuya büyük ölçüde hâkim olan (aynı) kişilerin tartışmalar sırasında uzun uzun konuşup zaman öldürmeleri yanlıştır. Onlar zaten konuya hâkimdirler ve tartışmalarda yönlendirici olmalıdırlar, tartışmalar sırasında

eksik noktalar varsa tamamlayıcı bilgiler vermelidirler.

4- Kültürel faaliyetlerle ilgili olarak birkaç ay önceden bir komite oluşturulmalı ve bu konuda, bilgi yarışması, müzik, tiyatro, gazete, skeç, şiir, karikatür, fıkra vb. konularda neler yapılabileceğini tartışıp karar verdikten sonra hazırlanmalıdır. Müzik topluluğu oluşturulmalı ve geceler düzenlenmelidir. Bazı gecelerde kitle (yukarıda saydığımız özelliklerle ilgili olarak) gazete çalışmalarına dahil edilmeli, olumlu veriler gazetede yayınlanmalı. Örnekler çoğaltılabilir...

Daha ciddi ve daha başarılı gelecek kamplar umudumuzu muhafaza ederek değerlendirme yazımı burada sonlandırıyorum...

(Kartal'dan bir ÖG okuru)

TC'nin dış politikası: Kürt düşmanlığı ve mezhepçilik

Suriye'de ortaya çıkacak durum, açık ki Ortadoğu'daki güç dengelerini, denklemlerini derinden etkileyecek. Bu kavgadan kazançlı çıkan emperyalistler, bundan sonraki hamleleri için önemli bir mevzi kazanmış ve rakiplerine geri adım attırmış olacak.

Tunus'la başlayan Mısır'la devam eden halk isyanlarının, Ortadoğu'da yarattığı depremin etkileri sürüyor. Direnişin Suriye'yi de etkisi altına almasıyla, komşuda adeta bir kartopu gibi büyüyen direniş, bölgedeki dengeleri değiştirebilecek bir potansiyele sahip. Bunun nedenlerinden biri, hiç kuşku yok ki, Suriye'nin rakip emperyalist devletler ve her biri ile bağımlılık ilişkisi içinde olan bölge ülkelerinin bir çatışma alanı olması.

Suriye'de ortaya çıkacak durum, açık ki Ortadoğu'daki güç dengelerini, denklemlerini derinden etkileyecek. Bu kavgadan kazançlı çıkan emperyalistler, bundan sonraki hamleleri için önemli bir mevzi kazanmış ve rakiplerine geri adım attırmış olacak. Bölgenin jeo-stratejik önemi ve yeraltı kaynakları bakımından paha biçilmez değeri, emperyalistler açısından buradaki hâkimiyetin olmazsa olmaz kabilinden ele alınmasına neden oluyor.

K. Afrika ve Ortadoğu'da çok hızlı bir şekilde cereyan eden gelişmeler aynı zamanda her devletin gerçek niteliğini; demokrasi, insan hakları, temel hak ve özgürlüklerden ne anladığını, bu konulardaki tutarlılıklarının test edilmesini sağladı. Gelişmeler, her devletin politikalarını hangi referanslar üzerinden belirlediğini, tavrını hangi güç odakları üzerinden şekillendirdiğini gösterdi. Süreç, ABD emperyalizminin Büyük Ortadoğu Projesi kapsamında "İlmlî İslam" konseptini uygulamaya çalışmasına şahit oldu. Bununla ilişkili olarak TC devletinin dış politika üzerinden niteliği hakkında da yeterince ipucu verdi.

AKP'nin hükümet olmasıyla birlikte Türk devletinin, Asya'dan Afrika'ya; Kafkaslar'dan Ortadoğu'ya daha et-

kin olmaya, nüfuz alanını genişletmeye çalıştığı herkesin malumu. AKP ve Davutoğlu'nun "yumuşak güç" doktrini ekseninde, TC'nin "küresel aktör", "oyun kurucu", "pasif değil aktif bir dış politika" formülasyonlarıyla tanıttığı dış politika da bunun yansıması. BOP'un eşbaşkanına yakışan da bu değil midir? "Komşularla sıfır sorun" söylemiyle daha bir yıl öncesine kadar, barış güvercini uçurmadığı sınır boyu neredeyse kalmayan TC'nin, "yurtta sulh cihanda sulh" söylemlerinin büyük bir ikiyüzlülük ve sahtekârlık olduğu kısa sürede ortaya çıktı. Yaşamın yalın dili, sınıf mücadelesinin kabına sığmayan akışı, TC'nin gerçek niyetini gösterdi.

"Sıfır sorun" politikasını, uşağı olduğu emperyalizmin çıkarı söz konusu olduğu anda "savaş çığırkanlığı"na çevirmekte "usta"laşan TC, Suriye'de yaşananlar üzerinden aynı zamanda halklara ne denli düşman olduğunu da bir kez daha kanıtlamış oldu. Özellikle Kürtlere karşı...

Suriye gelişmelerinin altını daha kalın

bir şekilde çizdiği temel konulardan birinin Kürt ulusal sorunu olduğu söylenebilir. Daha dün kadar açılım palavralarıyla Kürt ulusunu kandırmaya çalışan AKP hükümeti, bu tutmayınca demokratik alanda KCK operasyonlarıyla binlerce Kürt siyasetçiyi gözaltına alıp, tutukladı. Askeri alanda ise gerillaya karşı kimyasal silahların yoğun bir şekilde kullanıldığı sayısız operasyon düzenledi/düzenliyor. Roboski'de 34 Kürt gencini bombalayan, Kürt ulusunun en temel demokratik taleplerine azgınca saldıran AKP, bir anda Suriye halkının uğradığı zulümü idrak etti! Bir yıl öncesinde karşılıklı vizelerin kaldırıldığı Suriye'de, Esad diktatörlüğü keşfedildi! AKP şahsında TC, bir anda "demokrasi ve insan hakları savunucusu" sıfatıyla, "yaşanan mezalime sessiz kalamayacak" bir devlete dönüşüverdi! Erdoğan, adeta Suriye'nin sahibiymiş gibi başladığı sözlerini, Esad'a ağız dolusu sövgüler ve hakaretlerle bitirmeye başladı. Ne var ki TC'nin bu "insanlık örneği"nin bir ekşiği vardı: **Kürt ulusu.**

Esad rejimi tarafından vatandaş bile kabul edilmeyen, hiçbir hakkı bulunmayan Kürtler, Erdoğan'ın uğruna "gözyaşı döktüğü" mazlumların arasında sayılmadı. Esad'a karşı muhalefete kucak açan TC'nin yanında; anadilini konuşmak isteyen, bağımsız iradesiyle kendi temsilcilerini seçmek isteyen Kürtlere yeri yoktu. Nitekim TC'nin, PYD'ye yönelik düşmanca yaklaşımları ve SUK üzerinden Kürt ulusunun taleplerine yönelik blokajı da bunu gösterdi. Ancak hesap tutmadı. Kürt halkı, rejim karşıtı muhalefetin başlamasıyla örgütlülüklerini geliştirdi ve birçok ilde yönetime el koydu, özerk yönetimlerini ilan etti. Suriye halkının Esad diktatörlüğüne karşılık kendi kaderini belirlemesi gerektiğini ve bunun savunucusu olacağını dünyaya ilan eden Türk devleti, Kürtler bunu yaptığında tüm azametiyle buraya yöneldi. Kürt ulusunun kaderini tayin adına attığı adımlara saldırdı. Türk hâkim sınıflarının Suriye bağlamında, dış politikasında kırmızı çizgilerinden birinin, Kürt

ulusal sorunu ve Kürt ulusal hareketi olduğu bir kez daha ispatlanmış oldu.

TC, El Kaide El Ele

Gelişmeler ışığında Türk hâkim sınıflarının, Suriye düzleminde inancı, rengi, milleti ne olursa olsun tüm Suriye halkı için aynı duyguları beslemediği görüldü. Yaşananlar AKP'nin dış politikasını, insani değerler ortak paydası üzerinden değil mezhepçilik etrafında şekillendirdiğini bir kez daha gösterdi. Erdoğan, Esad'a "zulümle abad olunmaz" derken onun üzerinden Alevileri aşağılamayı, hakaret etmeyi ve ötekileştirmeyi ihmal etmedi. Alevi Esad'a lanet yağdıran Erdoğan, aynı tarihlerde 300 bin kişiyi katleden ve BM tarafından savaş suçlusu kabul edilen Sünni Sudan Devlet Başkanı **El Beşir**'e kucak açmakta bir sakınca görmedi.

Sünni **Müslüman Kardeşler**'e her türlü olanağı sağlayan AKP, Suriye'de bir özgürlük, adalet ve demokrasi mücadelesi değil adeta "mezhep savaşı" veriyor. Esad'a karşı savaşanları "bu ülkenin öz evlatları" olarak tanımlayan Erdoğan, dünyanın dört bir yanından şeriat isteyenlerin, Selefilerin, El Kaide gibi örgütlerin militanlarının Suriye'de savaşması için elinden geleni yapıyor. Özellikle Antakya, Antep ve Kilis'te, bu örgütlerin militanları TC kontrolünde cirit atıyor. TC; militanlara silah, lojistik destek ve eğitim veriyor. Bununla yetinmeyen TC, Halep'te, Şam'da bunlarla birlikte savaşıyor. İstanbul'da HSBC ve İngiliz konsoloslugu ve Sinagoglara yönelik eylemlerin faili iken nendense serbest bırakılan El Kaide militanlarının Halep'te öldürülmesi olayı bunun yalnızca küçük bir izdüşümü.

AKP, kendi kontrolünde tuttuğu Türk El Kaide'si ile Suriye'de doğrudan söz sahibi olmaya çalışıyor. **El Nusra Cephesi** adı altında Suriye'de Esad rejimine karşı savaşan El Kaide bağlantılı grupla görüşen Washington Post muhabirinin, "komutan cihat için savaşıklarını ve Türkiye'den yardım aldıklarını söyledi" cümlesi de (20 Ağustos, *Hürriyet*) bunun bir örneği.

Hatırlatmadan geçmeyelim; El Nusra Cephesi, 29 Mayıs'ta Deyr Ez Zor kentinde 13 işçinin boğazlarının kesilerek öldürülmesi gibi katliamları üstlenmişti.

Malatya Sürgü ve İstanbul/Kartal'da Alevilere yönelik tehdit ve saldırılar, AKP'nin mezhepçi yaklaşımını sadece dış politikada değil, ülke içinde de yaşama geçirdiğini gösteriyor.

Görünen o ki Türk hâkim sınıflarının dış politikası, katıksız bir sovenizm ve Türk milliyetçiliğine, diğer tüm inançlara karşı imha, inkar ve asimilasyonculuğa, Sünni mezhepçiliğine dayanıyor.

